

பா ர த ஸா ர ம்

4608

இத

கல்குளம் - குப்புசாமி முதலியார், பி. ஏ.,

இயற்றியது

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,

முதற்பாகம் சென்னை - 600090.

சென்னை :

மினார்வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பித்தது

1901

[All Rights Reserved]

Printed at
The “Minerva” Press,
33, Popham’s Broadway, Madras .

PREFACE.

 HIS BOOK is an adaptation of Mrs. Annie Besant's Mahábhárata—"The Story of the Great War." I have undertaken the translation of the work at the suggestion of *Mr. C. Muttukumaraswami Mudaliyar, B.A., Zamindar of Chunampet*. Mrs. Besant's permission was obtained at the annual Theosophical convention at Adyar, in December 1899, through the *Hon'ble Justice Sir S. Subrahmanya Aiyar, K.C I E.*, who suggested the publication of the book in parts in a monthly magazine. Accordingly the first four chapters of the book appeared in the *Jnana Bodhini*, one of the leading Tamil magazines in this Presidency.

It would take nearly two years if the remaining portion of the work were to be completed in the above magazine. As this would entail long delay, I have, at the instance of many of my friends, decided to bring out the whole in book form at once. The present book is a reprint of the chapters that have already appeared in the magazine, with additions and several other improvements; and it com-

prises the A'di Parva and the Sabhá Parva, the first two Parvas of the Mahábhárata; and two other parts, which are now in the Press, cover the remaining portion of the great epic.

My thanks are due to Mr. T. T. Kanakasundram Pillai, B A., Head Clerk, Educational Department of the Government Secretariat and to Mr. V. G. Suryanáráyana Sastriyar, B. A., Head Tamil Pandit of the Madras Christian College for revising the proofs and for many valuable suggestions which they made while this work was going through the Press.

MADRAS,
August 10, 1901. }

K K. M.

நான்முகம்.

ஆங்கில மொழியில அனிபேஸன்ட் அம்மையவர்கள் இயற்றிய மகாபாரதத்தை மொழி பெயர்த்துச் சிற்சில விடங்களில் மிகவும் இன்றியமையாத சிலவற்றை நமமவர்களைக்கணங்க இயைத்து யாவரும் விரும்பத்தக்கவாறு யாம் எம்மாலியன்றவளவு இந்நூலினைச் செய்துளோம். யாவரும் படித்து மகாபாரதக் கதையின் உண்மைப்பொருளை அறியவேண்டுமென்பதே முதலூலாசிரியர் கருத்தாகவின் வழி நூலியற்றிய யாமும் அவர் கருத்திற்கேற்ப இதனை மிகவுந்தெளிவான நடையில அமைத்திருக்கின்றோம்.

இது, குறும்பேட்டு ஜரீன்தார் ம-மா-மாணு முத்துக் குமாரசுவாமி முதலியாரவர்களது வேண்டுகோட்கிணங்கி மொழிபெயர்க்கப் பெற்று, 1899 (1900) முதலூலாசிரியர் உத்தரவுகொண்டு சனமபொருந்திய ஜஸ்டிஸ் ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் கே. ஸி. ஐ. இ. குறிப்பித்தவாறு தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள் தலைநின்றவற்றுள்ளொருசிய ஞானபோதினி என்னும மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகையின் வாயிலின் அவ்வக்காலத்துச் சிறிது சிறிதாக வெளிப்போந்தது. மாதந்தோறும் சிறிது சிறிதாக வெளிப்படுத்துவதற்கு காலநீட்டிக்கின்றமைபற்றி எமது நண்பர் பலரும் நூல் முழுவதையும்

ஒருங்கே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துதலே நலமென்ற தற்கேற்ப இந்நூலைத்தனித்து அச்சிடப்புகுந்த யாம், பலரும் எம்மைக் கேட்டுக் கொண்டவாறு நூலை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்து ஆதிபருவமும் சபா பருவமும் அடங்கிய இம்முகற்பாகத்தை அன்றே ரைத் திருப்தி செய்யும் வண்ணம் வெளியிடுகின்றோம். மற்றையிரண்டு பாகங்களும் கூடிய சீக்கிரத்தில் வெளிவரும்.

இந்நூலை அச்சிடுமவழி உடனின்றித் தவிய எமக்குற்ற நண்பராகிய ம-ள-ள-ஹீ திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களது நன்றி ஒரு பொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

யாம் மேற்கொண்ட தொழிலுக்கிடையே அவ்வக்காலங்களிற் கிடைத்த அவகாசங்களில இத்னை எழுதினேமாதலின் இதன்கண் சில பிறழ்வுகளிருப்பின் அறிவுடையோர், அவற்றைத் திருத்தி அமைத்துக் கொள்வாராக.

இந் நன்முயற்சியின்கண் எம்மைத்தூண்டி நூல் முற்றுப் பெறுமாறு செய்தருளிய எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுளை மனமொழி மெய்களிற் ரொழுகின்றனம்.

10 - 8 - '01. }
, சென்னை. }

க. குப்புசாமி முதலியார்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

பொருளடக்கம்.

முதற்பாகம்.

பக்கம்.

க. நூல்.

அத்தியாயம்.

I. முகவுரை.	...	1
II. பாண்டவர் வீரரின் இளமைப்பருவம்...	...	32
III. பாண்டவர் ஆபத்து நீக்கம்.	...	77
IV. பாண்டவர் துயரக காரணம்.	...	107
உ. விஷய அகராதி.	...	153
ஈ. செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.	...	156

பாரதஸாரம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

நேரிசை வேண்பா.

வேதந் தொகுத்த வியாசர்முனாட் செய்தருளு
மேதமின்மா பாரதத்தை யெவ்வெவரு—மோதச்
சுருக்கி யுரைத்தமிழாற் சொல்லத் துணையாந்
திருக்கரிநன் மாமுகத்தெந் தே.

அத்தியாயம்—I.

முகவுரை.

வேதம், ஆகமம், இதிகாசம், புராணம் என்னும்
பெரிய நூற்பிரிவில், பாரதம் இராமாயண மென்ற
இரண்டும் இதிகாசத்துடங்கும். பாரதம் உலகத்தி
லுள்ள அரிய பெரிய கிரந்தங்களுள் ஒன்றாகும்.
† “பாரதஃபஞ்சமோவேதஃ” என்று இதை வேதத்
தோடு சேர்த்து ஐந்தாவது வேதமென வழங்குத
லால் இதன் பெருமை நன்குவிளங்கும். இதைச் சந்
தேனும் ஆய்ந்தறியாது இக்காலத்தவரிற் சிலர், இதன்

† भारतः पञ्चमो वेदः ஹாரதஃ பஹமொவெதஃ ।

பெருமையைக் குறைக்கவெண்ணுதல் அறியாமையே யாம். இதனை வாசிக்கப்புகுவோர் வெறுப்பென்பதை யொழித்து, மேலானவர்களாற் செய்யப்பட்ட நூலா தல்பற்றி அதற்குரிய கௌரவமும் வைத்து, அதிக ஊக்கத்துடனும் விருப்பத்துடனும் அதனை அணுகி னாலொழிய அதிற் பொதிந்திருக்கும் உண்மைகளையா வும் எளிதிற்புலப்படா. யாதேனுமொரு பொருளின் சிறப்பை நன்கறியவேண்டுமாயின் நமதுகண்கொண்டு அதை நன்றாய்ப்பார்த்தல் வேண்டுமன்றோ? கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாற் பொருளின்னதென எப்படி அறிதல்கூடும்? அதுபோலவே, நூல் நாவலும்பொரு ளையும் நன்கறியவேண்டுமாயின் மனக்கண்ணையும் நன் றாய்த் திறந்துபார்த்தால்தான் பொருள் நன்கு புலப் படும். ஒருவன் தன் மனம் வெறுப்பெனும் வழி ஒழி த்து விருப்பெனும் நெறிப்பட்டவுடன் இந்தூலே எவ் வாறு வாசித்தல் தக்கதெனப் பார்த்தல்வேண்டும். இந்தூலின் பிரிவாகிய பதினெண் பருவங்களுள் ஒவ் வொன்றிலுமிருக்கும் முக்கிய விஷயங்களைத் திரட்டிப் பார்ப்போம். அஃதாவது, இந்தூலி லடங்கிக் கிடப்பன யாவை? இந்தூல் போதிக்கும் நீதிகள் யா வை? இதிற் சொல்லப்படும் பல்வகைச் சனங்களின் நடையுடைபாவனைகள் யாவை? அவர்கள் செய்தன வும் செய்யமுயன்றனவும் யாவை? தேவர்கள் அவர் களுக்கு எவ்வெவ் வமயத்தில் எவ்வெவ்வாறு உதவி செய்து கொண்டுவந்தனர்? எவ்வெவ்வாறு இடையூறியற்றிக்கொண்டு வந்தனர்? இவற்றையெல்லாம் நன்கறாய்தல் வேண்டும்.

அக்காலத்தில் தேவர்களும், தேவதைகளும் தாம் நேரேவந்து மனிதர்களுக்கு உதவி புரிந்து போயினர் என்று சொல்வது, இக்காலத்திற் சிலர்க்குப் பரிகரிக்கத் தக்கதெனத்தோன்றும். அதற்குக் காரணம் அன்னோர்க்குத் தம்மதத்தினுண்மை சிறிதேனுந் தெரியாமையே யன்றி வேறில்லை. இந்து சமயத்தவர்களே இப்படி யிருப்பார்களாயின் மற்றுப் புறச் சமயத்தவர்கள் அறிவின்மையாலும் அழுக்காறாறாலும் தாம் வேண்டியவாறு பிதற்றுதலுக்கோ அளவுமுண்டோ?

எவ்விதமாக உற்றுப்பார்க்கினும் பாரதம் பெருமையுடையதாகவே காணப்படுகின்றது; காவியமாக எழுத்து நோக்கினும் அதற்குரிய உறுப்புக்களெல்லாம் பொருந்திப் பொலிந்து விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு ஜாதியாரிடத்தும் பலநூல்க ளுள்ளன. சில ஜாதியாரிடத்தில் அவை அதிகமாகவும், வேறு சிலரிடத்திற் கொஞ்சமாகவு மிருக்கின்றன. நம்மவர்களிடத்திற் காவியங்களும், சரித்திரங்களும், சாதாரண கதைகளும், தத்துவம், மதம் இவைகளைக் குறித்த நூல்களுமுள. உயர்ந்த ஜாதியாரென்று உலகத்தோரால் நன்கு மதிக்கப்படுவதும், தாழ்ந்த ஜாதியாரென்று சொல்லி யிகழப்படுவதும், அநேகமாய் அந்தந்த ஜாதியிலுள்ளோராற் செய்யப்பட்டுத் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் அருமையான நூல்களின்குணத்தாலும் இனத்தாலுமே யன்றி வேறில்லை. ஆய்ந்து பார்க்குமளவில் இந்தியர்களிடமிருக்கும் கிரந்தத்தைப் பார்க்கினும் சிறப்புடையன நேரேந்த

ஜாதியாரிடத்தும் இல்லையென உறுதியாய்ச் சொல்ல
வியலும்.

எவற்றையும் வெகு வினோதமா யெடுத்துச்
சொல்வதில் வான்நிதி, வியாசர் இவர்களுக்குச் சீமா
னமான ஹோமர் என்னும் கவி கிரேக்கருடைய சரிந்
திரத்திலுள்ள பத்து வருஷ *புத்தத்தைக்குறித்துச்
செய்த காவியத்தையும், இன்னும் தத்துவங்கள், சரித்
திரங்கள் முதலியனவற்றைக் குறித்தெழுதிருக்கும்
அக்கிரேக்கநாட்டுப் பெரியவர்களைப்பற்றியும், அவர்
செய்த நூல்களிற சிலவற்றையும், நம்மவரிற் சிலர்
கற்றும் கேட்டு மிருக்கின்றார்கள். அவர்களாற் செய்
யப்பட்ட கிரந்தங்கள் வாசிப்பவர்கள், மிகவும் சிற
ந்த காவியங்கள் செய்யுந் திறமையுடைய கவிஞரும்,
தத்துவ சாஸ்திரிகளு, மிருந்திருக்கிறபடியாற் † கிரே
க்க தேசமானது அக்காலத்து எவ்வளவு சிறப்புற்றி
ருத்தலவேண்டுமென்று ஆச்சரியத்துடன் வினவுகி
ன்றார்கள். மேலுட்டிலுள்ளவர்களுக்குக் கொஞ்சக்
காலத்திற்குமுன்புதான் சம்ஸ்கிருத பாஷையின் பரி
மள வாடையடித்தது. அதன் பின் அவர்களிற் சிலர்
அதன் வாசனையை நன்குணர்ந்து, அதிலுள்ள சிற
ந்த நூல்கள் சிலவற்றைக் கற்றறிந்து, இத்தகைய நூல்
களைச் செய்த இந்தியர்கள் அக்காலத்து மிகவும் சிற
ந்த நிலைமையிற்றா விருந்திருத்தல் வேண்டுமென
ஊகித்து, இவர்களைப்பற்றி விசேஷித்துச் சொல்லத்
தொடங்கினார்கள். மஹாபாரதம் உலகத்திலுள்ள
கிரந்தங்களனைத்தினும் மிகவும் சிறப்புள்ளது. மற்

றைப் புத்தசங்கமுள்ள ஒன்றேனும் நாமறிய விரும்பும் விஷயங்களனைத்தையும், நமக்குறுதி பயத்தற்குரிய அருமையான விஷயங்களையும், ஒருங்கே பொருந்தினதென்று, பாரதத்தின் பாஷை நடையோ மிகவுஞ் சிறந்தது. அதிற் சொல்லப்பட்ட சதைகளோ அத் வினும் சிறந்தன. ஆகையால் நம்முன்னோருடைய பிரயோஜனத்தை நாடியும் நம்பிரயோஜனத்தைக் கருதியும் நம்முன்னோராற் செய்யப்பட்டுள்ள இப்பெரிய நூலுள் ஒருசிறு பாகத்தையேனும் நம்மவர்கள் கற்றுக்கேட்டுத் தெளியாதிருத்தல மிகவு மாச்சரியமான விஷயம்.

இதனருமையும் பெருமையும் முக்கியமாய் மூன்று விஷயங்களிலடங்கி யிருக்கின்றன. அவையாவன:—(1) அதிலுள்ள நீதிகள். (2) அது போதிக் கும் தத்துவம். (3) அதிலடங்கியிருக்கும் சரித்திரம்.

(1) நன்னடக்கை யின்னதெனவும் அதற்குரிய விதிகள் இவையெனவு மெடுத்துச் சொல்வது நீதி யின் பார்ப்பும். கணக்குக் கற்பாறொருவனுக்கு அதற் குரிய விதிகளும் காட்டியிருக்கிறபடியால் அவற்றைக் கொண்டு கணக்குக்களையும் தபுரிதமின்றிப் பூர்த்திசெ ய்கின்றான். நடக்கையும் இது விஷயத்திற் கணக்கைப் போன்றதுதான். இதற்கும் விதிக ளுள்ளன. அவற்றைக் கைப்பற்றினால்தான் நல்வழியில் நடத்தல கூடும். நீதி சாஸ்திரமானது ஒருவனைப்பார்த்து, “நீ நல்வழியில் நட; துன்மார்க்கத்திற் செல்லாதே” என்று சொல்லுகிறதில்லை. ஆனால் நல்லதின்தென்பதும்

கெட்டதின்னதென்பதும், ஒருவன் செய்யத்தகுவன இன்னவென்பதும், செய்யா தொழிக்கத் தக்கன இன்னவென்பதும் ஆஃது எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மகாபாரதம், நாமெப்படி நடத்தல் வேண்டுமென்பதை எடுத்துக்காட்டி நன்னெறியை நன்றாய்ப்போதிக்கும் குருவைப் போன்றுளது ; இளஞ்சிறுர்க்கே ஂன்றி வயதின் முதிர்ந்தோர்க்கும் அறிவு புகட்டுகின்றது; குமர்கை, புதல்வன், புதல்வி, ஆண், பெண் என்னும் இவர்கள் தத்தம் நிலைமையிற் செய்யவேண்டுவனவற்றை எடுத்துரைக்கின்றது. பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வருணத்தாரும் இவருட் சேராத பஞ்சமர்களுந் நான்குமும் நடந்துகொண்டு வரவேண்டிய மார்க்கங்களும் அதில விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன; வாணிகத்தைத் தனக்குத் தொழிலாகக் கொண்டானொருவன் நடக்கவேண்டிய மார்க்கங்களும் விளக்கப்பட்டுளா. குடும்பத்திலுள்ள ஸ்திரீ புருஷர், மகன் தந்தை, தாய் மகள், இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நடக்கவேண்டியமாதிரியும் அதில் நடத்திக்காட்டப்பட்டுள; ஒவ்வொரு நாளும் உலக வாழ்க்கையிற் சாதாரணமாய் நிகழும் விஷயங்களும் விரிவாயும் சாதாரியமாயும் கதாஸுபமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆஃதெப்படியெனின் ஒருவனைப்பார்த்து “ஓ வாழ்மையே வாழ்கல்வேண்டும்” என்று சொல்வதற்கும் பதிலாக, அரிச்சந்திரனைப் போன்று சத்தியத்தில் நின்றவர்களைப் பற்றியும், அதனால் அவர்களுக்கு

வந்த நற்கதியைக் குறித்தும் வற்புறுத்துகின்ற அநேக கதைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. “ஓ பொய்சொல்ல லாகாது” என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாகப் பொய்சொன்னவர்களுக்கு நிகழ்ந்த துன்பங்களை எடுத்துக் காட்டும் கதைகளும் அதில் அனேகம் பொதிந்துள்ளன. இதில் இவைபோன்ற பற்பலநீதிகளைத் தெரிக்கும் கதைகள் இன்னும் பலவுள. நன்னடக்கையின் விதிகள் இவையெனவும், அவைகளை அனுட்டிக்கு மாறு இன்னவெனவும் பாரதம் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. நன்னடைக்குரிய விதிகளை மாத்திரம் எடுத்தெழுதி யிருப்பின் அதனுண்மை அவ்வளவு நன்றாய் விளங்குவதரிது. அதைப் பார்ப்பவறிற் பலர்,

* “சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ் சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.”

என்னுந் தேவர்குறளை ஒருவாறு நோக்கி, சொல்லுதல சுலபம் நடத்தல் கஷ்டமெனச் சொல்லிப்போவார்களேயன்றி அவ்வாறு நடக்க முயலார். அத்தகையர்களுக்கு அந்தந்த விதிகளைத் தம் வாழ்நாளில் மேற்கொண்டு நடந்து காட்டியவர்களின் சரித்திரங்களை யு முரைத்து விதிகளையுமெடுத்துக் காட்டினால் அவர்கள் அவ்விதிகளை முன்னிலும் நன்கு கிரகிப்பது மனறி நடக்கவும் முயல்வார்கள்.

அறிவிலார் சிலர் நினைப்பது போலாது, ஒருவனது நன்னடை அவனுக்கும் பிறர்க்கும் அத்தியாவசியமானது. ஜயாபஜயமும், சுகதுக்கமும், செல்வமும் வறுமையும் ஒருவனுக்கு நடையால்வருவன.

இதைக்குறித்து ஒரு கதையுமுண்டு. பிரஹ்லாதன் தன் நன்னடையின் பலனாக ஒரு காலத்துத் திரிலோக சாம்பிராஜ்ஜியத்தையு மடைந்திருந்தான். அப்போது இந்திரன் ஒரு வேதிய வேடங் கொண்டு அவனிடம் சென்று, அவன் சீடனாக அநேக நாளிருந்து, அவனுக்கு அதிக பிரீதிவருமாறு ஒழுகிக்கொண்டு வந்தான். ஒருநாள் தனது சீடனிடத்து அதிக விசுவாசம் பிறக்கவே அவனை அழைத்து ‘உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள்; நான் தருகின்றேன்’ என்ன, இந்திரனும் ‘உன் நன்னடையை யான் விரும்புகின்றேன்’ என்றான். பிரஹ்லாதன் என் செய்வானிவரி! தன்னுடைய பிரதானமான இக்குணத்தைத் தானஞ் செய்துவிடுவதனால் யாது விளையுமோ என்னு மச்சமுடையவனாயிருந்த போதிலும் தான் வாக்களித்து விட்ட படியால் வேறொன்றுஞ் செய்வதற் கியலாது தடையின்றிக் ‘கொடுத்தே’ னென்றான். நிகழ்ந்ததைக் குறித்துப் பிரஹ்லாதன் மனக்கவலையுற்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கு மளவில் அவனது தேகத்தினின்றும் ஒருஜோதி அருகிழ லுருவத்தோடு வெளிப் போந்தது. அதைப்பார்த்து பிரஹ்லாதன் நியரொன்ன, அஜ்ஜோதியானது ‘நான் உன் நன்னடையின் ஸாராம்சம், நீ என்னை எறிந்து விட்டாயாதலின் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தேருகின்றேன்; உன்றன் சீடனாகிய அந்தப் பிராமண னிடத்து வாசஞ்செய்யப் போகின்றேன்’ என்றது. அசுன்பின் வேறொரு ரூபம் முன்மாதிரி யாகவே வெளித் தோன்றியது. அதை யாரென வினவியபோது அது, ‘நான் நேர்மை என்னும் பெயர்

பெற்றவன்; எப்போதும் நன்னடையோடு குடிக்கொண்டிருப்பவன். அஃதுண்டை விட்டேகவே யானும் புறப்படவேண்டியிருக்கிறது' என்று சொல்லிப்போய் விட்டதீ. இம்மாதிரியாகவே அவ்விடம் குடிக்கொண்டிருந்த வாய்மை, பொறுமை, வீரம் முதலிய சகலகுணங்களும் சென்று விட்டன. ஐசுவரியம் அவனை விட்டுப் பிரியும்போது அவனை நோக்கி 'ஓ பிரஹ்மலாதா! உன்குணத்தினால் மூன்றுலகினையும் உனக்குட்படுத்தி ஆண்டனை. இதை அறிந்து தேவர்களுக்கரசனாகிய ஆயிரங்கண்ணன் பிராமணவேடம் புண்பு சீடனாய் உன்பிரீதியைச் சம்பாதித்து உன்குணத்தைக் கவர்த்துகொண்டான். சிறந்த அறிவும் ஆண்மையும் பொருந்தின பிரஹ்மலாதனை! எனக்கும் மற்றவைகளுக்கும் மூலாதாரம் பலலொழுக்கமாகிய நடையே யன்றி வேறில்லை' யெனக்கூறி அக்குணமே போனவிடத்துத் தானும் சென்றது. *

மகாபாரதத்துப் பொதிந்துள்ள அநேக கதைகளினின்றும் நாம் அறியக்கூடியது இன்னுமொரு விஷயம் உளது. அஃதாவது, எது ஒருவனுக்கு நன்னடையெனக் கொள்ளப்படுகிறதோ அதுவே மற்றொருவனுக்கும் நன்னடையாக வேண்டுமென்பதில்லை. ஒருவன் நடக்கவேண்டிய முறை அவனுடைய நிலைமைக்கியைந்தது. ஒருவன் மாணாகனாயிருந்தால் அவனுடைய கடமை உபாத்தியாயர் சொற்படி நடக்கவேண்டிவது; உபாத்தியாயராக விருக்கும் பகஷத்தில்

மாணவர்கள் இவ்வாறு நடத்தல் வேண்டுமென்று அவன் அவர்களுக் கறிவுறுத்துவது நியாயந்தான்; தகப்பனா யிருக்கும்பகூத்திற் பிள்ளைகளை அபிவிருத் திக்குக் கொண்டுவரத்தக்க காரியங்களைச் செய்தல் அவனுடைய கடன். பிள்ளையோ தன்தகப்பனார் சொற்படி,

* “தந்தை சொன்மிக்க மந்திர மில்லை”

என்னு முதாட்டியின் முதுமொழிக்கிணங்க நடத்தலே தகுதி. ஒருவன் தன்னிலைமை யின்ன தென்றும் அதற்குரிய நடையுடையதால் வேண்டு மென்றும் அறிந்து நடந்தாலொழிய அவன் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படான். கல்விகற்கும் சிறார்கள்மாணவர்க்குரிய கடமைகளைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டுவர வேண்டுமேயன்றி, ஸம்ஸாரத்தைத் தாங்குவோனுடைய கடமைகளைத் தாங்கள் தலைமேற் கொள்ளல் தமக்கும் பிறர்க்கும் துன்பத்தை விளைவிக்கும். மகாபாரதம் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவனுடைய நடைக்கும் நிலைமைக்கும் இருக்கும் சம்பந்தத்தைப் பற்றியும், தாரதம்மியத்தைக் குறித்தும் வற்புறுத்துகின்றது.

மேலும், ஒவ்வொருவனும் தானறிந்து நடக்க வேண்டிய நானாவித நடைகளைக் குறித்தும் கூறுகின்றது இப்புத்தகம். மற்றவைகளோ அப்படியல்ல. சில புஸ்தகங்கள் சிலர்க்கே பயன்படும். கடின நடை யில் எழுதப்பட்டவை கற்றவர்க்கன்றி மற்றவர்க்குப் பயன்படா.

* கொள்கையேதன.

மதவிசாரணை செய்யும் சில புத்தகங்கள், இலக்கணம், இலக்கியம், தர்க்கம், முதலியவைகளிற் பாண்டித்திய முடையார்க்கே உபயோகமாகும். நிராக்ஷர குட்சிக்கு யாது பிரயோசனம்? பாரதமென்னும் புத்தகமோ அப்படிப்பட்ட தன்று; எல்லோர்க்கும் பயன் படத்தக்கது. ஒருவன் கற்றது எவ்வளவு குறைவாயிருந்த போதிலும், அவன் தனது சக்தியால் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களும் இதிற்பலவுள; கல்லாதவர் கேட்டறியலாம்; கற்றவர் ஒவ்வொருவரும் கற்றுங்கேட்டு மறியலாம்; அதனால் மிக்க பயனையு மடையலாம். வேறு நூல்கள் கல்லாமற்போன போதிலும், கற்றறிய அவகாச மில்லாமற்போயினும், இந்தப் புத்தகத்தை யாயினும் வாசிப்பார்களாயின் தாம் உய்வதற்குரிய மதஞானமும் குணஞானமும் எளிதில் அடையலாம்.

(2) அதிற் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்கள் புத்தியைக் கொண்டு அறிய வேண்டியவைகள். மனிதனுடைய புத்தி மிருசும முதலிய ஜெந்துக்களுடைய புத்தியைக் காட்டிலும் விசாலமும் கூர்மையு முடையது. பகுத்தறிவும் சேர்ந்து ஆற்றிவுடையனாதலின் இவனது புத்தி மிகவும் சிறந்தது. மேலே தத்துவமறியக்கூடிய புத்தி யென்றது இப்பகுத்தறிவும் சேர்ந்த புத்தியைத்தான். தத்துவ நூல் என்பது, கடவுள், மனிதன், பிரபஞ்சம், இவற்றின் சொரூப முதலிய குணங்களையும், ஒன்றற்கொன்றுள்ள சம்பந்தத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி அவற்றை யெல்லாம் ஒரோ

மூங்கு படுத்திக் காட்டுவதாம். மகாபாரதமும் ஒரு பெரிய தத்துவத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ஆய்ந்து பார்க்கின் அதுதான் 'இந்துமத முழுதும் பரந்திருப்பது. எல்லாவற்றிற்கு மொரு முதல்வன் உண்டென்றும், அவனைத்தான் ஈசுவரன், பரப்பிரமம் முதலிய பெயரிட்டு வழங்குகிறார்களென்றும், ஒவ்வொரு ஜெந்துவினிடத்தும் ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடத்தும் குடி கொண்டிருப்பவன் அவனேயென்றும், போதிகுகின்றது. சூரியசந்திரர் தாம தினந்தோறுஞ்செய்துவரும் வேலைகளைச் செய்யும்படி செய்கிறவனும் அவன் தான். புல, பூண்டு, மரம், கொடி, செடி, பறவை, மிருகம், உளர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய பல்வகைப் பிராணிகள், தேவர்கள், மனிதர்கள் இவர்களின் உயிருக்குரியாராயிருப்பவனும் அவன்தான்.

* “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிச்
கல்லாய் மணிகராய்ப் பேடாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்க் தேவராய்ச்
செல்லா அநின்றவித் தாவர சங்கமத்து
எல்லாப் பிறப்பும்”

பிறந்தி னாந்த உயிருக்கு உயிராயினான் எனவே, இறைவனிலலாதவிட மொன்றுமில்லை என்பதும், அவனைங்கு மிருக்கின்றானெனவே எல்லாவற்றிலுமிருப்பது ஒருயிரே, அவ்வுயிர்தான் கடவுளுமென்பதும் பொதரும். இவ்விதமாய்ப் பார்க்கும்போது எல்லா ஜெந்துக்களும் ஒன்றேயாம். இதனால் நமக்கு எல்லா ஜெந்

துக்கவிடத்தும் அன்பும் ஆர்வமும் அருளுமிருத்தல் வேண்டுமென்பது புலப்படுகின்றது. எல்லா வுயிர்க ளிடத்தும் ஒருபொது உயிர் பொருந்தியிருப்பதனால், பிறவுயிர்களுக்கு எவ்விதத்துன்பஞ் செய்தாலும் நாம் நமக்கே துன்பம் செய்து கொண்டதுபோல லாகித் துன்பம் ; ஆதலால்தான் மன்னுயிரையுந் தன்னுயிரைப் போற் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்பது. இதைக்கு றிததும் ஒருகதையுள்ளது. உசீநரன் என்னும் மறு பெயர்பூண்ட சிபிச் சக்கிரவர்த்தி இராஜஜிய பரிபால னம் செய்துகொண்டு வந்தான். மன்னர்களுக்குத் தன் னாட்டிலுள்ளா ரனைவரையும் தன்னுயிரைப் போற் பாதுகாத்தல் கடமைபாதலின், அதைச் சிபிச்சக்கிர வர்த்தி சரியாய்நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகின்றானு, இல்லையா என்று சோதித்துப் பார்க்கும் பொருட்டு, தேவேந்திரனும் அக்கிலிபசுவானும் பருந்தும் புறாவு மாக வேடந்தரித்தார்கள். பருந்து புறாவைத்துரத்திக் கொண்டேகவே புறா அரசனிடம் அதிவேகமாய்ப் பறந்துபோய்ச் சேர்ந்தது. பின்சென்று சேர்ந்த பரு ந்து தன் இரையான புறாவைத் தன்னிடம் சேர்க் கும்படி அரசனைக்கேட்க, அரசன் தன்னிடம் சரண் புகுந்த ஜெந்துவை அநாதரணையாக விடுதல் தர்ம மன்று ; ஆகையாற் கொடுக்கமாட்டே னென்றான். பருந்து இராஜனை நோக்கி, “ஓ அரசனே! உன்னு டைய கடமை எல்லாரையும் காக்கவேண்டுமென்ப தென் நல்லவோ சொல்லுகிறாய். அப்படியாயின் நான் விரும்பிப் பின்பற்றிய இரையின்றிப் பசியாழ் யான்வருந்தி அதனால் மரணமடையின் அதுவும்

பாவமாகாதோ? ஒன்றைக் காத்து மற்றொன்றைக் காவாதிருத்தவின் பயன்யாது?" என்று விதணடா வாதம் செய்தலும் அடிப்பருந்தை நோக்கி 'உனக்கு ஆகாரம் வேறென்ன வேண்டுமானாலும் தருகின்றே னென்ன, மற்றவற்றினிடத்துத் தனக்கு விருப்ப மில்லை யெனப் பருந்து முறைபிட்டது. மேலும் அஃது அரசனை நோக்கி, "ஐயா! புறவைககொடுக்க மனமில்லாதபகஷத்தில், அப்புற எவ்வளவு நிறையுள் ளதோ அவ்வளவு உன்னுடைய மாமிசமாயினும் கொ டுத்தால்தான் எனக்குத் திருப்தியாகுமே யொழிய வேறொன்றும் திருப்தி செய்யாது" எனறது. அதற் கோ அரசன் அகமகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தான்.

அதிகக்களிப்புடன் துலையின் ஒரு தட்டிற் புற வை வைத்து, மற்றொரு தட்டில் தன் தேகத்து மாமி சத்திற் கொஞ்சம் சேதித்து வைத்தனன்.

* "மெலியது மேன்மே லெழச்செல்லச் செல்ல வலிதன்றே தாழுந் துலைக்கு."

என்பதற்கொப்ப, புற இருந்த தட்டு, தரையைவிட் டெழும்பவேயில்லை. இவன் தன் தேகத்திலிருந்த தசையை யெல்லாங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அறுத் தறுத்துத் துலைத்தட்டில் வைத்துப் பார்த்தும், அதி லிருந்தது அக்கினி பகவானாதலின், அத்த்தட்டு மே லெழவேயில்லை. அஸ்திமாத்திர மிருந்த அவ்வரசன் அந்தத்தில் ஒன்றுந் தோன்றாமல் தானும் தராசின்த ட்டில் ஏறினான்; உடனே ஆனந்தமடைந்தான், இரு

தட்டும் ஒரு நிலையினின்றனவாதலின். இவன் தன் தேகத்தின் மீதும் அபிமானமில்லாது தன்னேச்சரண்புகுந்தது எவ்வளவு அற்பமான ஜெந்துவாயிருந்த போதிலும் அதை எப்படியாயினும் காத்தல் தலையெனக் கடைப்பிடித்து நிறைவேற்றியதற்கு மிகவும் சந்தோஷமும் அன்பும் ஆர்வமு முடையராய்த் தேவேந்திரனும் அக்கிரிபகவானும் தங்கள் நிஜஸ்வரூபத்தை அவனுக்குக் காட்டி ஆரீர்வதித்து வேண்டிய வரமுங் கொடுத்துப் போயினர். *

(3) இவ்விதமான தத்துவோப தேசங்களிற் சிறந்ததன்றியும், மகாபாரதம் ஒரு பெரிய சரித்திரமாகவு மிருக்கின்றது. கிலவிஷயங்களிற் சரித்திரத்திற்கு வேண்டுமெனவற்றைப் பார்க்கினும் அதிக குணங்கள் பொருந்தி யிருப்பினும், ஒரு பெரிய சரித்திரமென்பதற்கையமேயில்லை. பதினெண் பருவங்களடங்கிய இப்பெரிய புத்தகம் ஏறக்குறைய ஐயாயிர வருஷங்கட்குமுன் நடந்தனவற்றை நடந்தவாறே சொல்கின்றது. ஐயாயிர வருஷங்கட்குமுன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மனுஷகாயத்தைவிட்டுத் தம் நிஜஸ்வரூபத்தை யடைந்தார். அவரது மனுஷ ரூபம் இவ்விடத்தினின்று சென்றதும், கலியுகம் பிறந்தது. இதிலுள்ள சரித்திரமும் சற்றேறக்குறைய அதனோடே முடிவாகின்றது. முதலில் இஃது உண்மையான சரித்திரமென்றும் கட்டுக்கதை யன்றென்றும் ஒருவன் தெளிந்து அறிதல்வேண்டும். இப்பாரத புத்தத்தில் இந்தியாவி

விருந்த கூத்திரிய வம்சத்தின் வேர் அடியோடே அறுந்துவிட்டது. இந்தியாவுக்கு யாதொரு பழுதும் வாராது, ஓரிருப்புமதில்போ விருந்து காத்துக்கொண்டுவந்த கூத்திரிய வம்சம் அநேகம் இதில் அடியோடே மாண்டுபோயின. அப்படி யிதிற் சென்றது போக எஞ்சிநின்றது பலமற்று இஃப்புற் றிருந்தது. வச்சிர கவசம் போன்றிருந்த இச்சாதியார் மடிந்ததனால் இந்தியா எளிதில் இழிவடைவதற் கேதுவாயிற்று.

கலியுகமாகிய இக்காலத்திலேயோ ஜனங்கள் சாதாரணமாய்த் தெய்வங்களிடத்தும் அவை நடத்திவரும் காரியத்தினிடத்தும் நம்பிக்கை குறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்; ஐம்பொறிகளால் நுகரும் விஷயங்களில் அமிழ்ந்து விடுகின்றார்கள்; பஞ்சேந்திரியத்தாலறியக் கூடியவற்றை மாத்திரம் நம்பித் துணிகிறார்கள். அநேகர்க்குத் தாங்கள் தங்கள் கண்ணினுற் பார்க்கக் கூடாதவற்றிலும், அல்லது பரிசு முதலியவற்றால் அறியக்கூடாதவற்றிலும் நம்பிக்கையிலலை. அப்படிச் சொல்லுதல் அவர்க்குக் காக்கை வெளி தென்பது போலாகும். கடவுளும் அவர்கள் புலனுக்ககப்படாராதலிற் சடவுளென்பவ ரொருவ ரிருக்கிறாரோ வென்று கூடக் கேட்கத் தலைப்படுகிறார்கள். இதுவே சிலர்க்கு ஐயவினாவாயிருக்கின்றது. அவர்கள் முழுதும் நம்பமாட்டோம் என்று சொல்லத் துணிகிறதுமில்லை; முற்றும் நம்பி நடக்கிறதுமில்லை. அவர்கள் நடை மாத்திரம் நாஸ்திகருடைய நடை

போன்றுளது. பிரதிதினமும் கடவுளாலாகும் ஒவ்வொரு காரியமும் அவராலானதாக நமது கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை. அதனை ஆய்ந்தறிவதும் கஷ்டமாய்த் தோன்றுகின்றது. இதை யறியாத ஜனங்கள் எல்லாவற்றிற்குங் காரணம் பிரபஞ்சத்தின் இயற்கை வலலமை யென்கின்றார்கள். சூரியன் உதிக்கிறுமென்றும், சந்திரன் தனது சூளிரந்த கிரணங்களோடு கூடிய நல்ல பிரகாசத்தைத் தருகின்றா னென்றும், ஜலம் ஓடுகிற தென்றும், நெருப் பெரிகிற தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இவைகள் நடப்பது இவற்றின் சுபாவமென்றும் சொல்வார்கள். ஆயினும் ஆய்ந்து பார்க்கின் ஒவ்வொன்றிலு மொரு தேவதை யிருந்து காரியத்தை நடத்திக்கொண்டே யிருக்கின்ற தெனப்புலப்படும். நெருப்புவிட்டிலெரியினும் காட்டிலெரியினும் அதுவும் ஒரு தெய்வத்காலன்றித் தானே யெரியாது. கடவுளின்விடத்தில் தீயின் ரூபமாயிருக்கின்றார். அக்கினி பகவான் இவ்விடத்து அவ்வெரியுருவாய்க் காட்டுகின்றார். கங்காநதியின் ஜலமானது ஒரு பெரிய அடங்கா வெள்ளமாக வருவதும் ஒரு தேவதையின் காரியமேயன்றி வேறன்று. கங்கையானவள் தேவலோகத்தில் வேறு ரூபத்தோடு கூடியிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்து ஓர் நதி ரூபமாயிருக்கிறாள். இதை நம்பாவிட்டால் மகாபாரதம் நம்மறிவிற்கு என்றும் புலப்படாது ; மயக்கத்தையே விளைவிக்கும். எல்லாவிஷயங்களும் நமக்கு இப்போது எப்படிப்புலப்படுகின்றனவோ அப்படியே பாரதத்திற் சொல்லாமல், அந்நாளில் எப்படி நடந்தனவோ அப்

படியே கூறப்பட்டுள்ளன. காண்டவவனம் தீயினுலழிந்தது என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக அக்கினி பகவான் எரித் தழித்தாரென்று சொல்வது மரபாயிருந்தது. தேவர்கள் வருகிறார்களென்பதும் போகிறார்களென்பதும் தேவதைகள் இதை ஆக்குகின்றனரென்பதும் அதை அழிக்கின்றன ரென்பதும் அதிற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தெய்வத்தில் நம்பிக்கை யில்லாதவர்கள், இப்படிச் சொல்வதெல்லாம் கற்றோர்தம் சாமர்த்தியமே யன்றி உண்மையாய்ப் பார்க்கும் போது ஒன்றுமில்லை யென்பார்கள். அன்றைக்கு நடந்தது இன்றைக்குந்தான் நடந்து வருகின்றதென்று சொன்னால் அநேகர் நம்பார்கள். இவர்கள் நம்பினாலென் ? நம்பாக்காலென் ? அன்றைக் கெவ்வளவு நடந்து கொண்டுவந்ததோ அவ்வளவு இன்றைக்குந்தான் நடந்துகொண்டு வருகின்றது. அக்காலத்திலோ கடவுள் தாம் எதிர்பின்று காரியம்நடத்துவதை ஜனங்களும் பார்க்கச்செய்தார். இப்போதோ அப்படிச் செய்கிறதில்லை. ஏனெனின் மனிதர்கள் விஷயங்களுக்கு அடிமையாய்ப்போய் இறைவனை விருப்புடன் நாடுகின்றாரில்லை. பரமனுடைய பாததாமரையைப் பணியும் பரிசுத்தமனமுள்ள ஞானிகளுக்கே பரமனைப் பார்த்தலு எளிது. அத்தன்மை யானவர்கள் இப்போது மிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்புத்தகத்தில் அதிக நம்பிக்கையுடையவர்கள். அவர்களுக்கு இதிலுள்ள கதைகள் விந்தையாகத்தோன்றா.

பிரபஞ்சத்தினது கண்ணுக்குப் புலப்படாப் பாக்கை, சுபாவாதிதமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

அது பிழையேயாகும். பிரபஞ்சத்தின் பெரும் பாகத் தினும் நமது கண்ணுற் காணக்கூடாத எத்தனையோ லோகங்கள், அண்டங்கள், பிராணிகள் இருக்கின்றன. அஷுவதாம் நாமிருக்கும் இப்பூமியை இயக்குகின்றன. ஆதலின் சுபாவாதீத மென்பது பொருந்தாது.

அந்நாட்களிற் கடவுளர் வந்து மனிதர்களுக்கு உபதேசம் செய்து போயினார்கள். சில சமயங்களில் நேரேயும் சில சமயங்களில் ருஷிகள் மூலமாயும் அறிவு ஊட்டுவித்தார்கள். மனிதர்கள் உபயோகத் திற்கு மந்திரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. மந்திரமென்பது ஒரு வார்த்தை அல்லது ஒரு வாக்கியம்; அதனுடைய சப்தம் நமது கண்ணுக்குப் புலனாகாத லோகங்களில் அதிக வல்லமை பெற்றிருக்கிறது. அம்மந்திரத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்திலேயே அருமையான காரியங்களெல்லாம் சாத்தியமாகின்றன. ஆழ்ந்தாலோசிப்பதற்கு அக்காலத்து மனிதர்களாற்திருந்தார்கள். ஆகையினால் அவர்கள் எண்ணங்களே எண்ணியவாறு நிறைவேற்றத்தருந்த வன்மையுடையனவாயிருந்தன. மனிதன் கடவுளைப்பற்றித் தியானித்ததாகவும் அவர் அவனிடம் வந்ததாகவும் அனேக விடங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை நாம்கற்றுங்கேட்டு மிருக்கிறோம். ஒருவன் ஓர் அஸ்திரத்தைப்பற்றினினைத்தான். நினைக்க அவ்வஸ்திரம் அவன்கைக்கு வந்தது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதையாம் அறிந்திருக்கிறோம். எண்ணத்துக்கு அப்போதிருந்த சக்தி இப்போது மிருக்கிறது. மேற்புல விஞ்ஞானிகள அதன் சக்தியைச் சில நாளாகப்பரீக்ஷை செய்து

கொண்டு வருகின்றார்கள். அக்காலத்தும் அம்மந்தி ரங்களைக்கொண்டு கடவுளை யழைக்கவாவது அல்லது ஓரஸ்திரத்தை அடையவாவது எல்லா மனிதராலுமு டியவில்லை. தக்க ஞானமுள்ளவர்கள் உபயோகித்தாற் பலனுண்டேயன்றி மற்றவர்களால் யாதொன்றும் முடியாதிருந்தது. இக்காலத்திலும் யோகிகளிற் சிலர் தாம் தம் எண்ணத்தை இவ்வாறு உபயோகிக்கலாம். ஏனெனின் அப்போதிருந்த கடவுளர்தாம் இப் போது மிருக்கிறார்கள். அவர் தாம் வேறொருவராய் மாறவுமில்லை. அவர் அன்று ஏற்படுத்தின விதிகள் மாறுபடவுமில்லை. மனம் மாறிப்போனவர்கள் மனி தர்களேயன்றிக் கடவுளரல்லர். மனிதர்கள் சக்தி யற்றவர்களாய்ப் போய்விட்டார்கள். அதற்குக்கார ணம் அவர்களுக்குக் கடவுளிடத்து நம்பிக்கையும் பக்தியுமில்லாமையே யாம்.

தேர்ப்பாகன் தன் இரதத்திற் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை எப்படிச் செலுத்துகின்றானோ அப்படி யே இவ்வுலகைக் கடவுளும் நடத்துகின்றார். பாகன் தன்னிடத்திலேயே இருந்து கவினத்துப் பூட்டியிருக் கும் வாரை எப்படி யிழுக்கின்றானோ அதற்கியையப் பரிகளும் இரதத்தை யிழுத்துச் செல்லுகின்றன. அதைப்போன்று கடவுளும் உலகமாகிய இரதத்தின் றீது உட்கார்ந்து நானாவித சக்திகளாகிய குதிரைக ளைத் தன் இச்சாசக்தியாகிய வார்கொண்டிழுக்க உல கமும் செல்லவேண்டியவழிச் செல்கின்றது. எப்ப டிச்சென்றால் நலமோ அப்படியே நடத்தப்படுகின் றது. உலகும் இம்மாதிரித் தன் பிரயாணத்தையே

செய்துகொண்டிருக்கின்றது. இப்படிச் செல்வதற்
கோர் நேர் பாதையுண்டு. அதற்குக்கிளைவழிகளு
முண்டு. உலகம் தன் பிரயாணத்தின் உத்தேச இடத்
தைச் சீக்கிரமடைய வேண்டுமெனின் மேற்சொன்ன
நேரிய வழியாய்ப் போதல்வேண்டும். பார்வைக் கினி
மையாய்த் தோன்றுங் கிளைவழிகளிற் போதற்கே
மனிதருக்கிஷ்டம். கடவுள் நேரிய வழிக்கிருபுறத்தி
னும் ஆழ்ந்த கால் வெட்டி வழிகாட்டு மரங்களும்,
பள்ள மிருப்பதைத் தெரிவித்தற்குத் தம்பங்களும்
நாட்டுவித்திருக்கின்றார். இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்
தும் மனிதர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வேண்டு
மென்று தாமெனு மகங்காரத்தோடு நன்னெறியி
னின்றும் விலகிப்போனாற் பள்ளத்தில் விழுந்து தம்
பத்திற் றுக்கி, கைக்கால்களை முறித்துக் கொள்ளு
வார்கள். அதைத்தான் அவர்கள் துன்ப மனுபவிக்கி
றார்களென்று நாம் சொல்லுகிறோம். இத்துன்பங்க
ளும் கஷ்டங்களும் அகப்படுதற்கரிய அருமருந்தா
கும். பார்வைக்கு மாத்திரம் பரிமளம் பிரகாசத்
தோடு கூடியிருக்கும் அக்கிளை வழிகளில் இறங்கும்
போதே இவ்வளவு துன்ப முள்ளனவாகச் செய்து
வையாவிடின் மனிதர்கள் தாம் கதிபெறுவதற்காகச்
செல்லவேண்டிய நேரிய வழியைவிட்டுப் பற்பல
கிளைவழிகளிற் சென்றுவிட்டால், அவர் கதிபெறு
தற்குரிய நேர்வழிக்குத் திரும்பிவருவ தருமை.

சில காலங்களில் ஒரு ஜாதியார் முழுதும் நேர்
வழிதப்பிச் செல்கின்றார்கள். அவர் போம் குறுக்குவ
ழியிற் கடவுள் நின்றுகொண்டு ஒரு பெரிய யுத்தத்தை

யாவது, பஞ்சத்தையாவது, அல்லது ஒரு கொள்ளைநோயையாவது வருவித்து இவர்களை மருட்டி நன்னெறிக்குத் திரும்புமாறு செய்கிறார். ஒரு பெரிய ஜாதியார் துன்மார்க்கத்திற் போவதற்குப் பிரயத்தனம் பண்ணினார் போகவிடாது தடுத்தல் வேண்டும். போய்விட்டார்களாகில மறுபடியும் இதற்கு வரமாட்டோம் என்று சொல்லும் புத்திவரும் வரையில் துன்பப்பட்டித் தீரவேவேண்டும். இனி மேலத்தியாயத்தின்கட் கூறப்படும் பாரத யுத்தமானது தேவர்களால உண்டாக்கப்பட்டது. இந்தியர் துன்மார்க்கத்தினின்றும் திரும்பி மேலே கூறப்பட்ட நேர்மையான வழியடைந்து கதிபெறுவதற்கு இந்த யுத்தம் இன்றி யமையாததாக இருந்தது.

யாதேனு மொரு யுத்தத்திற் குத்துண்டிறந்த குதிரையின் தொகையையும் போர்வீரர்களின் தொகையையும் கவனிக்கும்போது மிகப் பயங்கரமாயிருக்கின்றது. மரண தத்துவத்தைப்பற்றி யோசிக்கும் பொழுது அப்படிப் பயப்படுவதற்கு நியாயமில்லை. மனிதர்களும் மற்றுமுள்ள ஜெந்துக்களும் தாமிருக்கும் தேகம் தமக்கு இனி யிருக்கத்தகாத நிலைமையை அடைகிறபோது அவ்வுடலைவிட்டு நீங்குகிறார்கள். இதைத்தான் மரணமென்றும், மனிதர்கள் சாகிறார்கள் விலங்குகள் சாகின்றன என்றும் நாம் சொல்லிக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வுடலம் விழுந்தபிறகு அதிலிருந்த ஆத்மாதான்செய்த இருவினைக்கேற்ப முன்னிருந்த தேகத்தினும் சிறந்ததோர் தேசத்தையாவது இழிந்ததோரு

டலையாவது தனக் கிருப்பிடமாகக் கொள்கின்றது. நாம் தரிக்கும் அங்கி நாம் வளர வளர நமக்கு அளவு சரிப்படாது கிழிந்து போவதிலே நமதுடம்பும் வளரும் ஆத்மாவுக்குச் சரிப்படாது போம்போது அழிந்து போகின்றது. இக்கருத்தை யுட்கொண்ட ன்றே,

“பாளையாந் தன்மை செத்தும் பாலாந் தன்மை செத்துங்
காளையாம் பருவஞ் செத்துங் காழுறு மிளமை செத்து
மீளலின் மொய்ப்பு செத்து மேல்வரு மூப்பு மாகி
நாளுநாஞ் சாகின் ருமா னமக்குநா மழாத தென்னோ”

என்று குண்டலகேசியினுங் கூறுவாராயினார். மரணத்துக்கு அதிபதியான கூற்றுவனைக் கொடியவனென்று எண்ணாது நமக்கு நன்மை நாடுபவனாகவே எண்ணல்வேண்டும். ஏனெனின் இருந்த உடலிலேயே அழுகச்செய்து ஆத்மாவை உபத்திரவஞ் செய்யாது தக்க காலத்தில் ஆத்மா விருத்தியாகும்படி விடை கொடுக்கின்றா னாகலின். இப்பெரும் பாரதயுத்தத் தில மாண்டோர்பலர் சுவர்க்கத்தில் மாட்சிமை பெற்றார்.

ஈசுவரனுடைய இச்சை நிறைவேற்றுவதே மற்றெல்லாத் தெய்வங்களுடையவேலையும். அவ்விசுவரனே பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன் என்று சொல்வப் பட்ட திரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமாயுள்ளவன். பிரபஞ்சமுமு வதும் தன் ஸ்வரூபத்தை யடையவேண்டு மென்பது ஈசுவரனுடைய இச்சை. அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே மற்றைத் தேவதைகள் பாடுபடு

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.

TIRUVANMIYUR : : MADRAS-41

வனவேயன்றித் தத்தம் சுயநன்மையைக் கருதியன்று. இதேவதைக ளெல்லாம் தமக்கென ஒன்றின்பிப் பகவானுடைய விருப்பத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டி யிருத்தலின் இவர்களுடைய கடமைக்கும் மனிதர்கள் தாம் நடக்கவேண்டிய முறைமைக்கும் வித்தியாசமுண்டு. தேவதைகள் மனிதர்களைப் பரீக்ஷிக்க வேண்டி யிருக்கின்றது. ஆகையால் இவா கள் போம்வழியிற் கஷ்டங்களையுந் துன்பங்களையும் உண்டாக்கி விடுகின்றார்கள். அவர்க ளப்படிச் செய்வது, இவர்களிதற்கெல்லாம் பயப்படாமல தைரிய முடையவர்களாய் அதிக பலமும் நல்லறிவும் வாய் த்து நேரியவழிக்கு வரவேண்டு மென்பதே யன்றி வேறோரெண்ணத்தினாலன்று. இவ்விஷயத்தில் தேவர்கள் செய்யத்தக்கன மனிதர்கள் செய்யத்தகாதன வாம். ஏனெனின் நியாயாதிபதி குற்றஞ்செய்த வொருவனைத் தண்டிக்கின்றான் ; அவன் தண்டனை செய்யும்போது நாம் ஏன் செய்யலாகாதென அக்குற்ற வாளியை நாம் தண்டித்தல் தகுமோ ? தகாது. ஒருவன் ஒரு பொருளைத் திருடினால் அத்திருடனை அதற்காகக் காவற்சாலையி லடைக்கின்றார்கள். களவாடிய பொருள் உன்னுடையதா யிருந்தபோதிலும் நீயாவனை அப்படித் தண்டித்தலாகுமா? நீ அப்படிச் செய்தால் அது பிழையெனக் கொள்ளப்படும். பிழையெனக் கொள்ளப்படுகிறவைகள் ஏன் அப்படி எண்ணப்படுகின்றன? சுயகாரியம் சுயேச்சை அல்லது அகங்கார மபகாரம் என்னுமிவற்றை நாடிச்செய்தலின். ஒருவன் ஆண்டவன் ஆக்கொப் பிரகாரம் செய்யாது தன்னைத்

திருப்தி செய்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தன் மனம் போனவாறு நடப்பானாயின் அவன் செய்யுங் காரியமும் அநேகமாய்ப் பிழையாகவே முடிகின்றது.

எந்த ஜாதியாயினும் நன்மார்க்கத்தை விட்டுத் துன்மார்க்கத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்தால் அஃது அவசியம் அதிகத் துன்பத்தை யடையுமென்னும் உண்மையானது பாரதப் படிப்பிலும் நன்கறியக் கூடியது. இப்பலனை அடையும்படி செய்து வருவனவும தேவதைகள் தாம். இந்தியர்களுக்கு முன்னமிருந்ததுபோலவே நற்குணமும், சுத்தமான இருதயமும், தெய்வபகதியுந் திரும்பிவந்தால் தான் இந்தியாவிற்கு முன்னொரு காலத்திருந்த சம்பத்தும், பலமும் சுயேச்சையும் இப்பொழுது முண்டாகும். இதைத் தவிர வேறொருவழியுங் கிடையாது. எந்த ஜாதியாரும் பெருமை சிரேஷ்டம் இவைகளை யடைவது அவர்களுடைய சங்கருமத்தின் பலனேயன்றி வேறில்லை. ஒரு ஜாதியார் தகாதன செய்துகொண்டு வருவார்களாகில் அவர்களுடைய பெருமையும் தாழ்ந்து கொண்டே வரும். எந்த ஜாதியார் தகுந்தனவற்றைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்களோ அவர்கள் பெருமையிலும் வளர்ந்துகொண்டே வருகிறார்கள்.

ஒரு ஜாதியில் ஒரு பெரியமாலுதல் உண்டாகிறதற்குத் தக்க காலம் வரும்போது அந்த ஜாதியிற் பெரியவர்கள் தோன்றுகின்றார்கள். அத்தகைய காலம் இந்தியாவிற்கு ஏறக்குறைய ஐயாயிரவருஷத்திற்குமுன் வந்தது. இத்தருணத்தில் இதற்காகப் பிறப்பவர்களிற் சிலர் நற்குணத்திற் பெரியவராயிருக்கி

றார்கள் ; சிலர் தீக்குணத்திற் சிறந்தவராயிருக்கிறார்கள். அந்தந்தச் சாதியார் கிருதார்த்த ராவதற்கு இத்தகையார்கள் பிறக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இவர்கள் இத்தருணத்தில் இவ்வேலைக்கென்றே, முன்ஜன்மங்களிலேயே தங்களைச் சன்னத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நற்குணத்திற் பெரியவருக்கும் தீயகுணத்திற் சிறப்புற்றோருக்கும் இதுதான் முதல ஜன்மமென்பது வேண்டிவதில்லை. நல்லவர்கள் தேவதைகளுக்குத் தக்க தருணத்தில் இப்பூமியில் வந்து பிறந்து உதவி புரியவேண்டியதுபற்றி முன் ஜன்மத்தில் நலத்தையே நாடி அதிகமாய்த் தேடிச் சம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். துஷ்டர்களிற் சிறந்தோரும் முன் ஜன்மத்தில் வேண்டிய தூர்க்கிருத்தியஞ்செய்து அதற்குப் பலனாக இத்தருணத்திற் பிறந்து, கடவுளரும் நற்குணமுடையாரும் செய்வனவற்றிற்கு விரோதமானவைகளையே செய்துகொண்டு வருவதனும் கஷ்டங்களை விளைத்துக்கொள்கிறார்கள். அப்போது அந்த ஜாதியார் தாம் போய்க்கொண்டிருந்த வழி தவறென்று தெரிந்து நன்மார்க்கத்தை நாட ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்கள். நல்லவர்களும். தீயவர்களும் தங்கள் வினையைத் தாங்களே யாக்கிக்கொண்டு அப்படியானவர்கள்.

“ தீங்குவந் தடையுமாறு நன்மைதான் சேரு மாறுந்
தாங்கள்செய் வினையினாலே தத்தமக் காய வல்லா
லாங்கவை பிறரால் வாரா வமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கு
மோங்கிய சுவையின்பேத முதவினார் சிலரு முண்டோ? ”
என்றார் கந்தபுராண முடையாரும். நல்லவர் தேவ.

தைகளுக்கு உதவியும் தீயவர் அவர்கள் செயலுக்கு விரோதமும் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஒருவரைத் தாழ்த்தியும் ஒருவரை யுயர்த்தியும் வைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமோ கடவுளுக்கில்லை. மனிதர்கள் தாம் தம் வினைப்பயனின்படி வரவேண்டிய இடத்திற்குத் தேவதைகள் அவர்களைச் செலுத்தவே அவர்கள் அதில் வந்து பிறக்கிறார்கள்.

முதற்பருவமாகிய ஆதிபருவத்தின்கட் பாரத யுத்தத்தின் பொருட்டுச் சுவர்க்கத்தில் நடந்த ஏற்பாடுகளின்னவென்று எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்காகத் தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து யோசனை செய்தார்கள். யுத்தத்தைநடத்தும்பொருட்டுச் சிலர் பூமியிற்போய்த் தலைவராகப் பிறக்கவேண்டியதற்கு நான்குபேரை நியமித்தார்கள். இந்நால்வரும் முன்னொருகாலத்து இந்திரராயிருந்தவர்கள். தேவர்களுடைய அரசனுக்கு இந்திரனென்றும் தேவெந்திரனென்றும் அநேகம் பெயர்கள் உண்டு. அப்போதிருந்த இந்திரன் சற்றே கர்வம் அடைந்திருக்கவே அஃது அடங்கு நிமித்தம் அவனுடைய பட்டம் சிலகாலம் வரையில் நீங்கும்படி சர்வேசுவரன் செய்து விட்டார். இந்திரனைப்பார்த்துக் கோபித்து 'உன்னைப் போன்றுமமைத உடையவர்கள் என்னுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரராகார்கள்' என்று சொல்லி, 'நீயும் இன்னும் உனக்கு முன்னிருந்த நான்கு இந்திரர்களும் பூமியிற் போய் மனிதராய்ப்பிறந்து நான் சொல்லுங் காரியத்தைமுடித்து மறுபடியும் சுவர்க்கம்வந்து சேரலாம்' என்றார். இவர்களில் நால்வர்

ஈசுவரனைப் பார்த்து, “நாங்கள் மாறுட கர்ப்பத்திற்
பிறந்தபோதிலும் தேவதைகள் எங்களுக்குத் தந்தை
யரா யிருத்தல்வேண்டும்” என வேண்டிக்கொண்டார்
கள். ஐந்தாவ திந்திரன் தனக்குப் பதிலாகத் தன்
னிடமிருந்து ஒருவனை உற்பத்திசெய்து இதன் பொ
ருட்டு விடுவதாகச் சொல்லவே அதையும் அங்கீகரித்
தார். தக்க தருணம் வந்தபோது நான்கிந்திரர்களும
தர்மர், பீமன், நகுலன், சகாதேவன் என்பவர்களாகப்
பிறந்தார்கள். யமதர்மராஜாவுக்குப் பிறந்தவர் தரு
மர்; வாயுவினுடைய புத்திரன் பீமன்; அசுவினி
தேவதைகளுக்குப் பிறந்தவர்கள் நகுல சகாதேவர்கள்.
அருச்சுனனே முன் ஜன்மத்தில் நரன் என்னும் ஒரு
பெரிய இருஷியாயிருந்து அப்போதிருந்த தேவன்
திரனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவன். இவ்வைவ
ருடைய சரித்திரந்தான் மேலத்தியாயங்களிற் கூறப்
படும். இவர்கள் தாம் பாரதபுத்தத்தில் ஜயம்பெற்றுப்
பயனடைந்தவர்கள்.

இந்த யுத்தத்திற்குப் பிறகு வேறுயுகம் பிறக்க
வேண்டியிருந்தகலின், ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவும் கிருஷ்ண
னென்னும் நாமதேயத்தோடு அவதாரஞ்செய்தார்.
தம்முடைய ஆதிசேஷனையும் உடன் கொண்டுவந்
தார். இவருடைய தமையனார் பலராமர் தாம் ஆதி
சேஷாம்சம். உலகம் தான் போகவேண்டிய நன் மார்
கத்தினின்றுத் தவறித் துன்மார்க்கத்திலேயே அதிக
மாய்ப் பிரவேசித்துப் பாபங்களுந் தீமைகளும் அதிக
ரித்துப் பூமிதாங்காத நிலைமைக்கு வந்துவிடுந் தருண
த்தில் தீமையை ஒழித்து நன்மையை நிலைநாட்டும்

வண்ணம் சர்வேசுவரனே பூதவுருவங்கொண்டு இங்குப் பிறப்பதுண்டு. இப்பிறப்பிற்குத்தான் அவதாரம் என்று பெயர்.

* பரதனுடைய வமிசத்தாரைக் குறித்துச்சொல்லுஞ் சரித்திரமாகையால் இதற்குப் பாரதமென்ப பெயர். பரதன் துஷ்யந்த மகாராஜாவுக்குச் சகுந்தலையினிடமாகப்பிறந்தவன். “மஹா” என்பது “பெருமைபொருந்திய” என்றும், “பாரதர்” என்பது “பரத வமிசத்தார்” என்றும் பொருள்படும். ஆகவே “மஹா பாரதம்” என்பதற்குப் பரதவம்சத்தாரைக் குறித்துச்சொல்லும் சரித்திரமென்பது பொருள். இவ்வமிசத்திற் * குரு வென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவன் தான் சந்நியாச ஆசிரமத்தை அதிகமாய் வகித்தவன். அவன் தானிருந்து ஜப தப யாகமுதலியவற்றை நிறைவேற்றிய இடத்திற்குக் குருக்ஷத்திரமென்று பெயர். இவ்விடத்திற்குள் பதினெட்டுநாள் யுத்தமும் நடந்தது. குரு சந்ததியாரில் மூன்று சகோதரர்களிருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனுக்குத் திருதராஷ்டிரமென்று பெயர். அவ்வுரு பிறவிக்குருடன். அவனுடைய பிள்ளைகள்தாம் பாரதயுத்தத்தில் தர்மமில்லாப் பக்கத்தி

* சந்திராகுல திலகனாகிய சவ்வருணன் ஒருநாட் சூரியன் மகளாகிய தபதியை நினைந்து வருந்தியிருத்தல் கண்ட வியாழபகவான சூரியனிடஞ்சென்று பேசித் தபதியைச் சவ்வருணனுக்கு மணஞ்செய்வித்தார். இவ்வாறு குருவருளாற் கூடிய மணத்திற் பிறந்த மகனுக்குச் சவ்வருணன் ‘குரு’ என்றே பெயரிட்டான்; அவனுண்ட நாடு குருநாடு.

ருந்து யுத்தஞ்செய்தவர்கள். இரண்டாவது பிள்ளை ககுப் பாண்டுவெனப் பெயர். பாண்டுவின் புத்திரர் தாம் திருதராஷ்டிர னுடைய பிள்ளைக்கு விரோதமா ய்ச் சண்டை செய்தவர்கள். மூன்றாவது பிள்ளைக்கு, விதூரென்று பெயர். இவன் மிகவும் சன்மார்க்க நெறியிலிருந்தவன் ; இராஜஜியத்தி லுயர்ந்த வேலையி லிருந்து கொண்டிருந்தான். இவர்களுடைய சரித்திரத்தைக்குறித்துத் தான் பதினெண் பருவங்க ளெழு தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பருவத்து முரைக்கப்படும் முக்கிய விஷயத்தைநோக்கி அவ்வப் பருவத்திற்குப் பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

இச்சரித்திரம் நைமிசாரண்ணியத்திற் செளனகாதி முனிவர்களுக்கு உரோமஹர்ஷணர் என்பவருடைய புதல்வராகிய அக்கிரஸ்ரவர் அல்லது ஸ-ஓதபுராணிகர் என்னும் பெயர் பூண்டவராகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ-ஓதபுராணிகர் வியாசருடைய மாணாக்கர். இவர் இந்த இருவிகளிடம் வந்தவுடன் அவர்களிலொருவர் இவரைநோக்கி எங்கிருந்து எழுந்தருளுகிறீர்களென் றுபசரிக்கவே, ஜனமேஜய மகாராஜா செய்த சர்ப்ப யாகத்திற்குப்போய் வருகிறேனென்று சொன்னார். அவ்விடத்திற் சொன்ன மகா பாரதக்கதையைத் தாமுங்கேட்டு அறிந்தோமென்றார். கிருஷ்ண த்வைபாயன வேதவியாசர் என்னும் ருஷியால் இவ்விதிகாசம் செய்யப்பட்டது. கருநிற் முள்ளவராகையாற் கிருஷ்ணரென்றும், தீபத்திற் பிறந்தபடியால் துவைபாயன ரென்றும், வேதங்களைக் காண்டமுதலியனவாகப் பிரித்தபடியால் வேதவியாச ரென்றும்,

I.]

நூற் பெயர்.

இந்நூலாசிரியருக்குப் பெயர். நைமிசாரண்யத்து
 ருஷிகமும் விருப்பத்துடன் கேட்கவே இவரும் பார
 கர்களுடைய சரித்திரத்தைக் கொல்லத்தொடங்கினார்.

முகவரை முற்றிற்று.

MAHAMAHUPADHYAYA
 DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
 TIRUVANMIYUR : : MADRAS-41.

அத்தியாயம்-II.

பாரதவீரர்களின் இளமைப்பருவம். *

மகாபாரதத்து ஆதிபருவத்தில் எடுத்தெழுதி யிருப்பனவற்றுள் முக்கியமானவைகளிற் சிலவற்றை உற்றுநோக்குவாம். அதிற் பாரதவீரர்களின் வாஸி பத்தைப் பற்றியும் அவர்களுடைய மூதாதைகளைப் பற்றியும் உற்றார் பெற்றாரைப் பற்றியும் அவர்களு டைய நிலைமை, அவர்களுடைய கல்வி இன்னுமிவை போல்வன பிறவற்றைப் பற்றியும் நாமறியலாம். இதை நாம்வாசிக்கும் போதே மேல் முகவுரையிற் சொன்ன தர்மங்கள் அல்லது விதிகளெல்லாம் எவ் வாறு ஆதுபவத்திற்குக் கொண்டுவரப் பட்டிருக் கின்றன வென்பதையுங் கவனித்துப் பார்க்கவேண் டும்.

இப்பாரதவீரர்களில் அதிக சிரேஷ்டமானவர் பீஷ்மாசாரியர். ஆரியவமிசத்திற் பெருந்தன்மை பூண்டு ஒழுகியவர்களில் இவர் ஒருவர். இவ்வுலகி லுள்ளா ரனைவர்க்கும் இவர் ஒழுக்கம் மேலவரிச்சட் டம் போன்றது. அநேகர் தெரிந்தும் தெரியாதும் விழுகிற பாவங்களில் ஒன்றிலேனும் இவர் விழுந்த தில்லை. இவர் வாழ்நாள் முழுதினும் எந்தக்காரி யத்தை எந்தக்காலத்திற்செய்தல் வேண்டுமோ அந் தக்காரியத்தை அந்தக்காலத்திலேயே செய்து மு டித்தவர் ; நடுவு நிலைமைதவறினதோரில்லை. இவரே ஒரு பெரிய உபாத்தியாயர் ; ஒரு பெரிய மந்திரி.

* ஆதிபருவத்தின் முற்பகுதி.

புத்திர லக்ஷணம், காவன்முறை, இராஜாங்க தந்திரம் இவற்றில் இவர்க்கு இணையானவர் ஒருவருமில்லர். இவர் வாழ்நாளின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தமக்குரிய கடமையைப் பழுதறச் செய்துகொண்டுவந்தார்.

பீஷ்மர் பிறக்க வெகு காலத்திற்கு முன் தேவ லோகத்தில் ஒருதிருவிழா நடந்தது. அதற்கு அநேக தேவர்களும் ருஷிகளும் வந்திருந்தார்கள். அநேக அசுவமேதயாகஞ்செய்து அப்பலத்தினால் அமராவதியை அடைந்த மஹா பீஷ்மனென்னும் அரசனும் அவ்விடம் வந்திருந்தான். நதிபதியாகிய கங்கையும் வந்திருந்தனள். அவர்களெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூடியிருக்கும்போது காற்றினால் கங்கையின் மார்பிலுள்ள வஸ்திரம் சற்றுவிடலவே தேவர்கள் இதைக் கவனியாது தலை குனிந்து கொண்டார்கள். மஹா பீஷ்மனென்னு மரசனோ அவ்வாறு தலைகுனியாது வணங்காமுடியனுயிருந்தான். அவனெண்ணத்தை யுஞ்செயலையுங் கண்ட பிரமாவானவர் அவனைச் சபித்துவிட்டார். அஃதாவது அதர்மமான சிந்தையினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் அவனுக்கு இனிவரப்போகிற துன்பங்களையும் கஷ்டங்களையும் அவர் முன்னதாகச் சொன்னார். | நம்முடைய எண்ணம், செய்கை இவற்றின் பலன்தான் கர்மமெனப்படுகிறது. தேவர்கள் அல்லது ருஷிக ளிடம் சாபந்தான் அப்படி அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மத்தை முன்னதாகச்சொல்வது.] இவ்வரசன் கங்கையின் கற்பைப் பங்கப் படுத்திவதற்கு எண்ணங்கொண்டா னாதலின், சுவர்க்கத்தைத் துறந்து பூமியிற் போய்ப் பிறக்கும்படி ஆக்ஞாபித

தார் ; “ கங்கையும் பூலோகத்திற் போயிருந்து உனக்கு அதிக துன்பத்தை உண்டாக்குவாள். உனக்கு எப்போது கோபம்வரும்படி செய்கிறாளோ அப்போது உனக்கு நானிட்ட சாபந்தீருஞ்சமயம் வரும்” என்று பிரம்மா அவ்வரசனுக்குரைத்தார்.

மகா பீஷ்மன் இவ்வுலகில் திரும்பவும் போய்ப் பிறக்கவேண்டிய நாளும் வந்தது. சந்திரவமிசத்திற்கடவுட் பக்தியிற் சிறந்த பிரதீபனென்னும் அரசனுக்கு இவன் மகனாய் வந்துதித்தான். ஒருநாட் பிரதீபன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்போது கங்கையானவள் திவ்யரூபமுடைய ஒரு கன்னிகையுருவங்கொண்டு அவனுடைய வலத்தொடையில் வந்து உட்கார்ந்தாள். அவன் கண்விழித்துப்பார்த்ததும் அவள் தன்னை விவாகம் செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினாள். அவன் அவளைநோக்கி “மருமகனும் மகனும் இருக்க வேண்டியது இத்தொடை ; மனைவி யிருக்கவேண்டியது மற்றைத் தொடை ; நீயிருப்பது வலத் தொடையாகையால் உன்னை மருமகளாகப் பாவித்தல் வேண்டுமே யன்றி மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ளலியலாது. வேண்டுமானால் என் மகனுக்கு உன்னை விவாகம் செய்விக்கின்றேன்” என்றான். அதற்கவள் “ உன் பிள்ளையையே விவாகம் செய்து கொள்ளுகின்றேன். ஆனால் உன் புத்திரன் நான் செய்வன நல்லன வென்றும் நல்லன வல்ல வென்றும் அறிந்து நடப்பது அருமையாயிற்றே. அதுதான் என் மனதுக் கொருகவலையா யிருக்கின்றது. தகுதியான ஏற்பாடு செய்தால் நலம்” என்று

சொல்லிப்போய் விட்டாள். அரசனும் அவன்றன் மனைவியும் செய்த தவவிசேடத்தால் மஹாபீஷ்ம னென்னும் அரசன் இவர்க்கொரு சம்புத்திரனாக வந்தவதரித்தான். அப்புத்திரனுக்குச் சந்தனு வென்னும் பெயரிடப்பட்டது. சாந்தகுண முள்ளவனுடைய பிள்ளையாதல் பற்றி இவனுக்கு இப்பெயர்வாய்த்தது. சந்தனுவுக்குத்தக்க பருவம் வந்தவுடன் அவனை வரவழைத்து “ஓ சம்புத்திரனே! தெய்வலோகத்திலிருந்து தொரு கன்னிகை முன்னொருகால் என்னிடம் வந்து போனால், அவள் இப்போது வந்து தன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி உன்னைக்கேட்பாள். அதற்கு நீ யொன்றும் மறுத்துச் சொல்லாமற் சம்மதித்தல் வேண்டும்; அவளுனக்குப் பாரியையானதும் அவள் செய்யுங் காரியம் உனக்கு எப்படித்தோன்றினாலும் அவற்றைக் குறித்து யாதொன்றுங் கேளாதே. அவளை யாரென்றும், எவ்விடமிருப்பவ னென்றும், எவ்விடத்திருந்து வந்தவனென்றும் நீ கேட்கலாகாது. தகப்பனாருடைய ஆக்ஞைப்படி அவளை நீ உன் மனைவியாகப் பெறுவாயாக” என்றான். பிரதிபன் தக்ககாலத்திற் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தான் மான்தோல் மரவுரி சடைமுடி தரித்துத்தவஞ் செய்வான் புறப்பட்டு விட்டான். அதுமுதற் சந்தனுவும் தன்னாட்டை நன்றாக ஆண்டுகொண்டிவந்தான். ஒரு நாட் கங்கையாற்றின் கரையில் தான் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் தேவகன்னிகை ஒருத்தியைக் கண்டு காமுற்று அவளைத் தனக்கு நாயகியாக வேண்டி மென்று வேண்டினான். அவள்தான் கங்கை, அவள்

அவனை விவாகம் செய்துகொள்ளச் சம்மதித்தாள். ஆயினும் அவனை நோக்கி, “என்னுடைய காரியத்தில் தாங்கள் பிரவேசித்தல் கூடாது. இன்சொல்லே யன்றிக் கடுஞ்சொல் கிட்டவே வருதல் கூடாது. என்னைச் சுகமாய் வைத்திருக்கிற வரையில் உம்மோடு கூடியிருப்பேன். ஆனால், நான் செய்யுங் காரியங்களிற் பிரவேசித்தாலுஞ்சரி, கடுஞ்சொல் என் காதிற்பட்டாலுஞ்சரி, உம்மை விட்டு உடனே பிரிந்தேருவேன். இது நிச்சயம்” என்று சொன்னாள். அப்படியே யாகட்டும் என்றுடன்பட்டான் சந்தனுமகராஜனும். அவர்சளிருவருக்கும் மணம் முடிந்தபின் மணமறது பல நாள் மிகுந்த சுகத்துடன் காதலரிருவரும் கருத்தொருமித்து வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். முதற்குழந்தை பிறந்தவுடன் கங்கை அதை யெடுத்துக் கங்கையாற்றி லெறிந்துவிட்டாள். குழந்தையைப் பார்த்து அவள் “இப்படியான் செய்வது உன் நன்மையை நாடியே” யென்றாள். இரண்டாவது குழந்தைக்கும் அதே கதிதான். மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழாவது குழந்தைகளு மிப்படியே மடிந்தன. ஐயோ பாவம்! என் செய்வான் அரசன்? அவன் மனமோ பதைக்கிறது. உடலோ துடிக்கிறது. இவள் நடத்தையோ இது விஷயத்தில் இவனுக்குச் சிறிதே னுஞ் சரிப்படவில்லை. ஆசையென்னு மந்தகாரம் இவன் கண்ணைமூடி யிருந்ததனால் வாய் திறந்து ஒன்றுஞ் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இவள் காரியமோ பொறுத்து முடியவில்லை. எட்டாவது பிள்ளை பிறந்தவுடன், கங்கையானவள் அதனையும் கங்கையிலெறிய

வெண்ணினான், ஏதாவது சொன்னால் மனைவி பிரிந்து போய் விடுவாளே என்னும் பயமிருந்தபோதிலும் குழந்தைகளின் கதியை நினைத்து இப்பயத்தைத் துறந்து அவளை நோக்கி “நீ இதைக் கொல்லாதே? நீயார்? குழந்தை யாருடையது? உன்னுடைய குழந்தைகளை ஏன் இப்படிக் கொன்று கொண்டு வருகிறாய்? கொலைப்பாதகி! இப்பாவங்களுக்குக் கென் செய்வாய்?” என்றான்.

சந்தனு மகாராஜன் என் செய்வான்! ஐயோ பாவம்! இருதலைக் கொள்ளியின் எறும்புபோல் இருந்தலைந்தான். கடைசியிற் பிதாவின் கட்டளையையும் மறந்தான். அவன் அவ்வாறு சொன்னபோது கங்கை அவளை நோக்கி “இனி உம்முடைய இந்தப் பிள்ளையைக் கொல்லவில்லை. நம்முடைய உடன்படிக்கைப் பிரகாரம் நான் உம்முட விருக்கவேண்டிய காலம் முடிந்துவிட்டது. நான்தான் கங்கை, ஐந்து முனிவர் புத்திரியாகையால் எனக்கு ஜாந்நவி யென்று வேறொரு பெயருமுண்டு. எனக்குப் பிறந்த எட்டுக் குழந்தைகளும் அஷ்டவசுக்களே யன்றி வேறல்லர். இவர்கள் ஒருபெரிய இருஷியிண்டமிருந்து நந்தினி யென்னும் காமதேனுவைக்களவாடிப்போய்விட்டார்கள். அவர்களில் தயா என்பவன்தான் இக்காரியஞ் செய்தவன். மற்றவர்கள் இதற்கு உதவிபுரிந்தவர்கள். இருஷி மிகவுங் கோபங்கொண்டு எல்லாரையும் ‘நீங்கள்செய்த பாவத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் பொருட்டுப் பூமியிற் போய்ப் பிறக்கக்கடவீர்கள்’ எனச்சபித்துவிட்டார். பிறகு அவர்கள் அவரைக்கெஞ்சிக் கூத்

தாடிக்கேட்கவே மனமிரங்கித் தயா என்பவன் தவிர மற்றவர்கள் உலகினிற் பிறந்த ஒருவருஷத்திற்குள் மாதுட உடலம் விட்டு இவ்விடம் வந்துவிடலாமென்றும், தயா மாத்திரம் பூமியிலநேகநாளிருந்து உழன்ற பின்புதான் இவ்விடம் வரலாமென்றுஞ் சொன்னார். பிறகு அஷ்ட வசுக்களும் என்னிடம் வந்து எனக்குக் குழந்தைகளாய்ப் பிறக்கவேண்டுமென்றும், பிறந்தவுடனே தங்களைக் கங்கையி லெறிந்துவிட வேண்டுமென்றும் என்னை வேண்டிக்கொண்டார்கள். மாதுடயாக்கையிலிருப்பது அவர்கட்குச்சிறையிலிருப்பதுபோலிருந்தது. இவ்வுலக வாழ்க்கையினின்றும் உய்விக்கும் வண்ணம் அவர்கள் விருப்பத்தின்படி செய்தேன். சாந்தமும் அருளும் வாய்ந்து அரசசிகா மணியாய் விளங்கும் ஓ சந்தனுமஹாராஜனே! இரு வியின் சாபத்தினால் இவனொருவன்தான் இப்பூமியிலின்னுங்கொஞ்சக்கால மிருந்து மறுபடியும் சுவர்க்க மடையவேண்டியவன்” என்று சொல்லி அக்குழந்தையையும் தற்காலம் தன்னுடன் கொண்டு கங்கையானவள் அரசன் கட்புலனுக் ககப்படாது போய் விட்டாள்.*

சாதற்குச் சனங்கள் சாதாரணமாய்த் திகிலடைகிறார்கள். தேவதைகள் இவ்விடம் வந்து பிறந்திருக்கிறபோது தாங்கள் ஒரு சிறைச்சாலையி லகப்பட்டுக் கொண்டதுபோ லெண்ணுகிறார்கள்; மரணத்தை அச்சிறையினின்று தம்மை மீட்கிற ஒரு நண்பனைப்

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம் § 96-99.

போற் பாவிககிருடாகள். இவ்வுலகிலுள்ள நாம் ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது அதிக ஆனந்தக்களிப்பி லாழந்து ஒருவன் இறக்கும்போது சற்றேனும் யோ சியாது அறிவீனத்தினால் அழுவதையே நம் தொழி லாகக் கொள்கிறோம். இஃது, நமது சிநேகிதனைச் சிறையிலடைக்கும்போது ஆடல் பாடல் சங்கீத முத லியவை கூடிய விழாவுடன் விருந்துண்டு, அவனைச் சிறையினின்று விடுக்கும்போது வருத்தத்துடன் அழுவதையொகரும. எப்படி அஷ்ட வசக்கோடும் கங்கையானவள் மாதுடதேகமாகிய கூண்டினின்றும விடுதலை செய்தனளோ அதைப்போலவே ஒவ்வொரு மரணமும் சமபவிகருமபோது கடவுளொருவர், அ டைபட்டிருக்கும் ஆத்மாவை விடுதலை செய்கிறா. நமக்கு வருத்தத்தையுண்டாககித் தீங்கு விளைபபது போல் நமக்குப் புலப்படும் விஷயங்களெல்லாவற்றி லும் கருணையங் கூடுவருடைய கைவண்ணத்தைக் கா ணுமாறு இக்கதை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது. இவர்கள் நமக்குத்தீங்கு செய்வார்களென் றெண்ணு வது நமது அறியாமையேயாம்.

கங்கையானவள் தன்னெட்டாவது புத்திரனைத் தன்னுடன் கொண்டுபோனதாக மேலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறதன்றோ? அவன் யௌவனபருவமுற் றதும் அவனைச் சந்தனுவினிடம் கொண்டுவந்து விட் டிப்போயினள். சந்தனு மகாராஜாவினிடம் வந்த போது அந்தப்பிள்ளை நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்தி ரம், அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் மிகக் பாண்டித கிய முடையவனாய்க் காணப்பட்டான். அஃதாவது

கூத்திரியருக்குரிய ஆயுதப்பயிற்சி, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியனவற்றிலும் சிறந்த வீரனாயினான். அவனுடைய பலமும் பராக்கிரமமும் அதிகம். சாஸ்திரஞானம் எவ்வளவு அதிகமாயிருந்ததோ அவ்வளவு சிறப்புற்றிருந்தன அவனுடைய தகப்பனாரிடமிருக்கவேண்டிய பகஷமும் பக்தியும். சமயம் வாய்த்தபோது மற்றவர்கள் இவற்றை அறிந்து ஆச்சரியப்படவும் ஆயிற்று.

ஒருநாட் சந்தனு மகாராஜா வேடிக்கையாய் யமுனை யாற்றங்கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது பெண்களுக்குரிய எல்லா லக்ஷணமும் அதிக அழகும் வாய்ந்த ஒரு கன்னிகையை அவ்விடங்கண்டு அவளைத் தன் நாயகியாக்கிக்கொள்ள விருப்பங் கொண்டான். அவளோ அழகுவாய்ந்தவளா யிருந்த போதிலும் இழிகுலத்தவனாகிய மீன் வலைஞனுடைய பெண், அவள் பெயரோ மச்சகந்தி. பரிமளகந்தி யென்பது அவளுக்குப் பராசரராத் கொடுக்கப்பட்ட மறுபெயர். இவள் கன்னியா யிருக்கும்போதே இவருக்கு இவளிடமாகப் பிறந்தவா வேதவியாசர். அவனுடைய தகப்பன் அரசனை நோக்கி “நீ என் குமாரத்தியினிடம் உற்பவிக்கும புதல்வனுக்கு உனக்குப் பிறகு பட்டங்கட்டி வைக்கிறேனென வாக்குத்தத்தஞ் செய்தாலொழிய, என் புதல்வியுனக்குப் பத்தினியாகாள்” என்றனன். முன்னமே இரத்தினம் போன்ற பிள்ளை யொருவனிருத்தலின், தான் அனுபவிக்க விரும்பிய சிற்றின்பத்தின் பொருட்டு அவனை நீக்க எண்ணமில்லாதவனாய் அதிக வருத்தத்தோடும்

வீட்டுக்குத் திரும்பினான். தன் தகப்பனார் அதிக வருத்தமுற்றிருப்பதை அவர் முகக்குறிப்பாற்கண்டு, அதிக அன்புடன் அதற்குக் காரணம் யாதெனக் கேட்ட அவர் தமதெண்ணத்தைத் தன்னிடம் ஒன்று சொல்வதற் கில்லாமையால், அவன் அரசனுக்கு அந்தரங்கமான மந்திரியினிடம் சென்று அரசனுடைய மனக்கிலேசத்தை எப்படி நீக்கலாமென்றாலோசித்தான். அம்மந்திரியார் மீன் வலைஞனுடைய குமாரத்தியின் விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தரமாய்ச் சொல்லவே தேவவிரதனேனும் பெயர் பூண்ட இப்பிள்ளையும் தன்னுடன் சில கூத்திரிய வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு மச்சகந்தியின் தகப்பனிடம் சென்று, “உன் குமாரத்தியாகிய * மச்சகந்தியை அரசன் தன் பத்தினியாக்கிக்கொள்ள விரும்புகின்றான். தடையில்லாது கொடுத்தல் வேண்டும்” என்று சொல்லலும், சத்தியவதியின் தகப்பன் தேவவிரதனைநோக்கி “அரசனுக்கு இதற்கு முன்னமே ஒரு புத்திரானிருக்கின்றான். அவனுக்கு இராஜ்யம் கிடைக்குமே யொழிய சத்தியவதிக்குப் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு அஃதில்லாமற் போய்விடுமே. ஆகையினற்றான் கொடுக்க எண்ணமில்லை” யென்றான். அதற்குத் தேவவிரதன் தன்னுடன் கொண்டு வந்தவர்களையும் வைத்துக்கொண்டு மீன்வலைஞர் தலைவனைநோக்கி “என் சபதத்தைக்கேள். நீவிரும்பியவாறெல்லாம் செய்கின்றேன். நான் தான் சந்தனுமகாராஜாவின் பிள்ளை. என் பெயர் தேவவிரதன்.

* இவனைப் பரிமளகந்தி, சத்தியவதி என்னலுமுண்டு.

இனி என் தந்தைக்கு உன் புத்திரியினிடமாகப் பிறக்கும் பிள்ளையே எங்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்கட்டும்” என்று தன் தகப்பனாருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தனக்குரிய இராஜஜியத்தையும் எறிந்து விட்டான். இப்படிச் செய்தும் சத்தியவதியின் தகப்பன் திருப்தியடையாது தேவவிரதனைப் பார்த்து “நீ உன் வாய்மையை நிலை நிறுத்து வாய் என்பதில் எனக்குச் சிறிதேனும் சந்தேகமேயில்லை. ஒருவேளை உனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் அப்படியே யிருப்பார்களா வென்பது தான் சற்றே சந்தேகத்திற்கிட மாயிருக்கிறது” என்றான். அதற்கவன் வலைஞர் தலைவனை நோக்கி “நான் முதலில் இராஜஜியத்தைத் துறந்தேன். புத்திராகளுடைய விஷயத்தைக் குறித்தும இப்போதே ஒரு முடிவு செய்து விடுகின்றேன். அஃதாவது இன்று முதலென்றும் பிரமசாரியாய் இருந்து விடுகிறேன். புத்திரனில்லாமல் யான் இறந்தபோதிலும் நான் புத் தனும் நரகம் புகாது சுவர்க்கத்தையே யடைவேன். தகப்பனாருடைய விருப்பத்தை எப்படியாயினும் நிறைவேற்றிற்றே போதும்” என்று சொன்னதும் எல்லோரும் மிகவும் ஆச்சரியமடைய, தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்து இவன் தான் பீஷ்மன் இவன் தான் பீஷ்மனென்று ஆரவாரித்தார்கள். ஆம், இவன்தான் பீஷ்மன், இவனை பிப்படிசு சொலவதற்கோரையமுமுண்டோ? மற்றவர்களெல்லாம் எதைத் தம்முயிருக்குச் சமானமாகப் பாவிக்கிறார்களோ அதைத்துறந்து தான் வாய்மையையே ஆதிமுதற்

கடைப்பிடித்து அதனை நிறை வேற்றியவனல்லனோ இவன்? எல்லாம் முடிந்த பிறகு சத்தியவதியைப் பார்த்து “ அம்மா! இந்த கிரதத்தில் எழுந்தருளுக, நமது வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றான். ஏறினதும் தன் தந்தையின் முன்பாகச் சத்தியவதியைக் கொண்டு வந்து விடவே தகப்பன் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து பிள்ளையைப் பார்த்து,

* “ தந்தையர்க் குதவு முதவியி னெனக்குச்
சதமடங் குதவினை யுனக்கு
மைந்தருக் குதவு முதவியிற் சிறிது
மாதவஞ் செய்திலே னுதவச்
சிந்தையிற் றறக்கம் வேண்டுமென் றெண்ணிச்
செல்லுமன் தல்லதுன் னுயிர்மேன்
முந்துறக் காலன் வரப்பெறு னென்றே
முடிவிலா வொருவா மொழிந்தான்.”

“ஓ! குழந்தாய்! நீ விரும்பினாலொழிய மாணம் உன்னை அணுகாதொழிக, பாவசிந்தை யென்பது சிறிதேனும் இல்லாத சற்புத்திரனே! உன்னுடைய உத்தரவிற்பேரில்தான் யமன் உன்னை யணுகுவான்” என்று ஆசீர்வதித்தான்.

அங்ஙனம் தன்னருமைப் புதல்வனை ஆசீர்வதித்து நின்றதும்,

* “ அம்புவி யரசன் மாமனு மரச
னடிபணிந் தவயவத் தழகா
லும்பரும் வியக்குங் கிளியைமுன் னிறுத்தி
யொடுங்கினன் வாய்புதைத துரைத்தா
னெம்பெரு மானீ கேட்டரு ளுனக்கே
யிசைந்தமெய்த் தவம்புரி யிவனை

* வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

வம்பவழி. மலர்மா தென்பதே யன்றி

வலைஞர்மா மகளெனக் கருதேல்.”

என்று சொல்லி மேலும் வலைஞர்தன் தலைவன் தன் மகளுடைய வரலாற்றை முற்றுஞ்சொல்லி முடித்தான். பிறகு சந்தனு மகாராஜா,

* “ இன்று நற்றின மென்றினந் தோகையை
மன்ற லெய்தினன் மாநிலம் வாழ்த்தவே.”

அவளுடன் சோந்து அநேகநா ளின்புறயிருந்து சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்னும் இரு புதல்வர்களைப் பெற்றான். இவன் இறுதிக்காலத்தில் இவ்விரு புத்திரர்களோடும் பிஷ்மரிடம் ஒப்பித்து இவ்வுலகம்விட்டு விண்ணுலக மடைந்தான். இவரில் மூத்தவனாகிய சித்திராங்கதனுக்கு இவா பட்டஞ் சூட்டுவித்து இருவரையும் எல்லாவிதங்களிலும் தாம் பாதுகாத்துவந்தார். கொஞ்சக்காலத்திற்குட் சித்திராங்கதன் ஒரு புத்தகங் கத்தில் மடிந்தான். மடியவே அவன் சகோதரனாகிய விசித்திரவீரியனைத் தான் சிம்மாசனாதிபதியாக்கி அரசு புரியும்படி செய்துவந்தார். இவனுக்குத் தக்க பருவம் வந்து விட்டபடியால் லக்ஷணமுள்ள ஒரு கண்ணிகையைப் பார்த்து மணவினை முடிக்க வெண்ணினொர் பிஷ்மர். அக்காலத்தில் மணமகள் ஸ்வயம்வரத்தில் வரனை அடைகிறது வழக்கமாயிருந்தது. அஃதாவது மணமகளே தன் கண்ணுக்கு ரம்மியமான புருஷனை அதற்காகக் கூடிய சபையினின்றும் தேர்ந்தெடுத்து அவனுக்கு மாலை சூட்டுவது வழக்கம். இதற்குத்தான் ஸ்வயம்வர மென்று பெயர். அத்தருணத்தில் அநேக ராஜராஜாக்க

* வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

ஞங்கூடித் தங்கள் தங்கள் புஜபல பராக்கிரமங்களை யெல்லாம் காட்டுவது வழக்கம். இவற்றிலெல்லாம் யார் சிறந்து விளங்குகின்றானோ அவன்தான் அப் பெண்ணை அடைதல்கூடும். அந்தக் காலத்திற் காசி ராஜாவின் புத்திரிகளாகிய அம்பை, அம்பிகை, அம்பா லிகை என்னு மூவருடைய கல்யாணத்திற்காக ஸ்வ யம்வரம் நாட்டப் பெற்றிருந்தது. விசித்திரவீரிய னோ அதிக இளம்பிராய முள்ளவன். ஸ்வயம்வரத் திற்கு வரும் எல்லா அரசர்களையும் வென்று கன்னி யரைக் கொண்டு வருவதற்கோ இவனுக்குப்போது மான சாமர்த்தியமில்லை. ரீஷ்மர் இவனுக்குப் பதி லாகப்போய் மூன்று பெண்களையும் தம்மிரதத்தில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு எல்லா அரசரையும் பார்த்து “ஓ அரசர்களே! ஸ்வயம்வரத்தில் எந்த அரசனும் மணமகளைத் தன் வளிமையினுற் கொண்டுபோகலாம். வேறு யாரேனும் அப்பெண்களை விருட்பும் பகூத் தில் எவன் கொண்டுபோய் விட்டானோ அவனைப் புறங்கண்டு பெண்களை மீட்டுக்கொண்டு போகலாம். இதுவும் சாஸ்திரத்திரத்திற்கொத்த நடவடிக்கை தான். சாஸ்திரப்படி நான் இப்போது நடந்தேன். வேண்டுமானால் உங்களில யாவராயினும் என்னுடன் போர் புரிந்து இப்பெண்களைக் கொண்டுபோகலாம்” என்றார். உடனே அங்கிருந்த அரசர்களெல்லாம் அதிக கோபங்கொண்டு இவரை யெதிர்க்கவே தாம் தனியே நின்று எல்லாரையும் புறங்காட்டி ஓடும்படி செய்து காசிராஜனுடைய பெண்களைத் தம் தம்பி க்கு விவாகம் செய்யும்பொருட்டுத் தம்முடன்

கொண்டுவந்து விட்டார். ஒருவன் தன் மகனையும் மருகியையும் உடன்பிறந்தானையும் பார்ப்பதுபோல் இவர் அவர்களைப் பார்த்தாரே யன்றி வேறு எவ்விதமான எண்ணங்களும் இவருக்கு ஜனிக்கவேயில்லை. இரத்ததைச் செலுத்திக்கொண்டு வரும்போது மூவரில மூத்தவளாகிய அம்பை என்பவள் இவரைநோக்கி “நான் வேறொரு புருஷனை என்மனத்திற்கொண்டேன். தயவுசெய்து என்னைவிடல் வேண்டும்” என்று வேண்டவே அவளை அனுப்பிவிட்டு மற்றிருவரையும் தம் தம்பிக்கு விவாகம் செய்வித்தார். விசித்திர வீரியன் சிலநாள் எல்லாம் நடத்திப் புத்திர சந்தானமின்றி இறந்துபோய்விட்டான். புத்திரரில்லாமலிவன் இறந்துபோகவே வம்சம் க்ஷீணதசையடைந்து போருமேயென்கிற எண்ணம் சத்தியவதியை மிகவும் பீடித்துக்கொண்டிருந்தது.

சத்தியவதி இதனா லதிக மனத்துயர மடைந்து ஏக்க முற்றிருந்தாள். பிறகோர்நாட் பிஷ்மரை யழைத்து “உன் தந்தையின் குலம் சந்ததியில்லாமல் நாசமாய்ப் போகலாமா? இனியாவது பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு விதந்துவாய்ப் போயிருக்கும் அம்பிகை அம்பாளிகை என்னுமிருவரையும் மணந்து புத்திரபாக்கியம் பெற்றுச் சந்தனுவம்சம் இடையறா வண்ணம் காப்பாற்றும்படி யான் உன்னை மிகவும் பிரார்த்தித்து அதிக விநயமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீ இதை மறுது உன் அன்னையாகிய என்வேண்டுகோளிற்கு இணங்கல் வேண்டும்” என வேண்டினாள். சிநேகிதர்களும் பந்துக்களும் சத்தியவதிவேண்

டிக் கொண்டதுபோலவே பீஷ்மரை மிக்க விக்யத் துடன் தங்களுக்கும் தங்கள் நாட்டிற்கும் அரசராய்த் தங்களை அளித்துப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். இல்லற வாழ்க்கையும் சிம்மாசனமும் தங்களை யேற்றுக்கொள்ளும்படி அவரை நோக்கிச் சென்றன. இவர் அன்று செய்த சபதந்தான் குறுக்கே நின்றது. சபதந்தான் ; ஆயினும் என் ? பீஷ்மருக்குச் சத்தியத்தினும் மேலான பொருள் வேறொன்றுண்டோ ?

* “ யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும் வாய்மையி னல்ல பிற”

என்பது இவர்க்கும் பொருந்தின தன்றோ ? பீஷ்மர் தமது சிற்றன்னையை நோக்கி “ அம்மா, தாங்கள் சொல்வது சரிதான். தர்ம சாஸ்திரத்திற்கும் ஒத்ததுதான். ஆயினும் பிரமசரியத்தையே நான் எப்போதும் விரதமாகக்கொண்டு ஒழுகுவேனென்று கூறிய சபதம் உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயந்தானே. என் சபதத்திற்கு விரோதமாய் நடக்கவும் எண்ணுவேனோ? திரிலோக சாம்பிராஜ்யம் வருவதானாலும் சரி, அல்லது அதனினும் சிறந்த பதவி கிடைக்கிறதாயிருந்தாலுஞ்சரி, அவற்றை யொருபொருளாக மதிப்பேனோ ? ஒருகால மண் தன் மணத்தை மாற்றினும் மாற்றும்; ஜலம் தன் குளிர்ச்சியை நீக்கினும் நீக்கும்; ஒளி தன் உருக்காட்டு மியல்பினை ஒழிக்கினும் ஒழிக்கும் ; வளி தன் பரிசம் மறைக்கினும் மறைக்கும் ; அக்னி தன் சூட்டை யகற்றினு மகற்றும்; ஞாயிறு தன்

* திருக்குறள்.

னொளி யிழக்கினு மிழக்கும்; திங்கள் தன் தண்கதிர் விலக்கினும் விலக்கும். விண் தன் ஓசைசெய் யாற்றலை விடுக்கினும் விடுக்கும். விருத்திரனை வென்றோன் தனது ஆண்மை இழக்கினும் இழக்கும். தருமதேவ தை நடுவுநிலைமை குன்றி ஒரு புடைச்சாரினும் சாரும். யானோ சொன்னசொற் பிறழேன். தாயே ! என்னை மன்னிப்பாயாக” என்றார். சத்தியவதி எவ்வளவு வருத்தத்துடன் பிரார்த்தித்தும் பீஷ்மர் அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்காது மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார், “ அன்னாய் ! சத்தியத்தினின்றும் தவறுதல ஈழத்திரியனுக் கடுக்குமா ? ” உன்னுடையமனவருத்தம் நீங்குமாறு ஒருபுகுதி சொல்லுகின்றேன். சந்தனு வம்சம் நாஸ்தியாயப்போகக்கூடா தென்பதுதானே ” ன்னுடைய கோரிக்கை, அதுதான் என்னுடைய விருப்பமும். ஈழத்திரிய வம்சம் இறுதியடையும்போலிருக்கும்போது தக்கவர்களைக்கொண்டு புத்திர சந்தானம் பெறுகிறது வழக்கம். இது தொன்றுதொட்டு வழக்கமாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. இதற்கு ஸ்மிருதியினுடைய அத்தாக்ஷியமிருக்கின்றது. வேண்டுமானாற் பெரியவர்களையும் அழைத்து விசாரித்துத் தகுதியானவற்றைச் செய்யலாம். சந்தேகம் வேண்டுமெனில்லை” யென்று அன்னையைத் தேற்றி “ ஒருபெரிய இருவியை வரவழைத்து விதந்துவாயிருக்கிற ராஜஸ்திரீகளிடமாகப் புத்திரருண்டாகும்படி செய்யலாம். அப்புத்திரர்கள் விசித்திர வீரியனுடைய புத்திரர்களாகவே மதிக்கப் படுவார்கள்” என்று சொல்லலவே சத்தியவதிக்குப் பூர்வஞாபகம்

வந்தது. தான கன்னிகையா யிருந்தபோது கன்னி
டம் பராசரருக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்ததென்றும், பிற
ந்தவுடன் கன்னை விட்டுவிட்டு உடனே தன் தகப்ப
னருடன் அந்தப்பிள்ளை சென்றுவிட்ட தென்றும்,
அந்தப்பிள்ளைதான் கிருஷ்ண த்வைபாயன வேத
வியாசரென்றும் சொன்னான். தனக்கு எப்போதா
வது சஷ்டகாலம் சம்பவிகுமபோது அவர் தமமை
நினைத்தால், தாம் வந்தது உதவி புரிந்து போவதாகக்
கூறினொன்று சொன்னான். தன புகத்திரனை நோக
கூட “பீஷமா, நீ விருமபும பகூத்தல வியாசரைக்
குறித்துத் தியானிக்கிறேன். அவர் உடனே வரு
வார்” என்று சொல்லி அவரை நினைத்ததும் உடனே
வந்தது தோன்றினான் வியாசர். அப்போதிருந்த அசுர
தாபத்தை அவருடன் சொல்லவே அதற்கவா “ஆ
மாம்! வேண்டுமாயின புகத்திர சந்தானம் உண்டாகும்
படி செய்யலாம். அதற்கும் தகவ காலம் வேண்டா
மா? தான் சென்று இப்போதே உண்டாகவேண்டு
மென்பது உமது விருப்பமாயின தம்பியினுடைய
பத்திரிகை என விகார ரூபத்தைச் சகித்து என்னு
டன் கலங்காலதான் புத்திர சந்தானமுண்டாகும்.
இதைச்சகித்து என்னுடன் சேருவார்களாகில், அது
வே அவர்கள் அகோரதபக செயததற்குச் சமான்ம”
என்று வேதவியாசர் தம் அன்னையினிடம் சொன்
னான். சத்தியவத தன் மருகியரை அதிக பிரயாசா
பட்டு அவருடன் சேர இணங்கும்படி செய்தான்.
அப்படிச்செய்தும் மூத்தவள் அவருடைய கழுத்த
முகத்தையும், தாமிரவர்ணம் போன்ற சடையை

யும், தீப்பொறி பறக்கும் கண்களையும், வளர்ந்து மார்பினிடம் புரளும் தாடியினையும் கண்டு அவர் தன்னை யணுகினவுடன் சகிக்க முடியாது பயந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டனள். தன்னை அதுபவித்துப் போம் வரையில் மூடின கண்களைச் சற்றேனும் திறக்கவேயில்லை. ஆகவே அவளுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த ஆத்மாவேர் தான் முன்செய்த கர்மசேஷத்தினால் கண்ணிலாத் தேகத்தில் இருந்துமூலவேண்டி வந்தது. வியாசரும் அவளுக்குப் பிறகும் பிள்ளையானது பிறவிக் குருடா யிருக்குமென்று முன்னதாகவே சொன்னார். இப்பிறவிக் குருடன்தான் திருநராஷ்டிர மகாராஜா. அம்பாலிகையோ ருஷியைப்பார்த்தும் பயந்து தேகம் வெளுத்துப்போய் விட்டான். அவளிடமாகப் பிறந்த பிள்ளையோ வெண்குட்டம் பிடித்தவனாய்ப் போய்விட்டான். இவன் தான் பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய தந்தையான பாண்டே மகாராஜா. இவ்விரண்டு பிள்ளைகளும் இப்படிப் பிறப்பார்களெனத் தெரிந்தவுடன் ஒருபழுது மில்லாத பிள்ளை ஒன்று வேண்டிமெனச் சத்தியவதி வேத வியாசரை வேண்டிக்கொண்டு தன் பறத்தமருகியை அழைத்து இருவியினிடம் மறுபடியும் போகச் சொன்னாள். அவள் தன் மாமியாருடைய வார்த்தைக கிணங்காது தன் வேலைக்காரியாகிய ஒரு சூத்திர ஸ்திரீயைத் தனக்குப்பதிலாக அவரிடம் அனுப்புவித்தாள். அவளோ இவர்களைப் போன்று கர்வங்கொள்ளாது இருவியினுடைய பெருமையை நினைத்துப் பயபக்தியுடனும் அதிக விசுவாசத்துடனும் நடந்து கொண்டாள்.

வியாசர் அவனை ஆசீர்வதித்து அவளிடம் செல்லவே தருமதேவதையே ஒருரு வெடுத்து அவளுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்குத்தான் விதுரனென்று பெயர். வேதவியாசருக்கு இத்தருணத்திற் பிறந்தவர்கள் மூவா. மூத்தவன் திருதராஷ்டிரன், இரண்டாவது புத்திரன் பாண்டு, மூன்றாவது புத்திரன் விதுரன். முதலிருவரும் பாரதபுத்தத்து இருநிறத்தார்க்கும் முறையே தந்தையராயினார். விதுரரோ திருதராஷ்டிரனுக்கு மந்திரியாயிருந்தார்.*

இம்மூவரையும் இளமைப்பருவத்திற் பிஷ்மர்தம் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதுபோற் பாதுகாத்து வந்தார். அம்மூவரும் தங்கள் குலாசாரத்திற்குத் தக்க சடங்குகள்செய்து முடிக்கப்பெற்றவுடன் வித்தியாப்பியாசஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களதாம் அறியவேண்டிய வேதத்திலும் பாண்டித்தியமடைந்தார்கள். வில்வித்தை, யானை யேற்றம், குதிரையேற்றம், சுதாபுதப்பயிற்சி, கத்தி விளையாட்டு, தர்ம சாஸ்திரம் இவைகளெல்லாவற்றிலும் மிக்க தேர்ச்சியடைந்தார்கள். சரித்திரம், புராணம், பற்பல கலைகள், வேதம், வேதாங்கம் என்னுமிவற்றிலும் அதிக விற்பத்தி உடையவர்களானார்கள். அக்காலத்திற் புத்திரர்களின் தேகப் பயிற்சியில் தாய் தந்தையர் எவ்வளவு கவனம் வைத்திருந்தார்களோ அவ்வளவு கவனம் அவர்கள் புத்திரர்க்கு வேண்டிய மதஞானம் குணஞானம் என்னு மிவைகளினும் பூர்த்தியாய் வைத்திருந்தார்கள்.†

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 104—106. † § 109.

இவர்களில் மூத்தவன் பிறவிக்குருடனாய்ப் போய்விட்டபடியால் அவனுக்கு இளையோனாகிய பாண்டுவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வததார் பிஷ்மர். திருதராஷ்டிரனுக்குச் சுபல தேசாதிபதியின் புத்திரியாகிய காந்தாரியைப் பாரியையாக்கினார். “கொல்லுக்குக்கள்ளி, குடிக்குச் சகுனி” என்னும் பேர்பெற்ற குடிகேடனாகிய சகுனியின் சகோதரி இவள். ஆயினும் இவள் மகா புதிவிரதை. கல்யாண மாவதற்கு முன்னமே தனக்கு வாய்க்கும் புருஷன் கண்ணிலானெனக் கேள்விபுற்றதும் மிகப்பரிதபித்துப்பற்பல பொருள்களையும் பார்த்து அநுபவிக்கத் தனக்குவரும் நாயகனுக்குக் கண்ணில்லாதபோது தனக்கு மாத்திரம் கண்ணிருக்கலாகுமோ வென்று தன்கண்ணையும் வஸ்திரங்கொண்டு கட்டிவிட்டதாக ஒரு கதையுமுண்டு. ஸ்திரீகள் * ‘தங்களுடைய கரிற் றெய்வம் தவம் பிறிதில வென்றெண்’ணி அவர்களிடத்து வைத்திருக்கும் பயம், பக்தி, விசுவாசம் என்னு மிவற்றில் இந்து ஸ்திரீகளுக்கு நிகராக வேறு ஸ்திரீகளை ஒப்பிட்டுச் சொல்லுதல கூடாது.

யாதவர்களுக்கரசனாகிய சூரசேனன் மகள் பிருதா (சூந்தி) என்பவளைப் பாண்டு பத்தினியாக்கினார் பிஷ்மர். இவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தந்தையாகிய வசுதேவருடைய சகோதரி. இவளுடைய ஸ்வயம்வரத்திற் பிஷ்மருடைய விருப்பத்திற் சிணங்க இவள் பாண்டுவிற்கு மாலைபிட்டாள். கொ

ஞ்சக்காலத்திற்குப் பிறகு மத்ர தேசாதிபதியாகிய சல்லியனுடைய சகோதரி மாத்திரி என்பவளையும் இவருக்கு மனைவியாக்கினார். பாண்டு மகாராஜா இரண்டாவது மனைவி வந்த ஒரு மாதத்திற்குள் அநேக ராஜ்ஜியங்களைச் சொரித்து மிகுந்த திரவியங்களை அஸ்திபுரத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். தம்மிரண்டு பத்தினிகளையும் தம்முடன் கொண்டு வேட்டையாடும் விருப்பத்துடன் காட்டிற்குச்சென்று அவ்விடத்திலேயே சிலகாலம் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.*

ஒருநாள் இவர் வேட்டையாடும்பொருட்டு வெளியிற் சென்றதும் அவ்விடத்தில் மாணுருக்கொண்டு இன்பம் நுகர்ந்து கொண்டிருந்த இருவிரிதும் அவர் பத்னியின் மேலும் தம் மதிமயக்கத்தால் ஓர் அமபு எய்தார். அருளிலராயிருந்தபடியால் இருவியின் சாபத்திற் காளாகவேண்டி வந்தது. “உன் மனைவியுடன் இன்பம் நுகர வெண்ணிச சேர்வாயாயின் இறக்கக் கடவாய்” என்று சொல்லி, இருவியும் அவர் பத்தினியும் பாண்டு மகாராஜா எய்த பாணத்தின் கொடுமைபொறுக்க முடியாது உயிர் துறந்தார்கள். இருவியின் சாபத்தைக் கேட்டதுமுதல் சுசமற்று ஏக்கமுற்றிருந்தார் பாண்டிவும். இன்பமனுவிக்க முடியாமற் போயிற்றே என்னு மெண்ணத்தினாலுண்டான துக்கமன்று இது; புத்திரசந்தான மில்லாது சாகவேண்டுமேஎன்னும் வருத்தந்தான். இவ்வருத்தம் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கவும் தம்முடைய பொருளையெல்லாம் தானஞ் செய்து விட்டு வனசஞ்சாரம்

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 111-114.

செய்யும் பொருட்டுப் புறப்படவே குந்தி, மாத்திரி, என்னு மிரண்டு மனைவியரும் அவருடன் சென்றார்கள்.*

பாண்டிவிற்குப் பிள்ளையில்லா ஏக்கமே பெரிய ஏக்கமாயிருந்தது. இதற்சென் செய்யலா மெனக் குந்தியினுடன் ஆலோசிக்கவே அவள் தன் புருஷனைப்பார்த்து “நான் கன்னிகையா யிருந்தபோது தூர்வாசமகர்ஷிக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி என் தாய் தந்தையர் என்னை நியமித்தார்கள். அவருக்கு நான் அப்படியே தொண்டு செய்து கொண்டு வருநாளில் அவர் என் பணிவிடைககு மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு எனக்கு ஒரு மந்திரம் உபதேசித்துப் போயினார். அந்த மந்திரத்தை எந்தக் தேவதையைக் குறித்து உச்சரிககின்றேனோ அந்தத்தேவதை பிரசன்னமாய் என்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றும், வேண்டுமானால் அவர்களாற் புத்திர சந்தானம் பெற்றுப் புத் எனனும் நரகத்தினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளலாம்” என்றாள். இதைக்கேட்டதும் அரசன் மிகவும் மகிழ்ந்து “அப்படியானால் தர்மதேவதையை வரவழைத்து அவரிடமாக ஒரு புத்திரனைப் பெறுவாயாக” என்றான். அப்படி அறக்கடவுளுக்குப் பெற்ற பிள்ளைதான் தர்மர்; யுதிஷ்டிரர் என்பது அவருக்கு மறுபெயர். அதற்குப் பிறகு பார்த்தாவினது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி வாயுவினருளாற் பிமனைப் பயந்தாள். பின்பு தேவேந்திரனை நினைத்தமாதிரித் தில் அவன் வரவும் அவனுக்கு அர்ச்சனை யின்றாள்.

* விபாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 118—119.

தன் கணவனுடைய விருப்பத்தின்படி அந்த மந்திரத்
 தைத் தன் சகக்களத்தியாகிய மாத்திரிக்கும் உபதே
 சிக்க அவள் அசுவினி தேவதைக்கு நகுலசகாதேவ
 ரென்னும் மிரட்டையரை மீன்றாள். இவர்கள் தாம்
 பஞ்ச பாண்டவர்கள் ; தேவதைகளுக்குப் பிறந்த
 வர்கள். இவர்களும் தேவர்கள் தாம் ; இவ்விஷயம்
 முகவுரையிலேயே முன்னம கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்
 களில் நாலவர் முன் இந்திரராயிருந்தவர்கள். அர்ச்
 சனன் ஒருவன்தான் நரன் என்னும் நுதியாயிருந்து
 இப்போது இப்பெயர் வகித்து இந்திரனுக்குப் பிள்
 னாயாய்ப் பிறந்தவன். பாண்டு மகாராஜா தனக்கு
 நோந்தசாபத்தை மறந்து ஒரு நாள் மாத்திரியொ
 டங்கூடி முயங்க முயன்றான். அவன் என்ன சொ
 லளித்ததிதும் கேட்கவேயில்லை. அவளிடம் இன்
 பம் நுகர எண்ணங்கொண்டு அவளைத் தொடர்
 மாத்திரத்திலேயே அவன் பிராணன் போய்விட்
 டது. மாத்திரியின் மடியின்பேரில் அவன் உயிர்
 விட்டதும் இவள் தேம்பித்தேம்பி அழுங்குரலைக்
 கேட்டுக் குந்தி ஓடிவந்து பார்த்து, தன் கணவன்
 இறந்து கிடப்பதைக் கண்ணுற்று இவளும் அவ
 னுடன் சேர்ந்து அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். இவர்க
 ளிருவரும் தாம் தாம் தங்கணவருடன் போகவேண்டு
 மென்னும் விவாதம் உண்டாயிற்று. கடையில் ஒரு
 வாழுன முடிவும் ஏற்பட்டது. மாத்திரியின் மடியில்
 உயிர்விட்டபடியால் அவளே அவருடன் போகவேண்
 டியது நியாயமென்றும், அதற்குக் குந்தி யிணங்க
 வேண்டுமென்றும் மாத்திரி வேண்டிக்கொள்ளவே

குந்தியும் அரை மனத்துடன் சம்மதித்தாள். உடனே தன்னிரண்டு பிள்ளைகளையும் குந்தியினிடம் ஒப்பித் துக் தானுந் தன் கணவனுடன் போய்விட்டாள். குந்தி நகுல சகாதேவர்களையும் தன் புத்திரர்களைப் போலவே அதிககவலையுடன் பாதுகாத்து வளர்த்துக்கொண்டு வந்தாள். உடனே சில இருஷிசன் குந்தியினிடம் பேராய அவளையும் ஐவரையும் அஸ்திஸூபுரிக்குக் கொண்டேகிப் பீஷ்ம திருகராஷ்டிராக ளிடத்து ஒப்பிட்டுச் சென்றார்கள். பாணிவிருரியாமககிரியைகளும், சிராத்தச சடங்குகளும், தகுதியாய நிறைவேற்றப்பட்டன. *

கிருதராஷ்டிர மகாராஜாவுக்கும் காரதாரியினிடமாக நூறு புத்திரரும் ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். இவர்களில் மூத்தோனாகிய துரியோதனன் பீமனனனைத்தினம் பிரதோனோ அன்றைத் தினத்திலேயே அவனிமிசைத் தோன்றினான். ஆயினும் துரியோதனன் பிறந்தபோது தூககுறிகள் பறபல காணப்பட்டன. காற்றும் மழையும் கலந்து வீசின. நாயும் நரியும் குரைத்து ஊளாவிட்டன. சாகமும் கழுதையும் கரைந்து கத்தின. இத்தகைய தூககுறிகள் அநேகம் நிகழ்ந்தன. நல்ல காலத்திற கேட்கப் பிரபஞ்சமும் அதிலுள்ள வஸ்துக்களும் ஆண்டத மடைந்து அலங்காரமாயத் தோன்றும். காலம் கெடுகிறா யிருந்தால் அதற்குத் தக்க கெட்ட குறிகளையும் தோற்றுவிக்கும். இக்குழந்தையாலே குலம் நாசமாகப் போகவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ? அதற்குத்

* விபாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 120 - 127.

தக்கபடி அசர பதார்த்தங்களுங்கூட ஏக்கமுற்றிருந்தன. அவனுடைய ஜாதகத்தை விதுரர் பார்த்து உலகத்திற்கு நாசம் வருமென்றெண்ணி இவனை யெறிந்து விடுவதே உத்தமமென்று திருதராஷ்டிரனுக்குப் புத்தி சொன்னார். அவனுக்குத் தன் முதற்புத்திரனை எறிந்து விடுவதற்குச் சிறிதேனும் மனம் வரவேயில்லை. தன்னுடைய நாசத்திற்கும் தன் தேச மழிவதற்கும் துரியோதனன் காரணமாயினான். இதற்கெல்லாம் காரணம் தகப்பனுடைய அறிவின்மேயன்றி வேறில்லை. புத்திர வாற்சலஸியத்தை மாத்திரம் பார்த்தானே தவிர தானோர் அரசனென்பதையும் தன் குடிகளுடைய சேஷமத்திற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றா னென்பதையும் அவன் முழுதும் மறந்தான் போலும்! *

நன்னெறி விட்டுத் துன்மராக்கத்திற் பிரவேசித்த உலகிற்கு நன்னெறியைக் காட்டிமபொருட்டுண்ணங் கொண்ட தேவர்களுடைய தொழிலுக்கு உதவியாகுமபொருட்டுப் பிறந்தான் துரியோதனன். முன் ஜன்மந்தரத்தில தான் செய்த செயலுக்குத் தக்கபடியும், தன் எண்ணங்களுக்குத் தக்கவாலும் இத்தகைய வேலைக்குரியவாய் இவன் இத்தருணத்திற் பிறக்கவேண்டி வந்தது. இவன் மிகக பலமுடையவன். அதிக தைரியசாலி. கடவுளிடத்தும் சிறிது பக்தியுள்ளவன். அரசனுக்குரிய கடமைகளிற் பெரும்பான்மையவற்றை அநுஷ்டித்துக்கொண்டும் வந்தான். ஆயினும் தன்னயத்தையே கருதுபவன்

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 115.

“நானே எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையாக வேண்டும். நானே அரசனாகவேண்டும். நான் எண்ணியவாறு எல்லாமியங்க வேண்டும்” என்னு மித்தகையவனவே அவனுடைய எண்ணங்கள். தன்னைப் பார்க்குகினும் வேறொருவன் ஏதேனுமொரு காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்தால் மனம்பொருள்.

* “அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத் தீயுழி யுய்த்து விடும்”

என்பதைச் சிறிதேனும் ஓராள். பொருமை மேற்கொண்டெழுவே மனவமைதி யென்பதே அவனுக்குத் தெரியாது போயிற்று. அழுக்காறுதான் அவனுக்கு அந்தத்தில் அந்தக்கனாய் வந்து தோன்றியது. துரியோதனனைப் பார்க்கினும் யுதிஷ்டிரர் வயதினும் முதிர்ந்தவரானதனால் இவர்தாம் நியாயப்படி அரசு செய்வதற்குரியவர்.

பாண்டவர்களும் துரியோதனனாகியரும் ஒரேமிடத்தில் வளர்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். பீமன் அதிக பலவான். காளைபர் குறும்பு அதிக முடையவன். விளையாடும் போதே அவனுடைய துஷ்டத்தனம் முன்னிற்கும். மற்றெல்லோரையும் மூக்கைப்பிடித்து ஆட்டுவான். அனேகம்பேரை ஒருகாலத்தில் ஜலத்தில் அழுத்தி மூச்சுத் திணரும்படி செய்து விடுவான். மற்றவர்களெல்லாம் ஆற்றங் கரையிலுள்ள மரத்திலேறிப் பழம் பறிக்கும்போது இவன் கீழிருந்துகொண்டு சண்டமாருதம்போல் மரத்தை அலைக்க எத்தனித்த மாத்திரத்தில் மரத்திலுள்ள பழங்களும்

* திருக்குறள்.

அதைப் பறிப்பவாகளும் பொத்துப் பொத்தென்று ழேழே விழுவார்கள். இவன் பலமோ அவ்வளவு அதிகமானது. கெட்ட எண்ணத்துடன் இவன் இப்படிச் செய்யாமற்போன போதிலும் இந்த முரட்டாட்டம் மறவர்களுக்குப் பிழக்கவே யில்லை. பல முள்ள யினன்கள் யோசனை செய்யாது தங்கள் பலத்தை உபயோகிப்பதனால் எல்லாருடைய விரோதத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பீமனுடைய பலத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துத் துரியோதனனுக்கு அழகாகாது அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவனைக் கொன்றுவிடவும் தீர்மானித்து விட்டான். தன்னெண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருடிக் கங்காநதி தீரத்தில் ஒரு வசந்த மாளிகை சமைப்பித்துப் பாண்டவர்களை விருந்துண்ண வரும்படி வேண்டினான். விருந்து நடத்துமா நாள் அந்தரங்கமான சினேகிதனைப் போன்று நடித்து விஷங்கலந்த அன்னத்தைப் பீமனுக்குத் தன்கையாலேயே கொடுக்கத் துணிந்தான். அனைவரும் போஜனமான பிழகு ஜலக்கிரீடை செய்யும் பொருடிக் கங்கையி லிறங்குகிறார்கள். ஆடிய பிழகு எல்லாரும் கரையேறிவிட்டார்கள். பீமனும் கரை ஏறினான். அதற்குள் வ்ஷம் தலைக்கேறி விட்டது. மயக்கங்கண்டு மணல்மேற் படுத்த துறங்கிவிட்டான். மறவர்கள் இதைக் கவனிக்கவில்லை. துரியோதனன் மாத்திரம் பின்தங்கிப் பீமன்விஷத்தினால் தன் உணர்ச்சி யற்றிருக்கும்போது ஆற்றங்கரையிற் படர்ந்திருக்கும் கொடிகள் கொண்டு பீமனைக் கடிக் கங்கையிலெறிந்து விட்டான். பீமன் கங்கையில் விழு

நததும பாதலம்போய நாகலோகத்தைச் சோந்தான். அங்கிருந்த சாபபங்குளெல்லாம தங்கள் காளி, காளா த்ரி, யமன், யமதூதி, னேனனும கங்கள் விஷப்பந்தா ராற கடிச்சவே, தலைக்கேயியிருந்த விஷமானது 'மாறி' பபோயவிட அவலுக்கு உணாசசி சற்றுதித்தது. ணாசசி வந்ததும தனனைப் பிணித்திருந்த கொடி களை யறுத்துச் சாபபங்களைக் கொன்று குவிச்ச ஆரம்பித்தான் சாபபங்கள் தங்களுரசனாகிய வாசுக்கி யினிடம் போய்த தங்களைக் காககுமபடி முறைரி டடன். அங்கிருந் உயாந்த சர்ப்பங்களினொன்று பீமனுடைய மூதாசையா யிருந்தது. அதனுடைய வேண்டிகோ ளுககிணங்கி வாசுகி பீமனுக்கு அமிரக குடத்தினின்றும் கொஞ்சமமிர்தம் குடிக்குமபடி செ யதான். குடிக்கதும் பலம் மிக விருத்தியாய விட் டது. எட்டு நாட்கழித்து அவன தனனுருக்குத் திரு மபினுன். நடந்தவற்றைத் தன் னன்னை, தமையன், தம்பியாகும ஆதியோடந்தமாயச்சொன்னான். விது ரா, யுதிஷ்டிரா இவர்கள் இதனை வெளிக்குத் தெரி யாமலே அடக்கிவிட்டார்கள். இவ்வளவு பசுஷமா யிருந்தும் துரியோதனன் மாதகிரம தன் கெட்ட எண்ணத்தை யொழிக்க முயலவில்லை. பாண்டவா களிடத்து அவன் வைத்த விரோதமும் கிருஷ்ண பகூதது இருளைப்போல நாடோறும் விருத்தி யடை நது கொண்டே வந்தது.

குருவமசத்துப் பிள்ளைகள் ஒற்றுமையின்றி ஒரு வரோடொருவர் சச்சரவு பண்ணிக்கொண்டு வீணிற காலங்கழிக்கிறதை அரசன் கண்டு, அவர்களுக்குரிய

ஆயுதப்பயிற்சி முதலியன கற்பிக்கும் பொருட்டுக் கிருபாசாரியரிடம் அவர்களை ஒப்பித்தான். அவர்கள் இவரிடம் சிலகாலம் வரையில் 'ஆயுதப்பயிற்சி' செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அப்போது கிருபரில் லத்துத் துரோணசாரியர் என்னும் பெயர்பூண்ட பிராமணோத்தமர் ஒருவர் வந்திருந்தார். இவர் கிருபாசாரியருடைய தங்கையாகிய கிருபியின் புருஷர். பரத்வாஜர் என்னு முனி புங்ஷருடைய புத்திரர். பாஞ்சால தேசாதிபதியாகிய பிரிஷதன் என்னுமரசன் புத்திரனாகிய துருபதனுடன் தாமதம் தம தகப் பனரிடம் ஒன்றாய் அஸ்திர சஸ்திராப்பியாசஞ் செய்துதோந்தவா, துரோணா இதற்கு மேலும் பிருகுவின் புத்திரராகிய ஜமதக்னி முனிவரிடம் இக்கலையைக் கற்றுதுமன்றி அவரிடமிருந்து அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களைப்பெற்று அவற்றைப் பிரயோகஞ் செய்யும் முறைகளையும் நன்றாயறிந்தவா. பிறகு யாதோ ஒரு காரியாததமாய் அப்பொழுது பாஞ்சால தேசத்திற்கு அரசனாயும் முன்னொருகால தம்சகபாடியாயுமிருந்த துருபதனைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவனரண்மனைக்குச் சென்று தாமதம் சிநேகிதனைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக அவனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி சொன்னார். இவ்விஷயங் காதிர்பட்டதும் துருபதன் விஷஜெந்துவைப்போற சீறி, பணச்செருக்கினால், வந்தவனைக் கோபக்குறியாற சற்றுக் கடுகிடுப்புடன் பார்த்தது " ஏழைகளுடன் அரசர்கள் சிநேகமுஞ் செய்வார்களோ? ஒருவன்தான் அரசனல்லாவிடில் அரசருடன் எப்படிச் சிநேகம் செய்யத்தக்க அந்தஸ்துக்குவரக்

கூடும் ?” என்று துரோணருடன் போய்ச்சொல்லும படி அவரிடமிருந்து வந்தவனைத் திருப்பியனுப்பி விட்டான். * “தென்மை மறவேல்” என்பதையும் அடியோடே அலக்கியஞ் செய்துவிட்டான். ஆலோ¹ சியாது சொல்லிய அவ்விஷயம் அவனுக்குப் பின்பு அதிக அநர்த்தமாய் முடிந்தது. துரோணர் ஒன்றும் மேற் சொல்லாமல் திரும்பி அஸ்தினாபுரிக்கு வந்து தன் மைத்துனனாகிய கிருபருடைய வீட்டில் தங்கி யிருந்தார். துப்பாக்கி வயிற்றிற் பிரங்கி பிறந்தாற போன்று அவர்க்குப் புத்திரராய் உதித்த அசுவத் தாமா அப்போது அரசிளங் குமாரர்களுக்கு வில் வித்தை கற்பித்துவரும் கிருபருக்கு அவ்விஷயத் தில் அதிக உதவி புரிந்துகொண்டு வந்தார். †

ஒரு நாள் துரியோனாகியர் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அப்பந்து தவறி ஒரு பாழங் கிணற்றில வீழ்ந்துவிட்டது. அதை யெடுக்க அவா களிலொருவராலும் முடியவில்லை. அவர்களுடைய உபாத்தியாயராகிய கிருபர் முயன்றும் முடியவில்லை. பந்தாடும் பிள்ளைகள் எல்லாப் பக்கமும் பார்த்துப் பார்த்து விழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விழிக்கும்விழிப்புக்குப்பத்துத்திக்கும்போதாவாயின. அத்தருணத்தில் துரோணர் அந்தப்பக்கமாய்ப் போ ய்த்கொண்டிருந்தார். அவர்கள அவஸ்தைப் படுகிற தைப்பார்த்து அவர்களை அணுகிச் சங்கதி இன்ன தென்று தெரிந்துகொண்டு தன கையிலுள்ள பவித

* ஆத்திகுடி. † வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 128, 129, 131, 132.

திரத்தைக் கையினின்றுங் கழற்றி, பந்து விழுந் திருந்த கிணற்றிலெறிந்து அங்கிருந்த தருப்பைப் புல்லீவிரண்டொன்றை அதன்பிறகு எறியவே 'அது பந்தை வெளியிற் கொண்டுவந்துவிட்டது. பிறகு ஓர் புல் மோதிரத்தையும் வெளியே கொணர்ந்தது. அதைக்கண்ட பிள்ளைகளனைவரும் அதிக ஆச்சரிய மும் ஆனந்தமுமடைந்து அவருக்கு யாதேனும் உதவி புரிய வேண்டுமென்னு மெண்ணமுடையரா னார்கள். பிள்ளைகளை அழைத்து “நீங்க ளிதைப் போய்ப் பீஷ்மரிடம் சொன்னும் போதும். வேறே ருதவியும் புரியவேண்டாம்” என்றார் துரோணர். பிள்ளைகள் அதிக குதூகலத்துடன் தம் பிதாமகரா கிய பீஷ்மரை யடைந்து நடந்த சங்கதியைச் சொன் னார்கள். பிள்ளைகளுக்குத் தக்க ஆசிரியரை அடைய இதுவரையும் விசாரித்துக்கொண்டே யிருந்த பீஷ் மர் இந்தச் சங்கதி கேட்டவுடன் இவ்வளவு வல்லவர் துரோணராய்த் தாம் இருத்தல் வேண்டுமென்னும் துணிபுகொண்டு கிருபர் இல்லத்திற்கு உடனே அவ ரை நாடிச் சென்றார். துரோணரும் தம் சரித்திர மெல்லாம் அவர்க்குச் சொல்லி முடித்தார். குரு புத்திரர்களுக்கு ஆசிரியராக வேண்டுமென்று பீஷ் மர் அவரை வேண்டிப் பிள்ளைகளை அதிக ஆனந் தத்துடன் அவரிடம் ஒப்பித்துவிட்டார். *

குருபுத்திரர்கள் தம் குருவை யடைந்ததும் அவர் இவர்களை நோக்கிக் “குழந்தைகள் ! என்மனத்தி

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 133.

லோரெண்ணமிருந்து என்னை எப்போதும் சஞ்சலப் படுத்திக்கொண்டே யிருக்கின்றது. நீங்கள் என்னிடம் வில்வித்தை முதலியன பயின்று திறமுடைய வில்லாளிகளானதும் எண்ணெண்ணத்தை உங்கள் லெவரேனும் ‘முடிக்கவல்லேன்’ என்று சொல்லத் துணிவீர்களா? அஃது உங்கள் விற்றிறத்தினாலேயே முடிக்கக்கூடியதுதான்” என்று துரோணர் சொன்னதும் மற்றவர் மௌனஞ் சாதிக்கவும் அர்ச்சுனனொருவனே “உமது எண்ணம் எதுவேயாயினும் அதை முடித்துவிட்டுத்தான மற்றெககாரியத்தையும் கவனிப்பேன்” என்றான். அர்ச்சுனன் ஆசானிடம் கலவி பயின்ற காலமெல்லாம் அவரதானையைச் சிரமேற்கொண்டு சிறிதேனுந் தாமதமின்றி நடந்து வருவானாயினான். இவனுடைய விசுவாசத்திற் கிணங்கத் துரோணரும் இவனிடத்தில் அதிக பிரீதியும் அன்பும் ஆவமும் வைத்திருந்தார். ஒருநாளிரவில் அர்ச்சுனன் அன்ன மருந்திக்கொண்டிருக்கையில் தீபந்திடென்று அவிந்து போய்விட்டது. ஆயினும் அவன் சாப்பிடுவதை நிறுத்தவில்லை. இருட்டாயிருந்தும் பழக்கத்தினுற் கையானது அன்னத்தை அள்ளி வாய்க்குக்கொண்டு கொடுத்து என்வதைக்கண்டு,

* “சித்திரமூங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நித்த
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையுந்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.”

என்றபடி சாதகமே இதற்குக் காரணமெனத் தெரிந்து, பழக்கத்தினுற் பற்பலபயனையும் அடையலா

மென்று இரவிலும் தான் வில்வித்தை பயில ஆரம்பித் தான். இவனுடைய விடாமுயற்சியையும் புத்திக் கூர்மையையும் ஆசிரியர் கண்டு மிகவும்வியந்தார்.

எவ்வளவு அபபமான விஷயமாயிருந்தாலும் அந்நையும் அர்ச்சுனனைப்போல் ஒருவன் கவனிப்பா னாயின் அவன் பயனுடையன இன்னவென்பதையும் தேர்ந்து தெளிதலகூடும்.

துரோணரிடம் அகாலத்தில் வில்வித்தை கற் கும பொருட்டு அவரைத்தேடி வந்தவர்கள் அநேகர். ஏகலைவன் என்பவன் அவர்சளி லொருவன். இவன் நிஷதர்களுடைய அரசனது புத்திரன். நிஷதர் ஒரு வகை வேடுவ ஜாதியார். இவன் அவரிடம் வந்து தான் அவாக்குச சீடனாக வேண்டுமென்று கேட்டும், துரோணர் “அஸ்திர சஸ்திர அப்பியாசத்தில் மந்திரமும் கலந்திருக்கிறபடியால் அவற்றைத் தக்க வருணத்திற் பிறந்தோர்க்கு மாத்திரந்தான் உபதே சிக்கக்கூடும். உன்னைப்போன்ற இழிகுலத்தினர்க்கு உபதேசித்தல் கூடாதே; ஆகையால் உனக்கு உப தேசஞ்செய்தல் முடியாது” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டார். ஏகலைவன் சிறிதேனும் கோபங் கொள்ளாது அவரது பாததாமரையைத் தொட்டுக் கண்ணி லொற்றிக்கொண்டு வந்தவழியே திரும்பித் தன்னுடு சென்றான். பிறகு இவனோர் சிலம்பக்கூடம் சன்னாகஞ்செய்து துரோணரைப்போன்ற ஒருரு வமைத்து அவ்வுருவையே தனக்குக் குருவாகக் கொண்டு குருபுத்திரர் கற்றதற்குமேலும் தான் கொ

ஞ்சக் காலத்திற்குட் கற்றறிந்துவிட்டான். இதற்கு யாது காரணம்? தான் குருவினிடத்துவைத்த பக்தியும், தாஸெடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை எவ்விதத்தினும் முடித்தலே கடன் எனக்கொண்ட 'தனது' ஊக்கமும் விடாமுயற்சியுமல்லவா அதிக சீக்கிரத்திற் பஞ்சவரைக்காட்டினும் இவனை மிஞ்சினவனாகியது? ஊக்கமும், விடாமுயற்சியும் ஒருவனென்காலத்தும தான் அணியும் ஆபரணமாகக் கொள்ளவேண்டாமா? குருபுத்திரர்கள் வேட்டையாடக்காட்டுக்குச் செல்கையில் அர்ச்சுனனுடைய சுணங்கன் ஏகலைவனுடைய சிலம்பக்கூடத்துட் சென்று துரோண பிம்பத்தை அகத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கவே ஏகலைவன் கோபங்கொண்டு வில்லெடுத்துக் கணை தொடுத்து விட்டான். அஃது அந்த நாயின் தேகத்தில் நாற்புறத்தும் பாய்ந்து வாய் வழியாய் வந்து விட்டது. அதைப் பொறுக்கமாட்டாது அந்த நாய் குலைத்துக்கொண்டே தன் எஜமானனைத் தேடித் திரும்பிச்சென்றது. அவன் அதனைச் சற்றுற்று நோக்கி 'இதன்பேரில் இவ்வற்புதமான பாணப்பிரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதே! இது தமக்கும் எனக்கும் தான் தெரியுமென்று துரோணர் சொன்னாரே. அவரிங்கு நம்முடன் வரவில்லையே. வந்தாலும் இதன் பேரில் அப்பாணத்தை எய்யமாட்டாரே. இதை யவரிடம் கற்றறிந்தவன் வேறொருவன் இங்கு இருக்கத்தான் வேண்டும்' என்று தீர்மானித்து, சுணங்கன் போனவழியே தானும் செல்ல, அஃது ஏகலைவனுடைய சிலம்பக் கூடத்தைச் சேர்ந்தது.

அதிலிருந்த ஏகலைவன் வெளியில் வந்துபார்க்க அர்ச்சுனனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் வரக்கண்டு எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து தக்க உபசாரம் செய்து வித்தியாப்பியாசத்தைப்பற்றி வினவும் போது, கணங்கள் நீது பாணமெய்ததற்குக் காரணமும் அறிந்துகொண்டான் அருச்சுனன். அவனுக்குக் குரு துரோணரென்பதும் அவன் சொல்லக்கேட்டு, அவனிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு எல்லாரும் அரண்மனைக்குத் திரும்பிச்சென்றார்கள். அன்றுமுதல் அர்ச்சுனன் சற்று ஏக்கமுற்றிருக்கிறதைத் துரோணர் அவனுக்கு முகக்குறியாலறிந்து அவனை யழைத்து அதற்கு யாதுகாரணமென வினவ, அவன் “தாங்கள் எனக்கு மாத்திரமே கற்பித்தேனென்ற ஒரு விசேஷ பாணப்பிரயோகம் ஒரு வேடன் தங்களிடங் கற்று அதைப்பிரயோகித்து எனது கணங்களைக்கொன்றான்” என்றான். அதற்கவர் “அந்தச் சிஷனை எனக்குக் காட்டுவாயாக. யான் கற்றுக் கொடுக்கவேயில்லை” என்று உறுதியாய்ச் சொல்லலும், அவரை பிட்டுக்கொண்டு அர்ச்சுனன் ஏகலைவனுடைய சிலம்பக்கூடம் சென்றான். துரோணர் வருகிறாரென்பதை ஏகலைவன் உணர்ந்து எதிர்சென்று வேண்டிய உபசாரணைசெய்து அழைத்துவந்து அவரை யோராசனத்திருத்தித் தான் கைகட்டி வாய் புதைத்து அவர் முன் நின்றான். அவர் அவனை நோக்கி “நீ இப்பாணப்பிரயோகத்தை எப்படிக்கற்றாய்?” என்றார். அவன் எதிரிலிருந்த பிம்பத்தைச் சுட்டிக்காட்டித் “தங்களுருவாய் இச்சிலையினின்றும் கற்றேன்” என்று

சொல்லலும், இவன் குருவினிடம் வைத்திருந்த விசுவாசத்தையும் பக்தியையும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அர்ச்சுனனுக்கும் அதைக்காண்பித்து நின்றார். அர்ச்சுனனும் வியந்து வெட்கித் தலைகுனிந்தான். பக்தியிற்சிறந்த சீடனாகிய ஏகலைவன் குருவைப்பார்த்துத் “தங்கள் தயவினால் இவ்வளவு விருத்தியடைந்தேன். குருதகூழினை கொடுக்க விரும்புகின்றேன், என்னுடையன்றது எதுவாயினும் தங்கள் விருப்பத்திற்குரியைக் கொடுக்கின்றேன்” என்றான். அவர் “மற்றொன்றும் வேண்டாம், உன் வலக்கைப் பெருவிரலைக் காணிக்கையாய்த்தா” என்றார். அவன் சற்றேனும் வருத்தமென்பதின்றி அகமலர்ச்சி முகமலர்ச்சியோடு அதைத்தரித்துக் குருவிற்கு முன்பாக வைத்தான். குரு இவனுடைய பக்தி விசேஷத்திற்கு மிகவும் வியந்து “இனி ஏகவல்லிய னென்பது உன் பெயராகட்டும்; உன்னுடைய பக்திக்கும், ஊக்கத்திற்கும், விடாமுயற்சிக்கும் யாம் மிக வியந்தனம்” என்று சொல்லி விடைபெற்று அர்ச்சுனனும் துரோணரும் திரும்பி அரணமனை அடைந்தார்கள்.

இவ்விதமாக வலக்கைப் பெருவிரலிந்தான் ஏகலைவன். வலக்கைப் பெருவிரலில்லாவிடில் ஒருவன் வில்லாளியாயிருந்து யாது பிரயோஜனம்? பார்ப்புவர்களுக்குத் துரோணர் செய்த காரியம் மிக்க குருரமாகத் தோன்றுதா? ஆம். தோன்றும். ஆயினும் அவர் செய்தது நியாயந்தான். எப்படி? ஒருவன் தன் முற்பிறப்பில் தனக்கிருந்த நல்லெண்ணம் நற்செய்கை இவற்றிற்குத்தக்கவாறு இந்த ஜன்மத்தில் தக்க

இடத்தில் தக்க குண ரூப லாவண்யத்தோடு பிறக்கின்றான். தீய எண்ணமும் தீச்செயலுமுடையவனும் அதற்குத்தக்கபடி பிறக்கின்றான். ஒருவன் தேகமும் அவன் பிறந்திருக்கும் வர்ணச்சிரமமும் தன் பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி தாம் இருக்கும்; இவன் இச்சாதியிற் பிறந்து தனக்குரியன வல்லாதனவற்றை அடைய விரும்புதல் கூடாதாகலின் அவனுக்கு இக்கதிவரும்படி யாயிற்று. அப்பலனை அடைவிப்பதற்குத் துரோணர் ஒரு காரணமாக இருந்தார். இஃது இவனுடைய கர்மபலன். இவன் தன்கருமசேஷம் கூடியமாகிற வரையிற் பொறுத்திருந்தால் எல்லா நன்மையுந்தாமேவந்து இவனைச்சேரும். இவனுக்கு இவ்விஷயத்திற் பொறுமையிஃலை. தன்வருணத்திற்குத் தகாதென் றேற்பட்டிருந்தனவற்றை யடையத் தன் கையைக்கொண்டு தான் முயற்சிசெய்தமையால் தன்கைபோகும்படி நேரிட்டது. ஆயினும் அவனுடைய குருவிகவாசமும், பொறுமையும், ஊக்கமும், விடாமுயற்சியும், வேண்டிய வேலை செய்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாம் இனி இப்பிறப்பினும் பலனடையலாம் என்பதைத் தெற்றென விளக்கின. மறு ஜன்மத்தி லடையும் பலனுக்கோ ஓரளவிஃலை.

ஒருநாள் துரோணர் தம்மாணவர்களைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணங் கொண்டு ஒருபக்ஷி பிம்பத்தை ஒரு மாக்கிளையிற் வைத்துத் தம்மாணவர்களை அழைத்து “அதனை ஓரம்பெய்து கொல்லுங்கள், பார்ப்போ”மென்றார். முதலில் தர்மர் தம் கையில் வில்லு மம்பும் எடுத்து நின்றார். துரோணர் அவருக்கு அப்பக்ஷி

யைக்காட்டி “அப்பா தர்மா, உன் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறது எது? பக்ஷியா? மரமா? நானா? அல்லது உன் சகோதரர்களா?” என்றார். அதற்கவர் “எல்லாரும் என்கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறார்கள்” என்றார். “அப்பா தர்மா, ஒதுக்கினில், குறியையுன் னால் அடிக்க முடியாது” என்றார் துரோணர். அர்ச்சுனன் தவிர மற்றைச் சகோதரர்களும் தர்மரைப் போன்று ஒதுக்கிவிடப்பட்டார்கள். அதற்குப்பிறகு அர்ச்சுனன் வில்லும் கையுமாக வந்தெதிர் நின்றான். அவனையும் மற்றவர்களைக் கேட்ட கேள்வியை மறு படியுங் கேட்டார். இவன் “பக்ஷி மாத்திரம் என் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதே யன்றி, மரமும் தெரிய வில்லை, தாங்களும் தெரியவில்லை” என்றான். “உன க்குப் பக்ஷிமாத்திரம் தெரியும் பக்ஷத்தில் அஃது எப்படி யிருக்கிறது, எனக்குக்கொஞ்சம் விளங்கச் சொல்” என்றார் துரோணர். விஷயங்களை எப்போ தும் உற்றுநோக்கும் அர்ச்சுனன் “பக்ஷியின் சிரசு மாத்திரம் தெரிகிறதேயன்றி அதனுடைய மற்ற அவ யவங்களுள் யாதேனும் தெரியவில்லையே” யென் றான். துரோணர் அர்ச்சுனனுடைய திறமையைக் கண்டு வியந்து அதிகவானந்தமடைந்து “அப்பா அர்ச்சுனா, எடுவில்லை, விடுகனையை” என்றார்.

இதில் அர்ச்சுனன் காட்டிய திறமை என்ன? உற்று நோக்குந்திறமை.* அஃது ஒவ்வொருவர்க் குமிருக்க வேண்டியது அதிக ஆவசியகமானது. ஒன் றை இலக்குவைத்துப் பார்க்கும்போது மற்ற ஐந்

* Close attention, Concentration.

தாறு விஷயங்கள் அதே காலத்தில் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுமானால் நாம் வைத்த குறியை எப்படி அடித்தல்கூடும்? எதை முதலிற்கவனிக்க ஆரம்பிக்கிறோமோ அதுமுடியும்வரையில் நமது கவனம் வேறே ரிடத்திலும் செல்லக்கூடாது. சென்றால் முதலுக்கே மோசந்தான். இது விஷயத்தில் தர்மர் முதலியவரைப் போன்றிராது அர்ச்சுனனைப் போன்றிருத்தல் வேண்டும். இதனை இளஞ்சிறுரோயன்றி வயதின் முதிர்ந்தோரும் அதிகமாய்க் கவனித்து நாடோறும் நடக்கவேண்டுவது அவசியமன்றோ?

அர்ச்சுனன் முதலியவர்க ளுடைய ஆயுதப்பயிற்சி முதலியன முடிவு பெற்றதும் இவற்றை அரங்கேற்ற ஒரு நாள் ஏற்படுத்தினார்கள். அற்றைத்தினம் அந்நகரத்தாரும் அதைச் சூழ்ந்த நகரிலுள்ளவர்களும் அரண்மனையிலுள்ளார் அனைவரும் ஒருங்கே அரங்கேற்றுமிடத்தில் வந்துகூடினார்கள். அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. குரு புத்திரர்களுள் ஒவ்வொருவரும் தம் தம் திறத்தைக் காட்டினார்கள். அர்ச்சுனன் எல்லாரினும் மிக்க திறமையுடையவனாய்க் தோன்றினான். எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஒடும்படி சூத்திரமமைத்த ஓரிருப்புப் பன்றி ஒன்றன் மீது ஓரம்பெய்து வீழ்த்தியது அவ்விடத்திற் காட்டிய அநேக விநோதக் காட்சிகளிலொன்று. ஏககாலத்தில் தன் வில்லினின்றும் அர்ச்சுனன் ஐந்து அம்பு அப்பன்றியின் மீது எய்தான். அவையனைத்தும் ஒரேகாலத்து அதன் வாயினுழைந்து ஐந்துவழியாய் வெளித்தோன்றின. இவையெல்

லாம் முடிவேறுந் தருணத்தில் அக்குழாத்தில் ஒரு பெரிய சத்தங்கேட்டு எல்லாரும் திடுக்கிட்டு நாற்புறமும் பார்த்தார்கள். அப்போது ஜனங்களை நீக்கிக் கொண்டுவந்துதோன்றினான் ஒரு சிறுவன்; ஆயினும் வீரத்திற்பெரியன். கர்ணன் என்னும் பெயரினான். அவனும் துரோணருடைய மாணாக்கர்களிடம் லொருவன். அர்ச்சுனனுடைய திறமையைப் பார்த்துத் தீராப்பொருமையுடையவன். அர்ச்சுனன் காண்பித்த எல்லா விநோத வேடிக்கைகளையும் தானும் ஒன்றும் விடாமற் காண்பித்து அரங்கிலுள்ளோர் அனைவரும் ஆநந்தமடையுமாறு செய்தனன். பிறகு உடனே அர்ச்சுனனுடன் மல்லுக்கு நின்றான். அப்போது வழக்கப்பிரகாரம் இருவரிடிலொருவனாகிய அர்ச்சுனன் பேரும் குலமும் எடுத்துரைத்தார் கிருபாசாரியர். மற்றவனுடைய குலமும் கோத்திரமும் விசாரித்தார்கள். கர்ணன் தன் தாய்தந்தையர் இன்னாரெனத் தெரியாததனால் மயங்கினான். வெட்கத்தினால் தேசம் வெளுத்தான். இதை மற்றவர்கள் அறியாததற்கு முன் துரியோதனன் சரோலென அவ்விடம் வந்து “அர்ச்சுனனுடன் அரசனாயிருப்பவன் தான் மல்லுக்கு வரலாமென நீங்களெல்லோரும் யோசிக்கும் பகஷத்திற் கர்ணனையும் அரசனாக்கிவிடுகின்றேன்” என்று சொல்லி உடனே அவனை அங்கதேசத்திற்கு அரசனாக்கினான். அவனும் இந்நன்றி யறிகுறியாய் “நம்முடைய நட்பு நமன் ஒருவன்தவிர மற்றெவராலும், மற்றெதனாலும் பிரிக்க முடியாதொழிக” என்று கூறிச் சபதம் செய்துகொண்டான். அப்

போது தேர்ப்பாகன் ஒருவன், வயதின் முதியோன், அவன் தட்டித்தடுமாறி வந்து தூனெடுத்து வளர்த்த பிள்ளையின் திறத்தைக்கண்டு தான்ருன் தகப்பனென எல்லாருக்கும் முன்வந்து நின்றான். கன்னனும் அவன் தாள்பணிந்து அர்ச்சுனனுக்கு முன்வந்து நின்றான். அப்போது வீமன் கோபத்துடன் கொதித்தெழுந்து கன்னனைத் தேர்ப்பாகன் பிள்ளையென விகழ்ந்து அவன் அர்ச்சுனனுடன் மல்லுக்கு நின்றல் தகாதென்றுரைத்த மாத்திரத்தில் துரியோதனன் தன் துணைவன் கர்ணன் பேரைக் காக்கும் பொருட்டுத் திடீரென்று குதித்தெழுந்து “கர்ணனை அரசு னாக்கியும் இப்படி இகழ்வது அபர்மமன்றோ?” என்று அங்குகின்றவர்களை உரத்த தொனியுடன் வினாவ ஆரம்பிக்கும்போது கதிரவனும் மேற்குச் சமுத்திரத்து மூழ்கினான். வந்தவர்களும் வந்த வழியே பிரிந்தேகினார்கள். வில்விதையில் அர்ச்சுனனைப்பார்க்கிலும் கர்ணன் சிறந்தவனோ? அல்லது கர்ணனைப்பார்க்கிலும் அர்ச்சுனன்ருன் சிறந்தவனோ? என்னும் ஐயம் அப்போதுந் நிரவிலலை. இன்றளவும் அதே நிலைமையிற்றொழிந்துகிறது.

இவ்வாறு குரு புத்திரர்களுடைய அரங்கேற்றம் முடிந்ததும், துரோணர் தம்மாணவர்களாய அவர்களை யழைத்து “எனக்கு நீங்கள் குருதகூழினை கொடுக்கவேண்டாமா? நீங்கள் (பாஞ்சால தேசாதிபதி தனக்கிழைத்த தீச்செயலைக்கூறிப்) பாஞ்சாலதேசத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, அதற்கரசனாகிய துருபதனைத் தேர்க்காலிற் பிணித்து, அவனுயிர்க்கொரு

குறையும் நேரிடச்செய்யாது என்னிடம் கொண்டு வந்து விடுங்கள்” என்று சொன்னதும், கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் உடனே படையெடுத்துச் சென்று பாஞ்சாலன் நகரை நாற்புறமும் வளைத்துக் கொண்டார்கள். துருபதன் இதைக் கேள்வியுற்று யுத்தசன்னத்தனய்த் துரியோதனனாகியார் சூழ்ந்திருந்த பக்கஞ்சென்று அவரனைவரையும் வென்றிட்டு ஓடும்படிசெய்து பாண்டவரிருந்த பக்கஞ்சென்றான். துருபதனுடைய தேர்வீரர், யானைவீரர், குதிரைவீரர், அனைவரையும் பாண்டவ ரைவருஞ்சேர்ந்து பதாகிகளாக்கி அவர்களையும் ஏனாதிகளாக்கிப் பறக்கடித்ததும், அரசனோ பாண்டவரைவராகிய புலிகளின் வாயிலகப்பட்டுக் கொண்ட ஆட்டைப்போன்று அலமந்து நிற்க அர்ச்சுனன் அவனைத் தேர்க்காவிற்கட்டித் தனது ஆசிரியர் துரோணர் முன்னம் கொணர்ந்து நிறுத்தினான்.

துரோணரோ கோப மென்பது சிறிதுமின்றி அகமலர்ந்து அவனைப்பார்த்து, இனிய வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினார். “ உன்னுயிருக்குப் பயம் வேண்டாம். ஆயினும் அஃது உன் பகைஞனாகிய என்கையிற்றா னிருக்கின்றது. இப்போதாவது முன்னிருந்த சினேகத்தை நினைத்து அதை மறுபடி விருத்திசெய்ய எண்ணமுண்டோ உனக்கு? உன் உயிருக்கு ஹானிவாராது. பயம்வேண்டாம். பிராமணருக்குரிய முக்கியகுணம் மற்றவர் குற்றங்களைக் க்ஷயித்து அவரைக்காத் தலே. என் தகப்பனார் ஆச்சிரமத்தில் நாம் பற்பல வித்தை கற்று அன்று பிரிந்தது முதல்

நானுக்கு நான் நாம் வளருவதுபோல உன்னிடம் எனக்கிருந்த நேசமும் அன்பும், வளர்ந்து கொண்டே வந்தன. ஒக்ஷத்திரிய ஸிம்மமே ! யான் வேண்டி வது உன்னுடைய சிநேகந்தான். வேறொன்றும் வேண்டாம். நீ இப்போது தோற்றுப்போனதனால் உன்னுடைய இராஜ்ஜிய முழுதும் என்னுடையதே. எனக்குவந்த குருதக்ஷிணே இது. யான் விரும்பின் முழுதும் உனக்குத் திரும்பவுங் கொடுத்துவிடலாம். ஆயினும் உன் சொல்லே உனக்குக் கூற்றாய் நிற்கின்றது. ‘அரசனல்லாதவன் எப்படி அரசனுக்குச் சிநேகனைனக் கூறிக்கொண்டு வரலாம் !’ என்று என்னை இகழ்ந்தா யல்லையோ ? நம்மிருவருடைய சிநேகம் பாலியசிநேக மாயிற்றே ; அஃது என்றைக்கும் நிலை பெற்றிருக்க வேண்டாமா ? மேலும் நாம் வாசிக்கும் போதே எனக்குப் பாதிராஜ்ஜியம் கொடுப்பதாக மனமகிழ்வுடன் வாக்குத்தத்தம் செய்தாயல்லையோ ? பிறகு எனனுடன் பேசுவதற்கும் நாணியையன்றோ ? ஆகையினால் நான் பாதி இராஜ்ஜியத்தை வைத்துக் கொள்கிறேன்.

*“ அன்றெ னக்கு நீயி சைந்த வவனி பாதி யமையுமற்
 றின்று னக்கு நின்ற பாதி யான்வ ரைந்து தருகுவன்
 குன்றெ னக்கு விந்தி லங்கு கொற்ற வாகு வீரனே [ன்.”
 யுன்ற னக்கு வேண்டு மென்ன வுயிரும் வாழ்வு முதவினா
 உனககுப் பாதி கொடுக்கின்றேன். வளப்பம் பொருந்
 தியதும் பாகீரதியின் தென்புற முள்ளதுமான தேசத்
 திற் கெல்லாம் நீ அரசனாயிரு. அதற்கு வடக்கி

லுள்ள இராஜஜியமெல்லாம் என்னுடையதா யிருக்கட்டும், நான் பேருக்குமாத்திரம் அரசனாயிருந்தாற்போதும், உன் சிநேககந்தான் வேண்டும். உன்னுடைய விருப்பம் யாது?" என்னலும் அரசன் தலைவணங்கி உயிர்நின்றதே போதுமெனத் திரும்பிப் போனான். தன்னை யவமதித்தவனாகிய துருபதனுக்குத் தக்க தண்டனை செய்தனுப்பினார் துரோணரும். *

தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுட்டும், துருபதன் தன்னார் சேர்ந்து தன்னைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டுபோன விஜயன் கழுத்தைக்கட்டி ஒரு கன்னிகையும் தன்னை அவமானம் செய்த துரோணர் கழுத்தை வெட்டி ஒரு வீரனும் தனக்குப் பிடிக்கவேண்டுமென்னுமவாவுடையவனாய் ஆரியர்களை அழைத்து விசாரித்துப் புத்திர காமேட்டியாகஞ் செய்வித்தான். அவ்வேள்வியினின்றும் தான் விரும்பிய புத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றான். திஷ்டத்துய்மன், திரௌபதை என்பன முறையே அவர்தம் பெயர். துரோணரைப் பதினேந்தாநாட் பாரதயுத்தத்திற் பூர்த்தி செய்தவன் இவன். திரௌபதையோ அசுரர் குலமழியச் சீதை தோன்றியவாறு அரசர்குலம் முடியத் தான்தோன்றித் தன்குழலும் அவர்தம் குலமும் ஒருங்கே முடித்தவன்.

அத்தியாயம்.—III.

பாண்டவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களும்,
அவற்றின் நிவாரணமும், அவர்தம் ஐயமும். *

பாண்டவரும் துரியோதனனாதிபத்யரும் அஸ்திர
சஸ்திரப்பயிற்சியில் மிக்க தேர்ச்சியடைந்து கொஞ்ச
நாள்க்குள் மகா வீரர்களானார்கள். அவர் தம் இள
மைப்பருவமும் எளிதில் சென்றது. தக்க காலத்
தில் திருநராஷ்டிரர் தமது தம்பியின் தநயனாகிய தர்மரு
க்கு, தைரியம், மனவுறுதி, பொறுமை, ஈகை, கபடமி
ன்மை என்னுமித்தகைய நற்குணங்கள் பற்பல அதிக
மாய்ப் பொருந்திநின்றதனினாலும், அரசினங் குமார்
க்கெல்லாம் இவற்றினும் மற்றெவற்றினும் மேம்பாடு
டைமை பற்றியும் இவரே தமக்குப்பின் னரசுக்
குரிய ரெனவிளம்பரஞ் செய்தார். இவ்வாறு தரும
ருக்குத்தான் பட்டமென நிச்சயமானதும் தம்முடை
ய நற்குண நன்னடைகளினாலும், ராஜரீகம் நடத்துந்
திறமையினாலும் தம் 'தந்தையினும் மிக்கோ' னெனப்
பல்லோராலும் கொண்டாடும்படியாய் விளங்கினார்
தருமர். அவருடைய சகோதர சனேவரும் பற்பல
திக்கிலும் படையெடுத்துச் சென்று ஜெயங்கொண்டு
பல அரசர்க்கிடத்தும் திறை கொண்டு மீண்டனர்.
இவர்தம் இராஜஜியமும் முன்னிலு மிப்போது
அதிக விஸ்திரண மடைந்து விட்டது. பாண்டவர்க

* ஆதிபருவத்தின் பிற்பகுதி.

ஞடைய வீரத்தன்மையும் அவர்கள் நாடோறும் பெறும்ஜெயமும் கேள்வியுற்ற நாள்முதல் திருகராஷ்டிரன் பொறுமை மேற்கொண்டு இரவிலும் தூங்காமல் இதே சிந்தனையா யிருந்தான். * இவனுக்கு அழுக்காறு எவ்வளவு அதிகரித்துக் கொண்டுவந்ததோ அதனினும் அதிகமாய் அதிகரித்தன பாண்டவர்களுடைய செல்வமும், புகழும். இவர்களிடத்தில் ஜனங்களுக்கிருந்த விருப்பமும் விரியமும் அப்படியே யதிகரித்தன. ஐவர் தமக்குள் ஒற்றுமையும் அன்பும் ஆர்வமும் அதிகமாயிருந்தன. கண்ணில்லாத தனாவிகைக் காணப்பெறுது கேட்கப்பெற்று, புறக் கண்ணில்லாததோடு அகக்கண்ணு மில்லாதவனாய் அழுக்காறுடையனாய்த் தன் பிள்ளைகள் மாத்திரம் இச்சூரியர்மூன் மின்மினிபோலத் தோன்றுகின்றார்களே என்னும் ஏக்கங்கொண்டு தன் துன்மந்திரிகளில் ஒருவனாய் கணிகன் என்பவனை அழைத்து அவனுடன் இதைப்பற்றி ஆலோசிப்பாறையினான். அவனும் இதைக்குறித்து ஒருகதை கண்ணிலானுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான் :—“அரசர்க்கரசே, ஒரு காலத்து ஒரு காட்டில் ஒரு நரி வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தது. இதற்குச் சினேகிதர்களோ கிரியும் எவியும் ஓநாயும் புலியும். ஒரு நாள் ஒரு மான் அக்காட்டில் மேய்ந்து இரை வேண்டிய அளவு கொண்டு ஒரு மரநீழலிற் படுத்துறங்கிற்று. அதைப்பிடிக்கும் நிமித்தம் அந்தநரி எவியை அழைத்து ‘நீ அதன் காலேக்கடி’ என்றது. மற்றொரு சினேகிதனாகிய புலியை அழை

*வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 141.

த்து 'நி அந்த மான் தூக்கத்தினின்றும் துள்ளிக் குதித்து ஓடும்போது ஒரே பாய்ச்சலாய் அதன் மீது பாய்ந்து அதனைக்கொல்' என்றது. மான் மாமிசமும் இந்த யுக்தியினால் போஜனத்திற்குப் சித்தமாய் விட்டது. நரி தன் சினேகித ரெல்லாயையு மழைத்து 'ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு வாருங்கள். அதுவரையில் இதை நான் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்' என்றது. இதை நம்பி எல்லாம் ஸ்நாநத்திற்குப்போய் விட்டன. இதுவோ உளவறிந்த நரி, புலியானது ஸ்நானத்தைமுடித்துக்கொண்டு முன்பு வந்தது. வந்தவுடன் நரி அதை நோக்கிப் 'புலியண்ணா, எலியானது தன் தவிரினால்தான் இந்த ஆகார முனக்குக்கிடைத்ததென்ப பெருமைபாராட்டிக் கொள்கின்றது' என்றது. இது சொல்வதற்குள் தன்னுடைய பராக்ரமத்திற்கு இஃது ஏற்ற தன்றென்னு மெண்ணங்கொண்டு 'இவ்விரை எனக்குவேண்டாம்' என்று தனக்கு வேறே இரைதேடப் போய்விட்டது. பிறகு எலிவந்தது. அதனைக்கொக்கி 'எலித்தம்பி, இங்கே கிரிப் பங்காளியிருக்கிறான். உன்னை உடனேகொன்று பங்கிட்டுக் கொள்ளுவான்' என்று சொன்னதும் அது பயந்து ஓட்டம் எடுத்தது. ஓராயும் தன்னிடத்துப் புஷ் கோபத்துடன் நிருக்கிறதென்று நரிசொல்லக்கேட்டு நடுக்கங்கொண்டு வந்த வழியே நடந்து விட்டது. கிரி இரையை நாடிவந்ததும், நரி அதைப் பார்த்து 'மற்ற மூவருடனும் போர்புரிந்து வென்று அவர்கள் வெந்நிடச் செய்தேன். நீஎனக்கெவ்வளவு?' என்று சொன்னதும் அது பயந்து ஓடிப் பதுங்கிவிட்டது.

டது. பிறகு நரியோ சுவஸ்தமாய் மாணை ருசிபார்த்துத் தின்னுகொண்டிருந்தது. இதைப்போன்று அரசர்களும் தங்கள் பகைவர்களைச் சமயம் பார்த்துச்சாம பேத தானதண்ட மென்னும் சதுர்வித வுபாயத்தால் வென்று தாம் ஸுயமடைதல் வேண்டும்” என்று சொல்லி, இதன் கருத்துக் கியைய நடத்தல் நலமென்றான் கணிகன்.

ஜனங்கள் தருமரையிகவும் புகழ்ந்து அவர்தாம் தங்களுக்கு அரசராக வேண்டு மென்பதைப் பலவிதத்திலுஞ் செவியுற்றுத் துரியோதனன் மிக்க வியசனமுற்று, தன் தந்தைபிடஞ் சென்று, “தாங்கள் தக்க காலத்திற் கவனியாவிடின் அரசுரிமை பாண்டு வமிசத்தினர்க்கே போய்விடும். ஆகையால் இப்போது அவர்களுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லித் தந்திரமாக அவர்களை வாரணுவத்திற்குப் போம்படி ஏற்பாடுசெய்து விடல்வேண்டும். எனக்குப் பட்டமான பிறகு வேண்டுமானால் ஐவரும் அவர்தம் தாயும் இங்குத் திரும்பிவரலாம்” என்றான். ஆயினும் அரசனுக்கு அவர்களிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் புலப்படவில்லை. ஆகையால் வேறொரு விதமாய்த் தன்னொண்ணத்தையும் தன் பிள்ளையினது வேண்டு கோளையும் நிறைவேற்ற முயன்றான். அவர்களை அரசன் அழைத்து வாரணுவத்திற் சிவபிரானுக்கு நடக்கும் உற்சவத்திற்குப்போக விருப்பமிருந்தால் அதற்குத்தக்க ஏற்பாடு செய்வதாய்ச் சொல்லவே அவனது நோக்கமறிந்து “போகமாட்டோம்” என்று சொல்வதற்கஞ்சிப் போவதாக ஐவரும் ஒத்துக்

கொண்டார்கள். துரியோதனன் தனது துன்மந்திரிக ளான துச்சாதனன், கர்ணன், சகுனி முதலியவர்க ளுடன் கலந்து யோசனை செய்து ஐவருடைய உயிர் க்கும் ஹானி வரும்படியான ஏற்பாடு செய்ய ஆரம் பித்தான்; புரோசனன் என்னுமொருவனுக்கு இலஞ் சங்கொடுத்து வாரணாவதத்தில் ஒரு பெரிய மாளி கை கட்டும்படி செய்தான். அம்மாளிகை முழுதும் சணல், குங்கிலியம், அரக்கு முதலிய திரவியங்களா லானது. பாண்டவர்களை அதிலிருக்கச்செய்து பிறகு யாருக்குந் தெரியாது நெருப்பு வைத்து ஐவரையும் கொன்று சரம்பராக்கிவிடலா மென்பது அவனுடைய எண்ணம்.

தருமர் அஸ்தினாபுரியைவிட்டு வாரணாவதத்திற் குத் தம் தம்பிமாருடனும் தாயாருடனும் புறப்பட்ட போது அவ்வூராரெல்லாம் இவரைப் பின்பற்றிச்செ ன்று தாங்களும் அவருடன் வந்துவிடுவதாக முறை யிட்டார்கள். தருமர் அவர்களை நோக்கி “உங்களு டைய அன்புக்கு மிக்க களிப்படைந்தோம். அரச ணை நாம் நம் தந்தையாக எண்ணல் வேண்டும். அவ னிடத்துப் பக்தியும் பயமும் விசுவாசமும் வைத்தல் வேண்டும். அவன் நமக்கெல்லாம் தலைவன். அவன் சொற்படி நடத்தலே நமமுடைய கடமை. அரசன் சொற்படி நான் இப்போது போகின்றேன். நீங்களு மிங்கேயே யிருந்து அவன் சொற்படி நடத்தல்வேண் டும். கூடிய சீக்கிரத்தில் நானும் திரும்பிவருவேன்” என்று அவர்களைத்தேற்றித் திருப்பி அனுப்பினார். தருமருடன் விதூரரும் கொஞ்சத்தூரம் பின்

சென்று புத்திமதிகளைச் சொல்லி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு பாஷையில் துரியோதனனுடைய தூக்குணத்தையும் தூர்ச்செயலையும் எடுத்துக்காட்டிக் தர்மரைக்குறித்து “ஏ தர்மா, எஃகினாற் செய்திராத ஆயுதத்தை நம்பாதே. ஒருவன் தீயினின்றும் தப்பிக்கொள்ள வேண்டுமானால் தன்னுடைய கிருகத்தைக் குள்ளநரியினது வீட்டைப் போன்று * செய்துகொள்ளல வேண்டும். நான்கு பக்கமும் சுற்றிப்பார்த்தால் வேண்டியவழிதெரியும்” என்னலும் தருமர் அவர்தம் குறிப்பைக் குறிப்பாயுணர்ந்துகொண்டார். புதிய நகரை அடைந்ததும் புரோசனன் தான் சமைத்துவைத்த மாளிகையிற் பாண்டவர்களைத் தங்கும்படி வந்து வேண்டவே அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தருமர் அங்குத் தங்குவதாக ஒத்துக்கொண்டார். ஆயினும் சந்தேகம் அவரை விட்டு நீங்கவில்லை. விதூரர் மொழியும் அவர்தம் விழிக்கெதிரிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தது. வெளிவழிகள் தெரியும் வண்ணம், தினமும் வேட்டைக்குப் போம்போது இதைக் குறித்துக் காட்டிற் கேட்கும் வழிகளைக் கவனித்து வருவாராயினார். கடைசியில் விதூரரிடமிருந்து வந்திருந்த ஒருவனைக்கொண்டு ஒரு பாதை தமது பள்ளியறைக்கும் வேட்டையாடிவரும் காட்டிற்குமாகச் செய்து கொண்டார்.

இவ்வாக்குமாளிகையில் ஒருவருஷ காலம் ஐவரும் குந்தியும் வசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

* அஃதாவது வெளிவருதற்கு அநேக வழி வைத்துக் கொள்ளல்.

தீ வைப்பதற்கு வழி பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான் புரோசனனும். அவனிலும் சாமுர்த்திய முடையனாய் அவனுக்குமுன் சன்னத்தையிருந்தான் பீமன். ஒரு நாள் இராத்திரிக் குந்திதேவியானவள் அநேக பிராமணர்க்குப் போஜனம் செய்வித்தாள். அன்றிரவு அவ்விடத்திற்கு ஒரு வேடுவச்சி நன்னைந்து பிள்ளைகளோடும் வந்து சேர்ந்தாள். விருந்துண்டு அயர்ந்து அங்கேயே படுத்துறங்கிவிட்டார்கள் இவர்கள். இவர்களிருந்த சங்கதி பீமனுக்குத் தெரியாது. புரோசன னுறங்கிக்கொண்டிருந்ததுதான் தெரியும். அவன் வைக்க வெண்ணியிருந்த தீயைத் தானே வைத்து, நான்கு பக்கமும் தீ மூண்டதைக் கண்ணுற்றுத் தன் தமையன் தம்பிமார் தாய் என்னு மிவர்களைத் தன் முதுகிலும் தோள்களிலுமாகக்கொண்டு சுரங்கவழி யாய்க் காட்டையடைந்து, விதுரரிடமிருந்து வந்திருந்த தூதனை அவ்விடங்கண்டு களிகூர்ந்து, அவன் சித்தஞ்செய்து வைத்திருந்த படவிலேறிக் கங்கையைக்கடந்து தெனபுறஞ்சென்று, மற்றவர்களைத் தூங்கச் செய்து, தான் காவற் காத்துக்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் அரக்குமானிகை எரிகிறதைக்கண்ட அவ் ஆரார் அதனைச் சூழ்ந்து தீயை அவிக்க முயன்றும் முடியவில்லை. மாறுநாட் காலையிற் சாம்பரான மாளிகையின் மத்தியிற புரோசனனுடைய எலும்பும் மீற்றைவருடைய அஸ்தியும் அகப்பட்டன. அவ் ஆராரெல்லா மதிக துக்கத்துடன் அதைக்கொண்டு அஸ்திபுரிக்குச்சென்று அரசன் முன்பாக வைத்து நேரிட்டதைச் சொல்லி அழ ஆரம்பித்து விட்டார்

கள். இவர்கள் இப்படிச் சொல்வதற்கு முன் அரசன் அழுததற்களவில்லை. அவன் சுதன் துரியோதனனு ம்ப்படியே. அங்குள்ள மற்றனைவரும் அழவே விதராரும் அழுதார். ஆயினும் அவருக்கு அவ்வளவு துக்க மில்லை, அரசுக்குமாளிகை எரிந்ததன் உண்மை யறிந்தவராதலின்.* குருட்டரசன் அழுததுதான் அதிக விசித்திரமானது.

மேற் சொன்னவாறு கங்காநதியின் தென்கரையில அடர்ந்த காட்டிடத்துத் தர்மர் முதலாயினோர் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்க அவர்களைப் பீமன் தன் சுண்கொட்டாமற் காத்துக்கொண்டிருந்தான். இக்காட்டில் அநேகநாட செல்கையில் ஒரு நாளிரவு இமேப்பாசுரன் என்னுமோ ரிராக்கதன் நரர்களுடைய வாசனை வருவது சுண்டு தன் தங்கையை யேவிப் பார்த்துவரச் சொன்னான். அவள் அங்குவந்து பலாட்டியனாயும் வச்சிர யாக்கையனாய் மிருந்த பீமனைக் சுண்டு அதிக மோகங்கொண்டாள். அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அவளைவிட்டுப் பறந்துபோய்விட்டது. அவள் அவனுக்கு உடனே தன் தமையனா ஸ்நேரிடப்போகிற தீங்கை எடுத்துரைத்துக் கொண்டிருக்கையில் இமேபனென்னுந் தன் தமையனும் அவளைத்தேடி ஆங்குவந்து சேர்ந்து தங்கையைக் கடிந்து, அவளையும் அவளது சநேகிதர்களையும் கொல்வதாகத் தன்னிராக்கதத்தொண்டையுடன் சொல்லிக் களைத்தான். அவனும் நடுக்கங்கொண்டாள். பீமன் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்து “அப்பா தம்பி! நில், நில்;

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம். § 113-152.

அங்கேயேநில். சுகமாய்த் தூங்குகிறவர்களை எழுப்பி விடாதே. வேண்டுமானால் என்னுடன் நில் யுத்தத் திற்கு” என்று சொல்லி ஒரு குகி குதித்தது இராக் கதன் மீது பாய்ந்து தூங்குகிறவர்களுக்கு நித்திரை பங்கம் வாராது வெகுதூரத்தில் அரக்களை இழுத் துக்கொண்டு போய்விட்டான். இருவரும் மல்லுக்கு ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். பிறகு இருவர்களும் பக்கங் களிலிருந்த செடி கொடி, மரம் மட்டை, கல் கட்டி என்னு மிவைகளைவாரி ஒருவர்மே லொருவர் எறி ந்து அகோரமாய்ச்சண்டை செய்கையில் தூரத்திற் சப்தம் கேட்டு விழித்ததுக்கொண்டு பீமனைக்காணாது அவனைக்கூவி அழைத்தார்கள். அதற்குள் அவனும சண்டையைச் சீக்கிரம் முடிக்கும் வண்ணம் இடும் பனைத் தூக்கிப் பந்துபோல் ஆகாயத்தில் வீசி எறிந் தான். கீழே விழுந்ததும் அவன் முதுகு இரண் டாய்ப் பிளந்துபோய்விட்டது. சாதுக்களாகிய ஜனங் களுக்கு ஹிம்சை செய்துவந்த பலாட்டிய துஷ்டர் களை ஒழிக்கும் வண்ணம் பீமன் இதைப்போன்ற அநே க சண்டைகள் இதற்குப்பின்பும் செய்யவேண்டியி ருந்தன. துஷ்டர்கள் பூமியி லதிகரித்து உபத்திரவஞ் செய்யுங்கால் அவர்களழிந்துபடும்வண்ணம் தேவர் கள் பீமனைப் போன்றவர்களை யனுப்புகின்றார்கள். சாதுக்களையும் பலமில்லாதவர்களையும் துஷ்டரினின் றுங் காப்பாற்றுவதுதான் பீமனுடைய முக்கியமான கடமை.

இடும்ப னிறந்ததும் அவன் தங்கையான இடு ம்பி இராக்கத ஞுபத்தை யொழித்து அழகுவாய்ந்த

ஒரு மாதுட ரூபங்கொண்டு பீமனுக்கு நாயகியாய் அவனுக்குக் கடோத்கசன் என்னும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். பாண்டவர்களுக்குப் பற்பல சமயங்களில் இவன் மிக்க உதவியாயினான். பிறகு சின்னாட் பாண்டவர்கள் அக்காட்டிற்றங்கி வேட்டையாடிச் சீவனம் செய்துகொண்டிருக்கையில் வேத வியாசர் இவர்களிடம் வந்து இவர்களை வேத்திரகீயம் (முந்தாற்று மங்கலம்) என்னும் சிற்றூர்க்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்து ஓர் பிராமணர் வீட்டிலிருத்தித் தாம் திரும்பிவருமளவும் அங்கிருக்கலா மென்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

பாண்டவர்கள் சந்நியாசியைப்போன்று பிணை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து குந்தி கையிற் கொடுக்க அதை அவள் பாகம் செய்து இரண்டுகூறுக்கி ஒன்றைப் பீமனும் மற்றொன்றைத் தானும் தன் மற்றைப் புத்திரர்களும் உண்டு காலங்கழித்து வருவார்களாயினர். ஒருநாள் பீமன் தவிர மற்றவர்கள் வெளியே சென்றிருக்கையில், அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுப் பிராமணனும், அவன்றன் மனைவியும் மற்ற விரண்டு குழந்தைகளும் துக்கமுற்று, பிராமணன், தன்னையாவது தன் மக்களி லொருவரையாவது அசுரனுக்குப் பணியிடல்வேண்டும் என்னலும், தன்மனைவி மீற்றவர்களுயிரோடிருக்கும் வண்ணம் தன்னைப் பணியிடல் நலம் என்றனள். பெண் தான்போதல் நலமென்றனள். சிறிய ஆண்குழந்தையோ, அறிவதற்குப் போதுமர்ன வயது ஆகாதபடியினால், அக்கொடிய அசுரனைத் தான் ஒரு புல்லினம் கொல்வதாகச்

சாமர்த்திமாய்ச் சொல்லிற்று. அக்குழந்தையைக் கண்டு புன்னகைகொண்ட தாய்தந்தையரை நோக்கிக் குந்தியானவள் இதற்கு யாது காரணமென வினவலும், பிராமணன் குந்தி தேவியை நோக்கி “அம்மணி! இந்த ஊருக்கருகில் ஓர் அசுரனிருக்கின்றான். அவன்பெயர் பகாகரன். இவ்வூரில் முந்தாதுபிராமண வீடுகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வீட்டாரும் வருஷத்திற் கொருமுறை ஒரு வண்டி சாதம், ஒருபிள்ளை, இரண்டு எருமைக்கடா அவனுக்குக்கொண்டுபோய்ப் பவியிடல்வேண்டும். அல்லாவிடில் இவ்வூர் அடியோடே போய்விடும். இப்படியாக வெகு நாள் நடந்துகொண்டு வருகின்றது. நானே என்னுடையமுறை. அதற்காகத்தான் ஏக்கங் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொன்னதைக் கேள்வியுற்று, குந்தி “என்னைந்து பிள்ளைகளிலொருவரை வண்டி சாதததையும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொல்லுகிறேன்” எனச் சொன்னாள். அதற்குப் பிராமணன், “என் வீட்டில் விருந்தினராய் வந்திருக்கிறவர்களை யிப்படிச் செய்யச் சொல்லும்படியான அவ்வளவு கொடியவனல்லேன் யான்” என்றான். “பிராமணர்கள் என்றும் காக்கப்படல் வேண்டும். என்னுடைய பிள்ளையாகிய இவன் (பீமனைச் சுட்டிக் காட்டி) மிக்க பலசாலி. அவனாக கோர் ஆபத்தும் நேரிடாது” என்று சொல்லிப் பீமனை அழைத்து அவனிடம் இதைப்பற்றிச் சொன்னதும் அவனும் மிக்க உல்லாசத்துடன் போவதாய் ஒத்துக்கொண்டான். வெளியிற் சென்றிருந்த தருமர் வந்து நடந்ததைக் கேள்வியுற்று மனக்கிலேச

மடைந்து தாயைச் சிறிது கடிந்தார். அதற்கவள்
 “அப்பா தர்மா ! உன் குலதர்மத்தை மறந்தாய்
 போலும் ! நம்மை ய்டைந்த பிராமணனுக்கு உதவி
 செய்ய வேண்டிவதில்லையா ? பீமனாற் செய்ய முடி
 யும் என்றுதான் சொன்னேன். அவனுடைய பராக்
 கிரமமும் பலமும் உனக்குத் தெரியா. மேலும்
 க்ஷத்திரியதருமங்களில் அடுத்தவர்களைக் காக்கவேண்
 டுமென்பதும் ஒன்றன்றோ ?” என்று சொல்லிச்சமா
 தானஞ்செய்தாள். ஏற்பாட்டின்படி பீமன் இரண்டெ
 ருமை பூட்டிய ஒருவண்டி நிறையச் சாதங் கொண்டு
 தானே வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு பகாசுரன் இருக
 குமிடஞ்சென்றான். இவனுக்கோ பசியாயிருந்தது.
 இவன் பண்டியை ஆற்றங்கரையில் விட்டுக் கடாக்களை
 அடித்துத் தூரத்திவிட்டான் ; அவைகளும் வீட்டை
 நோக்கித் திரும்பிச்சென்றன. இவனும் தண்ணீரரு
 கில் உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்து விட்டான்.
 பண்டியிற் பாதியன்னமுமாயது. தனக்குப் பளி வரும்
 வரும் என்று வழிபாராத்துக் கொண்டிருந்த பகா
 சுரன் அது வரக்காணாது வழக்கமாய் வரும்வழி
 நோக்கி ஆற்றுக்குச் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.
 கடாக்கள் ஊர் சேர்ந்தவுடன் திகிலதிகமாய்ப்போய்
 அன்றை முறைப் பிராமணனை ஊராரெல்லாம் வைய
 ஆரம்பித்தார்கள். அவனும் குந்திதேவியை ஒறு
 க்க ஆரம்பித்தான். அவள் பீமன் ஜெயத்துடன்
 வருவானெனச் சொல்லித்தேற்றியும் அவனுக்கு
 நம்பிக்கை வரவில்லை. அவ்வூராரும் நகைத்தார்கள்.
 மற்றெல்லோருடைய கதியும் எப்படியாமோ வென

ஏக்கங்கொண்டு திகிலடைந்திருந்தார்கள். இஃதிப் படியிருக்க ஆற்றங்கரை யடைந்து அன்னத்தை யள்ளி அவாவுடன் தின்று 'கொண்டிருந்தவனைப் பகாசுரன் கண்டு நெருங்கி முதுகில் ஓர் அறை ஒங்கி அறைந்தான் ; ஆயினும் பீமன் அவனைப்பார்த்து நகைத்துவிட்டு முன்னிலும் அதிகவேசமாய்ச் சாப் பிட ஆரம்பித்தான். பிறகு பகாசுரன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிப் பீமன்மீ தெறிந்தான். அதைத் தன் விடக்கையிற் பிடித்துக் கொண்டு பீமன் சாப்பிட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். தனது பற்களையு முத்தட்டையும் கடித்து ஏறட்டுப் பார்க்கும் பகாசுரனை நோக்கித் “ கம்பீ ! சற்றுப்பொறு, சாப் பிட்டு முடிந்ததும் வருகிறேன்” என்று சொல்லிச் சாப்பாடு முடிந்ததும், நீரோடையிற் கைவாய் சுத்தி செய்து கொண்டு சந்தோஷத்துடனே திரும்பிக் கோபம் கொப்புளிக்கு முகத்தையுடைய பகாசுரனை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தான். இஃது இடும்பாசுர வதத்தினும் மும்முரமாயிருந்தது. கடையில் அசுரனை அந்தரத்தெறிந்து அவனுடைய உடலங் சீழேவிழுந் தருணத்தில் அதைத்தன் முழந்தாளிலவைத்து முறித்தான். பகாசுரன் இம்மாதிரியாய் இறந்தான். பீமன் அசுரனுடைய சுற்றத்தாரை யழைத்து ‘நாமாயிச பக்ஷணம் செய்வதை யொழியுங்கள்’ என அறிவுறுத் திப் பிறகு முந்நூற்று மங்கலம் சேறலும் இவனுடைய ஜயத்தைச் சற்று முன்னே யறிந்த அவ்வூரார் இவனை யெதிர் கொண்டழைத்து உபசாரம் செய்து அசுரன் அழிந்தானென்று அகிக சந்தோஷத்தை யடைந்து

சுகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பாண்டவர்களும் இன்னுஞ் சில நாள் அங்குறைந்திருந்தார்கள்.

முந்தாற்று மங்கலத்திற் பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்தபோது ஒரு வயோதிக பிராமணன் அவர்களிடம் வந்து துருபதன் துரோணர் என்னு மிவர்களுக்குள் நடந்த விவாதத்தைக் குறித்தும், துரோணர் தன்னை அவமானம் செய்ததற்காக அவரைக் கொல்லும் நிமித்தம் ஒரு பிள்ளையும் தன்னை வென்ற வீரனாகிய அர்ச்சுனனுக்கு மனைவியாதற்கோர் கன்னிகையுமாகத் துருபதன் பெற்ற திட்டத்துய்மன் திரௌபதை இவர்களைக்குறித்தும், சற்று விவரமாய்ச் சொல்லக் கேட்டார்கள்.

முன் சொல்லிப்போனபடி வியாசர் திரும்பி வந்து பாண்டவர்களைப் பாஞ்சாலனுடைய பிரதான நகருக்குப்போம்படி சொன்னார். துரோபதை முற்பிறப்பில் தனக்கு நாயகன் வேண்டு மென ஐந்து தரம் கடவுளைப் பிரார்த்தித்ததாகவும், மறுபிறப்பிலே ஐந்துநாயகர் அவளுக்கு வாய்ப்பார்களென்று அவர் வர மீந்ததாகவும் சொல்லி அவள் சுயம்வரத்திற்கு அவர்களைப் போம்படி செய்தனர். அதன்பிரகாரமே அவள் ஐவர்க்கும் மனைவியாக வேண்டி யிருந்தது. பாண்டவர்கள் பாஞ்சால தேசத்திற்குப் போம்வழியில் ஒரு கந்தருவனுடைய விருப்பத்தின்படி தங்களுக்குத் தேளம்யர் என்பவரைக் குருவாகக் கொண்டு அவரையும் தம்முடன் கொண்டு துருபதன் நகரை நோக்கி, அவ்விடத்திற்குப் போகும் அநேக பிராமணர்களுடன் சேர்ந்து சென்றார்கள்.

பாஞ்சால தேசத்திற் கரசனாகிய துருபதன் தனது புத்திரி துரோபதைக் குரிய நாயகன் அர்ச்சுனன் தானெனத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு, பஞ்ச பாண்டவர்கள் தங்கள் நாட்டி ஸ்லேயே யென ஏக்கங் கொண்டு ஒரு யுக்திசெய்து அவாகளைத் தன் தநயை ஸ்வயம்வரத்திற்கு வரவழைத்து அர்ச்சுனனுக்குத் தன் மகளை மாலையிடச் செய்யலா மென்று மனத்தைத் திடஞ்செய்து கொண்டான். ஸ்வயம்வர சமாசாரம் பரதகண்ட முழுதும் பரவச் செய்தான். துரோணர்த் தம மாணாக்கர்களில் வில்வித்தையிற் சிறந்தவன் ஆசனன் என்பது துருபதனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயமன்றோ ! அவனும் அதற்குத் தகுந்தபடி அர்ச்சுனனைத்தவிர வேறொருவரும்வளாக் கமுடியாததோர் பெரியவில் சன்னாகப்படுத்தி அதைச் சுயமவர மண்டபத்து நாட்டி ஆகாயத்தில் அதிக தூரத்தில் எப்போதும் சுழன்று கொண்டே யிருக்கும்படியான மச்சயந்திரம் ஒன்றுகட்டி, அந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றி எவ்வொருவன் ஏக காலத்தில் ஐந்து பாணந்தொடுத்து அவையனைத்தினையும் மச்சயந்திரத்தின் மீது விட்டு அதைக் கீழே அற்று விழும்படி செய்கிறானே அவன்தான் தன் மகனுக்குரிய மணமகனாவானென்று முரசறைவித்தான். அவ்வாறு செய்வதற்கு அர்ச்சுன னொருவன்தான் உளனென்பது துருபதனுடைய துணிபு. ஸ்வயம்வரத்திற்கு வந்திருந்த அரசர்களோ அநேகர். அவர்களது மன முங்கண்ணும துரோபதையினிடம் மயங்கி நின்றன. வியாசருடைய தூண்டுதலினுற் பாண்டவர்களும் இச்

சுயம்வரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வேடிக்கை பார்க்கும் பொருட்டு வலதேவ ரென்னும் மறு பெயர் பூண்ட பலராமரும், 'அவர் தம்பி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானும் அவ்விடம் வந்திருந்தார்கள். கருணையங் கடலாகிய பகவான் தம்மருளுருவாகிய கண்கொண்டு அருச்சுனனையும் அவன்றன் சகோதரர்களையும் கண்டார். அவர் நரனென்னுந் கம் சிநேகிகளை முதன் முதலிற் பார்த்தது இவ்வுலகி விப்போதுகான்.

ஸ்வயம்வரத்திற்குரிய முற்சடங்குகளும் முடிந்தன. அரசர் குழாங்குளிலிருந்த ஒவ்வொருவரும் வில்லை யெடுத்து வளைத்துப் பார்த்தார்கள் ; வளைக்கவே முடியவில்லை. தனக்குரிய நாயகனை நாடி நின்ற துரோபுதையின் நயனங்களும் சோர்வுற்றன. கடைசியிற் கர்ணன் தன் பீடத்திருந்து ஒரு குதிக்குதித்தெழுந்து வில்லிருக்கும் இடத்தைச் சேர்ந்து அதனை அதிக சுலபமாயெடுத்து நானேற்றிப் பாணத்தையுந் தொடுத்தான்.

பாண்டவர்களும் தங்களெண்ணம் பயன்படாதென நினைத்தார்கள். இதற்குள் வில்லைக் கர்ணன் வளைத்ததைக்கண்ட கன்னிகை கணீரென்ற சத்தத்தோடு 'சூதனை (தேர்ப்பாகனை) எனக்கு நாயகனாகக் கொள்ளேன்' என்றாள். கர்ணனோ கோபத்துடன் வில்லை விரைவாய் எறிந்துவிட்டுத் தன்னிடஞ் சென்றான். பிறகு, பிராமணவேடம் பூண்டு பார்வைக்குப் பலாட்டியனல்லனேனும் ஆஜானுபாகுவா யிருந்த அர்ச்சுனன் முன்சென்று வில்லை யெடுத்துச் சிரம

மில்லாமலே நானேற்றி ஐந்து பாணமும் தொடுத்து
மச்சயந்திரம் அற்றுவிழுமாறு விடுத்தனன். ஆகா
யத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பெய்தது. நாற்புறமும் வா
'த்திய கோஷமுழங்கியது.

* “பூமழை சொரிந்தார் விண்ணோர்
பொன்மழை பொழிந்த மேகம்
பாமமா கடல்க ளெல்லாம்
பன்மணி தூவி யார்த்த
கோமுனிக் கணங்க ளெல்லாங்
கூறின வாசி கொற்ற”
நாமவேல் விழிப்பாஞ் சாலி
நல்வர னடைந்தா ளென்னு.

விலையுயர்ந்ததும் கண்ணுக்கு இரமணீயமானது
மான ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற
துரோபதை மந்தகாசத்தோடும ஒரு கையில் தங்
கப்பாத்திரத்தில ஜலமும் மற்றொருகையில் மாலைபுங்
கொண்டு அர்ச்சுனனையணுகி அவனைத் தான் தனக்கு
நாயகனாக வரித்ததற்கு அறிகுறியாக மன்மதன்போ
ன்ற அவ்வழகுடையான்மீது முணமாலையை யிட்டுவ
ணங்கி அவனருகில் நின்றனள். அவன் அவ்விடத்தை
விட்டுச் செல்ல ஆரம்பித்தவுடன் அவளும் உடன்செ
ன்றனள். கூடியிருந்த அரசர்குழாத்துள் ஒரு முழுக
கம் உண்டாயிற்று. அது யாது? ‘கூத்திரிய வம்
சத் துதித்த பெண் கூத்திரியனைத் தனக்கு நாயக
னாக வரியாது ஒரு பிராமணனை நாயகனாகக் கோடல்
இயலாது!’ என்பதுதான். அவர்களிலனைவர் ஒருங்

குகூடி அர்ச்சுனனைப் பின்னொடரும் துரோபதையைப் பலாத்காரமாய் இழுத்துக்கொண்டுவந்து விட ஆரம்பித்தார்கள். அர்ச்சுனன் ஒருவில்லை யெடுத்தான். பீமன் ஒருமரத்தைப் பிடுங்கி துனியையும் அடியையும் தறித்து அதனைத் தனக்கோர் ஆயுதமாகக் கொண்டான். இவர்களுருவருமாக அர்ச்சுனனுடன் போர் புரியவந்த அரசர்களுனைவரையு மெகிர்த்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். அங்கிருந்த சல்லியனும், காண்ணும், துரியோதனனும், மற்றெல்லோரும், பிராமணரிருவர் இவ்வாறு கூடிக்கூட்டி சிம்மங்களோடு நெடுநேரம் நின்று போர்புரிவதைக்கண்டு அதிக ஆச்சரியமடைந்து வெட்கினார்கள். கடைசியாகக் கிருஷ்ணபகவான் முன் வந்து, சண்டையை விலக்கித் துரோபதை அர்ச்சுனன் பின்சென்றது நியாயமெனச் சொல்லவே சண்டையும் ஒழிந்தது. ஐவரும் தாங்கள் தங்கியிருந்த உறைவிடத்திற்குத் தமதன்னையைக்காணச் சென்றார்கள்.

அவர்கள் வீட்டுவாயிலில் துழையும்போது குந்திதேவியானவள் வீட்டிலே ஒருள்ளறையிலிருந்தாள். விளையாட்டிற்காக இவர்கள், ‘இன்றைக்ககப்பட்ட பிசைகூயைக் கொணர்ந்தோ’ மென்றார்கள். அதன் பொருளைக் கவனியாது, “நீங்களெல்லோரும் சுகமாமனுபவியுங்கள்” என்றாள். வெளியில் வந்து பார்க்கக் துரோபதை யிருக்கக்கண்டு ‘என்ன அவசரம்! இப்படி யறியாது சொல்லி விட்டோமே!’ என்று பதைபதைத்துக் கையை நெரித்துக்கொண்டாள். தருமரை நோக்கி “அப்பா! என்வாக்கும் பொய்த்துப்

போகக்கூடாதே. துரோபதைக்கும் பாவம் வந்து சம்பவித்தல் தகாதே. இதற்கென்ன செய்யலாம்?" என, அதற்குத் தருமர், "அதற்கென்ன! அரச்சுனன் தன் விற்பிறத்தினால் அவளைக்கொண்டான். அவளே அவளை மணம் புரியட்டும்" என்னலும், தனக்கு முதியவர்கள் இருவரிருக்கத் தான் முந்தி விவாகம் செய்துகொள்ளல் கூடாதென்றான் விஜயன். பிறகு, வியாசர் துரோபதையினுடைய மணத்தைக் குறித்துச் சொன்னது தருமருக்குத் தற்காலம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. "விதிப்பயனின்றி அவள் ஐந்து பேருக்கும் மனைவியாதல் வேண்டும்" என்றார் தருமர். இதற்குள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் தமக்கு முதியோனாகிய தருமராஜன் பாதபங்கயத்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண னென்பதை அவருக்குத் தெரிவித்தார். அவரை இனாரொன அறிந்தவுடன் அனைவரும் ஆனந்தங்கொண்டு களிக்கூத்தாடினார்கள். அதிக காலம் அவர்களுட னிருந்தால் ஐவருடைய ஊரும் பேரும் நிலைமையுந் தெரிந்துபோ மென்று தாம் சீக்கிரம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றார். அன்றிரவு போஜன முடிந்ததும், ஐவரும் ஒருவர் பக்கத்தொருவர் படுத்துறங்கினார்கள். அவர்கள் தலைபுறம் தாயும் பாதத்திற் பத்தினியும் படுத்துக் கொண்டார்கள். நித்திரை செய்வதற்கு முந்திப் பற்பல அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பற்றியும் யுத்தங்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். திஷ்டத்துய்மன் தனது தங்கையை கூத்திரியனுக்குக் கொடுப்பதற்கின்றி ஒரு பிரா

மணனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிவந்ததே யென்று ஏக் கங்கொண்டு அவள நிலைமையைக் குறித்துப் பரித பித்து ஐவரிருந்த இடத்தைச் சேர்ந்து அவ்விட்டுப் புறத்து ஒதுங்கி நின்று அவர்கள் பேசும் விஷயத் தைக் கவனித்து அவர்கள் கூத்திரியராய்த்தா மிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து உடனே தனது தந்தையினிடம் வந்து அவர்கள் வைசியருமல்லர், சூத்திரருமல்லா, அவர்கள் பூண்டது பிராமணவேட மே யொழிய உண்மையில் உயர்ந்த குலத்துதித்த கூத்திரியர்கள்தா மென்று உறுதியாய அதற்குரிய காரணங்களோடும் சொன்னான். மேலும் அவர்கள் பாண்டு புத்திரர்களாகத்தாம் இருக்க வேண்டுமே யன்றி வேறெவரு மல்லரென்றான்.

இதைக் கேள்வியுற்ற துருபதனுடைய புஜங் கள் பூரித்தன. ஆயினும் இதனுண்மை நிச்சயமாய்த் தெரியும் பொருட்டு ஒரு புரோகிதனை அவர்களிடம் அனுப்புவித்தான. தருமர் அவனுக்குத் தாங்களின்ன ரென்பதைத் தெரிவியாமல துரோபதையைச் சுயம் வரத்தில தாங்கள் சன்மார்க்கமாய்க் கொண்டதே யொழியத் துன்மார்க்கத்திற் கொள்ளவிலலையென் றும் அரசன் இதனிமித்தம் வருத்தப்பட லாகாதென் றும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். அரசன் இவர் களுக்கு ஒரு விருந்து செய்து இவர்கள் இன்ன வரு ணத்தாரென நிச்சயிக்கும் பொருட்டு, பிரம கூத்தி ரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தா ருள் ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் விருமபக்கூடிய பற் பல சிறப்புப்பொருள்களை அவர்கட்கெதிரில் வைத்

தான். போஜனம் முடிந்ததும் இவர்கள் அதிக உற்சாகத்துடன் தங்களெதிரிலிருந்த அநேகம் பொருள்களின் மேல நாட்டத்தைச் செலுத்தாது அஸ்திர சஸ்திரம் இருந்தவிடம் சென்று அவற்றைத் தங்கைக்கொண்டார்கள். அதினின்றும் அரசன் இவர்கள் கஷத்திரிய ரென்றே தீர்மானித்தான். அவன் அவர்களை அணுகி, 'நீங்கள் இன்னொருனத் தெரிந்து கொள்ள விருப்ப முடையவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியபோது தருமர் தாமும் மற்றவரும் இன்னொருனத் தெரிவித்து அரக்குமாளிகையினின்றும் தப்பிக் கொண்டு வந்த செய்தியினையும் அதற்குப் பிறகு நடந்த இடம்பாசர பகாசரவதங்களையும் இடையில் நடந்த மற்ற விஷயங்களையும் சொல்லி முடித்தார்.

பிறகு துரோபதையினுடைய கலியாண விஷயத்தைக்குறித்து ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டி வந்தது. துருபதன் ஐந்து சகோதரர்களில் எவரையேனும் தன்மகள் மணம் புரியலாமென்றான். யுதிஷ்டிரர் துரோபதை ஐவருக்கும் மனைவியாதல் வேண்டுமென்பது தம்தாயின் கட்டளையென்று சொன்னார். துருபதன் தருமரைநோக்கி "அப்பா, சுசீலனே! ஒருத்தி எப்படி ஐந்து நாயகனை அடைதல கூடும்? சுருதி யுத்தி அதுபவமென்னு மூன்றுக்கும் முரண்பாடான விஷயமாயிற்றே இது? சாஸ்திர மெல்லாவற்றிலும் நீ வல்லவனல்லனோ!" என்று சொல்லலும், அவர் "பொய்யென்பதே இதுவரையில என் நா அறியாது. பாவ காரியத்திற்கும் என் மனமெழாது. 'நானு மறியேன் அவளும் பொய்

சொல்லாள்' என்பதற்கேற்ப எந்தாய் உத்தரவு செய்தாள். அஃது எனக்குப் பிழையெனத் தோன்றவில்லை" என்றார். இப்படிச் சொன்னது துருபதனுக்குத் திருபதிகரமானதா யிருக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தைக் குறித்து இருவரும் விவாதஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் வேதவியாசர் வந்து சேர்ந்தார். துருபதன் இகைக்குறித்து அவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டான். வியாசா துருபதனைக் கொஞ்சதூரத்திற்கப்பால அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப்பாண்டவர் ஐவருள அர்ச்சுனன் தவிர மற்றவர்கள் முன் ஜன்மத்தில் இந்திரப் பட்டம் பெற்றிருந்தவர்களென்றும், அர்ச்சுனன் மாத்திரம் அக்காலத்து இந்திரனுடைய பிள்ளையென்றும் தெரிவித்து அவர்களுடைய நிஜஸ்வரூபத்தையும் அவனுக்குக் காட்டினார். பிறகு துரோபதாயினுடைய பூர்வ சரித்திரத்தையும், இவ்வாறு இப்போது வாய்க்க வேண்டிய காரணத்தையுஞ் சொல்லி முடித்தார். அதன்பிறகு துருபதனும் ஒருவாறு திருப்தி யடைந்தான்.*

பாண்டவர்களுடைய செல்வமும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. துவாரகையினின்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அளவிலாத் திரவியம் அனுப்புவித்துக் கொண்டே வந்தார். துரியோதனனும் அவனுடைய தன்மந்திரிகளும், பாண்டவர் அரசு மாளிகையினின்றுந் கப்பிக்கொண்டு ஓடி விட்டார்களென்று இப்போது தெரிந்தவுடன் அவர்களைக் கொல்வதற்குரிய பல் தூதன வழிகளைப் பற்றியும் யோசித்துக்

கொண்டிருந்தார்கள். இடம் பொரு ளேவல் இம்மூன் றினும் பாண்டவர் விருத்தியடைவதற்கு முன் அவர்க ளுடன் போர்புரிந்து அவர்களை வெல்லுதலே தகுதி யான தென்றான் கர்ணன். பீஷ்மரோ அத்தகைய நட வடிக்கைக் குடன்படார். பாதி இராஜஜியம் பாண்ட வர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தலே நீதி யென்பது அவருடைய கொள்கை. அவர் துரியோதனனை நோக்கி “அப்பா துரியோதனா ! நல்ல பெயரே ஒரு வனுக்குரிய பலம். பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகை யில் மடியாதிருந்தது நாம் செய்த பூஜாபலன். குந்திதேவி உயிரோடிருப்பது நம்முடைய அதிர்ஷ் டம். மனிதரிற் புவி போன்றவனே ! குந்தி அரக்கு மாளிகையில் இறந்தாளென்னுஞ் செய்தி கேட்ட ஜனங்களெல்லாம் உன்னை நிந்தித்தார்களே யொழி யப் புரோசனனை அவ்வளவு நிந்திக்கவில்லை. பாண் டவர்கள் தீக்குத்தப்பி உயிருடன் வந்தது உனது அதிர்ஷ்டமேயாம். உனக்கு வந்த கெட்ட பெயரும் ஒருவாறு மாறிவிடும். குருவம்சத் துதித்தோனே ! அவர்கள் உயிரோடிருக்கும் வரையில் அவர்களுக்கு ரிய பாகத்தை அபகரித்துக்கொள்ள இடிக்கரசாகிய இந்திரனாலும் முடியாது. பாண்டவர்க்கு நற்குண மும் ஐக்கியமும் பொருந்தியிருக்கின்றன. அவர்க் குரிய பாகத்தைக் கொடாதிருத்தல் நலமன்று. ‘நன் னெறியில் நடக்க உனக்கு விருப்பமிருக்கும் பகைத் திலும், எனக்கு விரோதமாய் நடக்க விரும்பாதிருக் கும் பகைத்திலும், எல்லாருடைய நல்ல அபிப்பிரா யத்தையும் நீ விரும்பும் பகைத்திலும், இவ்விராஜ்ஜி

யத்திற் பாதிப் பாகம் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும்” என்றார். துரோணரும் விதூரரும் அதேமாதிரியாய் எடுத்துச் சொன்னார்கள். கர்ணன் மாத்திரம் இவர்கள் சொன்னதற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். கடைசியாகத் திருதராஷ்டிரர் விதூரையனுப்பிப் பாண்டவர்களை அஸ்தினாபுரிக்குக் கொண்டு வரும்படி சொன்னார்.

பாண்டவர்கள் ஊரில் வந்து சேர்ந்ததும் ஜனங்களடைந்த ஆனந்தத்திற்கோ ரளவில்லை. திருதராஷ்டிரன் அவர்கட்கொரு பாதிராஜ்ஜியம் கொடுத்துக் காண்டவப்பிரஸ்த மென்னுமிடத்தில் அவர்களை யிருக்கச் செய்தான். அவ்விடம் ஒரு பெரிய பாலைவனமாயிருந்தது. இவர்கள் அங்குச் சென்றதும் வியாசருடைய உதவியால் அங்கோரிடம் அமைத்து அழகிய நகரொன்று உண்டாக்கிக்கொண்டார்கள். ஜனங்கள் அதனழகைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு இந்திரன் நகராகிய அமராவதியினும் சிறந்து விளங்கும் தன்மையினால் அதற்கு இந்திரப்பிரஸ்தம் என்னும் பெயரிட்டார்கள்.

அப்பட்டணத் திருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதமுனிவர் அவ்விடத்திற்கு விஜயம் செய்தார். பாண்டவர்களுடன் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்த போது, பொதுவில் ஒரு பத்னி இருப்பதனால் ஒரு வேளை அவர்களுடைய ஐக்கியத்திற்கு இடையூறு நேருமென்றெண்ணி அது விஷயத்தில் ஒருவித ஏற்பாடு செய்து கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்

டார். துரோபதை ஐவரில் ஒருவரோ டிருக்கும் போது மற்றவர்கள் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்றும் அப்படி நேரிடற் பாவம் நீங்கும் பொருட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்செய்துவிட்டு வரவேண்டுமென்றுத் தங்களுக்குள் ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள். அப்படி நடந்து வருநாளில் ஒருநாள் ஒரு பிராமணனுடைய ஆடுமாடுகளைக் கள்வர்கள் களவு செய்து கொண்டு போய்விட்டார்கள். அந்தப்பிராமணன் பாண்டவர்களிடத்தில் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டான். அப்போது அர்ச்சுனன் அந்தணனுடைய பொருளை மீட்டுக்கொடுப்பதாக வாக்களித்தனன். அவனுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் தருமரும் துரோபதையுமிருந்த அறையினிருந்தன. என் செய்வான் அருச்சுனன்! பிராமணனுக்குத் தவிசெய்யாவிடற் பழி மன்னவனைச்சேரும். துஷ்ட நிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யாத அரசன் பாபத்திற் காளாவன். இருதலைக் கொள்ளியி னெனும்பு போன்றான் அர்ச்சுனன். அஸ்திர சஸ்திரத்திற்காக அறையில் துழைந்தால் அரணியத்திற்குப் போகவேண்டிவரும், பிராமணனைக் காவாவிடற் பழிவந்து சேரும். ஆயினும் ஒருவாறு துணிவு செய்துகொண்டான். 'காட்டிற்குப் போகவேண்டி வந்தால் தனது காயந்தான் கஷ்டப்பட வேண்டிவரும். தர்ம சிந்தையும் சற்குமமும் தேகத்தைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். பஞ்சபூதங்களாலாய இவ்வுடம்பு அழியினும் புகழும் கீர்த்தியும் அதற்குப் பின்னும் நின்று நிலவும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு தமைய

னும் துரோபதையு மிருந்த பள்ளியறையுட் சென்று வேண்டிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளி வந்து திருடர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவர்களை வென்று ஆடுமாடுகளைப் பிராமணனிடம் சேர்த்துப் பிறகு தருமரிடஞ் சென்று அவர்தமக்குள் ஏற்பட்ட ஏற்பாட்டின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ் செய்து விட்டு வருவதாய்ச் சொன்னான். தருமரோ வருத்தமுற்று மனந்தளர்ச்சி யடைந்து அர்ச்சுனனை நோக்கித் “தம்பி! நீ என்னறையிற் புகுந்ததற்குக் காரணம் எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அதனால் எனக் கொரு வருத்தமில்லை. வனத்திற்கேக வேண்டாம். நான் சொல்வதைக்கேள். எனக்கொரு தீங்கிழைத்ததாகவும் எண்ணாதே. உன்குணத்திற்கொரு குறைவு நேரிடவுமில்லை” என்று சொல்லியும் கேளாதவனாய் அர்ச்சுனன் “உண்மையி னின்றும் சிறிதேனும் பிறழேன், அதுதான் எனக்குத் துணை” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்று விட்டான்.

ஆரியர்க்கிருக்கும் அநேக நற்குணங்களுள் உண்மை வழியொழுகுதல் முதன்மையானது. இதனுண்மை பாரதத்தில் எவ்விடத்தும் விளங்கும். மெய்ம்மையை விரும்பலும் பொய்ம்மையை அகற்றலும் ஆரியருள் எல்லாவருணத்தார்க்கும் எல்லா மரபினருக்கும் பொருந்தியதோர் குணம். ஒருவன் பொய்சொல்லி யொழுகுவானாயின் அவன் தன் குலத்திற்கும் கோத்திரத்திற்குங் குறை உண்டுபண்ணினவனாவன்.

அர்ச்சுனன் அவ்வாறுகத்திர்த்தயாத்திரை செய்யும் பொருட்டுப் போகையில் ஒரு நதியி லிறங்கி ஸ்நா

நஞ் செய்து பிறகு பூஜைசெய்து கொண்டிருக்கும் போது உலுப்பை என்னும் நாககன்னிகை யொருத்தி வெளிவந்து அவனைத் தன்னுடன் கொண்டு போய்விட்டாள். தியானம் முடிந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தான். பிறகு அவளை இதற்கு யாது காரணம் என்று வினவலும், அவள் தன்பேரில் ஆசை கொண்டாளெனத் தெரிந்து அவளுடைய விருப்பத்திற்கியைய நடந்து மறுநாட் காலையையில் அவளோடிருந்தான். பிறகு அதைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பலபுண்ணிய தீர்த்தங்க ளில் ஸ்நானஞ்செய்து புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கடைசியாகத் துவாரகைக்கு வந்து சேர்ந்தான். தம் சினேகிதனைப் பார்க்கும் பொருட்டு மகாபரிசுத் தாதுமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவனிடம் வந்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு தமதில்லஞ்சேர்ந்தார். அவ்விடத்தில் அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தங்கையாகிய சுபத்திரையைப் பார்த்தலும் அவள் மீது அதிகமோகங்கொண்டான். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கூடத் திரியருடைய வழக்கப்படி தம் தங்கையைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடலாமென்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டார். இது சங்கதி அருச்சுனன் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்து அவருடைய சம்மதமும் பெற்றுச் சிலநா ளங்கே சமயம பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அது வாய்த்தபோது அவள் தனியாய் உலாவிக்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில அவளைத் தூக்கித் தன்னிரதத்தின் மீது வைத்துக்கொண்டு தன்னுள் நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான். யாதவரும் விருஷ்ணிகளும் இரதச் சங்கதி தெரிந்து அதிக கோபங்கொண்டு அர்ச்

சுனனைப் பின் தொடர்ந்து போர்புரிவதற்குச் சன்னத்தரானார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இனிய வசனங்களால் அவர்களுடைய கோபத்தை யாற்றினார். “அர்ச்சுனனைப் பின்பற்றி நல்லவார்த்தை சொல்லி அவனை ஈங்குக்கொண்டு வாருங்கள். அவன் மகா சுத்தவீரன், நம்முடைய தங்கைக்கு அவனினுஞ் சிரேஷ்டமான புருஷன் வேறெவன் அகப்படப்போகிறான்?” என்று பகவான் சொல்லியவளவில் அவர்கள்போய் அர்ச்சுனனைப் பின்புறொடர்ந்து தோத்திரஞ் செய்து திருப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். துவாரகைபிற சில நாளிருந்தான் அர்ச்சுனன்; பன்னிரண்டு வருஷம் முடிந்ததும் அதை விட்டுப்பறப்பட்டு அதிக ஆடம்பரத்தோடும், பரிவாரங்களோடும், ஸ்திரீ தனங்களோடும் தன்னகர்க்குச் சென்றான்; அவனுக்குச் சுபத்திரையினிடமாக அம்மன்யு பிறந்தான்; இவனுடைய வாழ்நாளோ மிகவும் சுவலபம். கீர்த்தியோ மிகவும் பெரிது. சோமன் என்னுந் தேவனுடைய புத்திரன் இவன். இவனுடைய பூர்வஜன்மத்துப் பெயர் வர்ச்சன் என்பது. பூமியின் ரீது பதினாறு வருஷகால மிருந்து குருஷேத்திரத்திற் சண்டைசெய்து அவனுக்குக் குறித்திருந்த காலம் முடிந்ததும் சுவர்க்கம்வந்து சேரும்படி அவனுக்கு உத்தரவாழ்ந்தது. *

காண்டவ வனத்தில் ஒருநாள் அர்ச்சுனனும் கண்ணபிரானும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, அக்னிபகவான் பிராமண வேடம் பூண்டு அவர்களிடம்

டம் வந்து இந்திரனும் காக்கப்பட்ட அக்காண்டவ வனத்தைத் தகிக்க வேண்டி அவர்களுடைய உதவியை விரும்பினார். இதைக்குறித்து அவர் முன்னமே பிரமாவுடன் யோசனை செய்ததாகவும் அவர் அதற்கு நர நாராயணராபிருந்தவர்கள் அப்போது பூமியிற் கிருஷ்ணர்ச்சுணர்களா யிருக்கிறார்களென்றும் அவர்களிடஞ் சென்றால் உதவி செய்வார்களென்றுஞ் சொல்லக்கேட்டு ஆங்குப் போந்ததாக அக்னிபகவான் சொன்னார். அர்ச்சுனன் அக்னிபகவானை நோக்கி “என்னிடத்தில் தகுந்தவிலும் வேண்டிய அம்புகளுமில்லை. தகுந்த இரதமும் அதிற் பூட்டுவதற்கு வேகமா யோடத்தக்க குகிரைகளும் வேண்டியிருக்கின்றன. கேசவனுக்கும் ஒரு பெரிய ஆயுதம் வேண்டியிருக்கிறது” என்றலும், அப்புவிற் கதிபதியாகிய வருணனைக்குறித்து அக்னிபகவான் தியானித்தவளவில் அவர்வரலும், அர்ச்சுனனுக்குக் காண்டவ மென்னும் ஒரு பெரிய வில்லையும், அம்பு என்றும் அமுததோர் தூணியையுங் கொடுக்கும்படிக்கும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்குப் பெருமைவாய்ந்த சக்கிரத்தைக் கொடுக்கும்படிக்கும் வேண்ட அவரும் அப்படியே கொடுத்துப்போனார். காண்டவ வனத்தில் அக்னியும் பிரவேசமாய்விட்டது. அதை அவிக்கும்படி இந்திரன் சப்தமேகங்களுக்குங் கட்டளையிட்டான். அதைத் தடுக்கும்பொருட்டு அர்ச்சுனன் வருணஸ்திரம் விட்டான். அந்தவனம் பதினைந்து நாள் வரையில் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதினின்றும் உயிர் தப்பி ஓடியவர்கள் அலுவர். மயன் என்னும்

அசுரனும் அதினின்றும் ஓடி வந்து தன்னைக் காப்பாற்றும்படிக்கு அர்ச்சுனனை வேண்டினான். அவ்வாறே அவனும் மயனைக் காப்பாற்றினான்.

இஃதிப்படி முடிந்ததும் இந்திரன் தனது சுதனாகிய அர்ச்சுனனுடைய வல்லமைக்கும் தைரியத்திற்கும் வியந்து, அர்ச்சுனன், கேசவன் இவ்விருவருக்குமெதிரில் தோன்றி ‘வேண்டிய வரமபெறலா’ மென்றியம்பினான். அர்ச்சுனன் தனக்கு தேவாஸ்திரங்களைத் தருமபடி கேட்க, இந்திரன் “தேவதேவோத்தமனாகிய மகாதேவன் எப்போது உன்னுடைய செயலைக் கண்டு மகிழ்கிறானோ அப்போது என்னுடைய ஆயுதமெல்லாம் உனக்குத் தந்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தமக்கும் அர்ச்சுனனுக்கு மிருக்கும் சினேகம் எப்போது மிடையறா திருத்தல் வேண்டுமென்னும் வரம் பெற்றார்.*

அத்தியாயம்.—IV.

பாண்டவர் துயர்க்காரணம். *

இந்த அத்தியாயத்தின் கண் இரண்டாம் பருவமாகிய சபாபருவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் எடுத்துச் சுருக்கிச் சொல்லப்படும்.

பாண்டவர்களுடைய தாயபாகத்தை மூன்னிட்டுக்கூடிய மூன்று சபைகளில் நடந்த வர்த்தமானங்களைக் குறித்துக் கூறியிருப்பதனால் இப்பருவத்திற் குச சபாபருவம் என்னும் பெயரிடப் பட்டுள்ளது.

மேலத்தியாயத்தில், காண்டவ வனம் எரியுண்டு அழிந்த காலத்து அர்ச்சுனனுதவியினால் மயன் என்னும் தானவனொருவன் உயிர் தப்பி வெளிப்போந்தானென்று கூறப்படடிருக்கிற தன்றோ? அந்தத்தானவன் அர்ச்சுனனிடம் போந்து தன்னுயிர் தந்ததற்காகத் தான் யாதேனும ஒரு பிரதி யுபகாரம் செய்ய விரும்பியிருக்கிறதாகத் தெரிவித்தலும் அர்ச்சுனன் 'யான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளே' நென்று சொல்ல, அவன் மிகவுயிரங்கிக் கேட்டுக்கொண்டதன்மேல் தன் பொருட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்கு அவர் விரும்பியதைச் செய்யலாம் என்று சொன்னான். அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடம் சென்று இதைத் தெரிவித்தவளவில் அவர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஒரு மாளிகை கட்டித்தரும்படி சொன்னார். மயன் அதிக ஆனந்தத்துடன் இதைச் செவியுற்று நவரத்ன கசித

* சபாபருவம்.

மான ஒரு மாளிகைகட்டுவதற்குத் தகுந்த ஒரிடத்
தைக் கண்டு குறிக்கும் பொருட்டு ஊருக்குத் திரும்
பிப்போனான். *

பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணபசுவான் தம் நகருக்குப்
போய்விட்டார். அவர் மகா விஷ்ணுவி னவதாரமா
யிருந்தபோதிலும், வயதில் தமக்குப் பெரியவர்களா
யிருந்தவர்களிடத்தில் தாம் எவ்வளவு விரயமாய்
நடந்து வந்தாரென்பதைக் கேட்பவர்க ளெல்லாம்
தாங்களு மப்படியே நடத்தல் நலமென்று கொள்ள
வேண்டு மன்றோ ? தாம் போம்போது பிராமணர்க
ளுக்கும் யுதிஷ்டிரருக்கும் பீமனுக்கும் சாஷ்டாங்க
நமஸ்காரம் செய்து அவர்களுடைய உத்தரவுபெற்
றுப் போனாரென்பதும் பிராமணர்களிடத்தில் தாம்
அதிக அன்பு வகித்தாரென்பதும் கூறப்பட்டிருக்
கின்றன.

மயன் தான் முன்னொரு காலத்தில் வீந்து வென்
னும் ஏரிகரையில் தானவர்கள் செய்த யாகத்தில்
எஞ்சிநின்ற நவரத்னங்களைச் சேர்த்து வைத்திருப்ப
தாகவும், தானவ அரசனுடைய கதாயுதம் ஒன்றும்,
வருணனுடைய தேவதத்த மென்னுஞ் சங்கமொன்று
மிருக்கிறதாகவும் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்து,
தான் அவ்விடஞ்சென்று அவைகளைக் கொணர்ந்து
கதாயுதத்தைப் பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னுஞ்
சங்கை அர்ச்சுனனுக்கும் தந்து, நவரத்தினங்களை
மாளிகை கட்டுவதற்கும் வைத்துக்கொண்டான்.

மாளிகையின் சுவர்களோ சுவர்ணத்தினாலானவை. ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாம்பூநதம், சாதரூபம் என்னும் நால்வகைப் பொன்னினாலும் மண்டபத்திலுள்ள பற்பல தூண்களும் கம்பங்களும் செய்யப்பட்டு, கோமேதக நீல பவள புஷ்பராக மரகத மாணிக்க முத்து வைரீய வைரம் என்னும் நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பெற்றன. நடுவில் ஒரு குளம் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. அதன் கரையும் படிசூளும் சலவைக்கல்லாலாயின. அக்குளக்கரையிற் பற்பல விதமான வாசனை வீசும் மரங்களை வைத்து, குளத்தில் அன்னங்களும் மற்ற நீர்வாழ் பறவைகளும் விடப்பட்டிருந்தன. பதினான்கு மாதத்திற்குள் தனக்கோ ரொப்புமுயர்வும் வேறென்றுமில்லை யென்னலாம்படி அவ்வரண்மனை கட்டி முடிக்கப்பட்டது. கிருகப் பிரவேசச்சடங்கு நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஓர் தினமும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பற்பல நாடிகளிலிருந்து இராஜராஜாக்களும், பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலியவர்களும் வந்திருந்தார்கள் ; இவர்களெல்லோரும் அங்கே ஒருங்கு கூடினர். இதுதான் சபாபருவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள முதற் சபை. அதற்கு முனிபுங்கவராகிய நாரதமா முனிவரும் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் வந்தவுடனே, ஐவரில் முதியோராகிய தருமர் தம் தம்பி மாருடன் எழுந்து அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து யோகக்ஷேமங்களைக் குறித்துப் பேசியபிறகு, முனிவர் தருமரை நோக்கி அநேகங் கேள்விகள் கேட்டார். இந்து சாஸ்திரப் பிரகாரம் அரசன் பிர

ஜைகளுக்கெல்லாம் அகிபதி ; விஷ்ணுவின் அம்சமென்று சொல்லப்படுவன். அவனுடைய கடமைகளோ எண்ணிறந்தன. அவன் நல்லவனாயிருந்தால் அவன் குடிகளும் கேஷமமடைவார்கள். மாந்தர் செய்வது மன்னவனைச் சேரும். அரசன் இன்னின்னபடி நடத்தல் வேண்டுமென்று பிஷ்மரும் விரிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். அவைமேலே கூறப்படும. நாரதர் தருமரை அருகிலழைத்து உட்காரவைத்துக் கொண்டு, “ அப்பா தர்மா ! உன்காலத்தைத் தினந்தோறும் தர்மார்த்த காமமோக்ச சம்பாத்தியத்திற்கழித்துக்கொண்டு வருகிறாயா ? உன்னிடம் துன்மந்திரிகளல்லாத நற்குணம் நற்புத்தி வாய்ந்த மந்திரிகளை வைத்திருக்கின்றாயா ? உன்னுடைய சைனியங்களுக்கு மாதந்தோறும் சம்பளம் சரியாய்ச் சேர்ந்து கொண்டு வருகிறதா ? உனக்காகப் பற்பல யுத்தங்களில் உயிரைத்தந்த இரானுவவீரர்களின் சம்சாரங்களை ஆகரித்து வருகின்றாயா ? யுத்தத்தில் வென்ற மாற்றாரை இரக்சித்து வருகின்றாயா ? எல்லாரும் உன்னை யெளிதில் வந்து பார்த்தல் கூடுமா ? அவர்கள் உன்னைத் தங்கள் தந்தைபோற் பாவித்து உன்னை அணுகும்படி வைத்திருக்கின்றாயா ? உன் வரும்படியில் எவ்வளவு கூறு செலவுசெய்கிறாய் ? வேளாளர்கள் எல்லாம் சுகமாயிருக்கிறார்களா ? மழையில்லாமற் போனால் உன்னுடிக் வளம் குறைந்துபோமாகையால், பற்பல விடங்களிலும் ஏரிகளும் குளங்களும் ஏற்படுத்திவைத்திருக்கின்றனையா ? விவசாயிகள் சுகமாயிருக்கிறார்களா ? அவர்களுக்கு வேண்டிய வித்து

முதலியவைகளைச் சேகரித்துத் தந்து வருகின்றனையா? சுயநலம் பாராட்டியேனும், அகங்காரத்தாலேனும் அநீதி நடந்துகொண்டு வருகின்றதோ? உன் மந்திரிகள் இலஞ்சம் வாங்காதிருக்கிறார்களா? வரிகளும் அநியாயமாய்ப் போடப்படாதிருக்கின்றனவா? குருடர்களையும், முடவர்களையும், ஊமைகளையும், அங்க வீனர்களையும், சிநேஹதரற்றவர்களையும், சந்திராசிகளையும், தகப்பன் பிள்ளையைப் பாதுகாப்பது போற் காப்பாற்றி வருகின்றனையா? அரசே! தூக்கம், சோம்பல், பபம், கோபம், அதைரியம், தாமசம், என்பனவாய் அறுவகைத் தோஷங்களையும் அகற்றினாயா?" என்று வினவினார். இவற்றையெல்லாக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தர்மர் நாரதரை வணங்கி, இனி இவற்றில் அதிக சுவனம் வைப்பதாகச் சொன்னார். நாரதா அதற்குப் பிறகு அசசபையிலுள்ளோருக்குத் தேவலோகத்திலுள்ள அரண்மனைகளின் விசேஷங்களை எடுத்துச் சொன்னார். *

நாரதர் அப்போது சொன்னவற்றிலிருந்து அரிச்சந்திரனென்னு மரசன் மாத்திரந்தான் இந்திரனோடு அவன் மாளிகையிலேயே இருப்பதாகத்தேரிய வந்தது. தருமர் அவ்வரசனுடைய குணவிசேஷத்தைக் குறித்து வினவினார். தன்னுடைய தகப்பனார் நிலைமையைப்பற்றியும் விசாரித்தார். அதற்கு நாரதர் “அப்பா தர்மா, அரிச்சந்திரமகாராஜா இராஜகுமரமாகஞ்செய்ததனால் அப்பதவியை அடைந்

தார். உன்தகப்பனாரும் உன்னை உலகத்தை ஜெயித்து இராஜகுய யாகத்தைச் செய்து தமக்கும் பிரயோசனம் உண்டிபண்ணும்படி சொன்னார்” என்றார். இவற்றைத் தாம் தருமருக்குத் தெரிவித்து இராஜகுய யாகத்தி னருமையையும் குறிப்பித்துப்போனார். அந்த யாகத்தின் முடிவில், யாககர்த்தாவைச் சக்கிரவர்த்தி யாக விளம்பரஞ் செய்வார்கள். அந்தத் தேசத்து அரசர்களெல்லாம் அவரை அரசர்க்கரசராக மதித்தல்வேண்டும். குணத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் பெரியவனாயிருந்தால்தான் அவனை மதித்து அவனைத் தங்களுக்குத் தலைவனாகக் கொள்வார்கள். யுதிஷ்டிரர் தம்மையும் தம் மந்திரிகளையும் தாம் அத்தகைய யாகம் செய்வதற்கு யோக்கியர்தாமோவென்று கேட்டார். அப்போது அவர் நாடு இருந்த நிலைமையே அவர் பற்பல நற்குணம் வாய்ந்த அரசரென்பதற்குச் சாஷி யாக விருந்தது. அவர் குடிகளிடத் தன்பு பூண்டு வித்தியாசம் பாராட்டாது எல்லாருடைய நன்மையையும் விரும்பிப் பாடுபட்டு வந்தார். அவருக்குச் சத்துருவென்பானொருவனுமில்லாதபடியால் அவருக்கு ஜனங்கள் அஜாதசத்ரு எனப்பெயரிட்டார்கள். ஒவ்வொருவரையும் தம் குடும்பத்திலொருவராகப் பாவித்து நடத்திவந்தார். தம்முடைய சகோதரர்கள் பல விதத்திலும் உதவி புரிந்து வந்தார்கள். இராஜஜியம் முழுதும் சண்டை சச்சரவின்றியிருந்தது. ஜனங்கள் தத்தமக்குரிய தொழிலிற் கவனம்வைத்து விருத்தி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். மாதம் மும்மாரி பெய்து எல்லாம் சுபிக்ஷமாயிருந்தது. வாய்மையே துணையாக்

கொண்ட யுதிஷ்டிரர் காலத்து, சத்துருபயம், வியாதிபயம், அகாலமிருத்யு, சூன்யம் முதலியனவற்றுள் ஒன்றேனுங்கிடையாது. பற்பல நற்குணம் வாய்ந்த இந்த அரசனைப்பார்த்து மந்திரிகள் “அரசே ! உங்களைப்பார்க்கிலும் இராஜசூய யாகத்தைச்செய்ய யோக்கியதையுடையவர் வேறெவரிருக்கிறார்கள் ?” என்றார்கள். இவர்கள் இப்படிச் சொன்னபோதிலும், தாம் அதை உடனே அங்கீகரிக்காமல், இதைப் பற்றித் தமக்குள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். “காரியத்தைத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துச் செய்தல் வேண்டும். நம்முடைய வரவு யாகத்துக்குரிய செலவிற்குப் போதுமா ? மற்ற யோக்கியதை நமக்கிருப்பது எப்படி நிச்சயம் ?” என்று நன்றாய்த் தெளியும் பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தம்மிடம் வரும்படி தருமர் வேண்டினார். அவரைப் பார்க்கிலும் யோசனை சொல்லக் கூடியவர் யாவிரருக்கின்றனர் ?

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தூதுவன் வந்துசொன்ன மாத்நிரத்திற் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார். தர்மர் இராஜசூயயாகம் செய்யக் கருகியதைத் தாம்கேட்டு, “ஐய ! அதற்கு இடையூறு ஒன்றுள்ளது. நீவிரோ யாகத்தைச் செய்வதற்கு யோக்கியதையுடையவர். எல்லா அரசர்களும் உம்மைச் சக்கிரவர்த்தியாக அங்கீகரித்தால் தான் நீர் இந்த யாகத்தை ஆரம்பிக்கலாம். புஜபல பாரக்கிரமம் பொருந்திய ஜராசந்தன் என்னுமோர் அரசனிருக்கின்றான். அவன் மகதநாட்டிற் கதிபதி. அவன் உம்மைத் தனக்குத் தலைவராக அங்கீகரிக்க

மாட்டான். அவன் பார்க்கப் பயங்கரமானதோர் நரபலி இடவேண்ணி யிருக்கின்றான். அதற்கு நூறு நரர்கள் வேண்டும். அவர்களும் அரசர்களாயிருத்தல் வேண்டும். இதற்காக அவன் எண்பத்தாறு அரசர்களை இது வரையில் வெற்றிகொண்டு சிறைச் சாலையில் அடைத்து வைத்திருக்கின்றான். இன்னும் பதினான்கு பேர்கள்தாம் வேண்டும். ஜராசந்தனை இதை நிறைவேற்றாமற் றடுப்பவன்தான் அதிக கீர்த்தியடைவான். ஆகையால் யாகத்தைப் பற்றி நினைப்பதற்குமுன் ஜராசந்தனைச் செயிக்கவேண்டும். ஜராசந்தனுக்கோ அளவற்ற சேனைகளிருக்கின்றன. ஆகையால் அவனைப் படைகொண்டு வெல்வது அருமை. தந்திரத்தால்தான் வெல்லல் வேண்டும்' என்றார். பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் பீமனும் அர்ச்சுனனும் அவனிடம் போக வேண்டியதென்று ஏற்பட்டது. கண்ணனுக்கு அதிக சமயோசிதமான யுக்திகள் தெரியும். பீமனிடத்திலோ அதிகபலமுண்டு. அருச்சுனன் பேரைச் சொன்னாலும் அதிர்ஷ்டம் உடனே வரும். ஆயினும் யுதிஷ்டிரர் தம் தம்பிகளுக்கு வரக்கூடிய தீங்கைக்குறித்துச் சற்றே யோசித்தார். அப்போது, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமரைநோக்கி “நீவிர் என்னுடைய எண்ணத்தை யறிந்தாலும், என்னிடத்தில் உமக்கு நம்பிக்கை யிருந்தாலும் உடனே பீமனையும் அர்ச்சுனனையும் என்னுடன் அனுப்புவீராக” என்று சொன்னமாத் திரத்தில் யாதொரு தடையுமின்றித் தம்பியர்க்குப் புத்திமதி சொல்லி அவர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடன் அனுப்புவித்தார். மூவரும்

ஸ்நாதக பிராமணர்களைப் போன்றுடுத்து ஜராசந்தன் வசிக்கும் நகரத்திற்குப்புறப்பட்டார்கள், அவர்கள் அந்நகர் சேர்ந்ததும் அவ்வூரார் பூஜிக்கும் மலைச்சிகரத்தைத் தகர்த்து, அவ்வூர்க் கோட்டை வாயில் களில் மாற்றரசர்புகும் வாயிலால் உட்சென்று, வீதிகளில் அகப்பட்ட வஸ்துக்களை யெல்லாம் அபகரித்துக் கடைசியில் அரண்மனை வாயிலடைந்தனர். இவர்கள் பிராமணர்களென்றறிந்த மாத்திரத்தில் அரசன் திம ரென்று தன் னாசனம் விட்டெழுந்து மரியாதை செய்து உட்காரும்படி வேண்டினான். அவர்கள் அம் மரியாதையாவும் ஏற்றுக்கொண்டிலர். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அரசனைநோக்கி “நீவிர் எம்மை நள்ளிருள்கழிந்தபின்பு காண்மின்” என்றனர். அப்போது அரசன் வந்து இவர்களைப் பார்த்து “ஐயன்மீர் ! உங்கள் வேஷத்தோடிருப்பவர்கள் சந்தனமும் புஷ்பமும் அணியார்கள். நீங்கள் செய்த துராகிருதமான செய்கைகளையும் செய்யக் கனவிலும் எண்ணார்கள். உங்களுடைய நடவடிக்கைக்குரியகாரணம் யாது?” என்று வினவினான். அதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் “பிராமணர்களே யன்றி, கூத்திரியர்களும் வைசியர்களுட ஸ்நாதகமென்னும் விரதத்தை யனுட்டிக்கலாம். யங்களணியும் சந்தனம் இந்நாட்டிற்குவரும் லக்ஷ்மீகரத்தைத் தெரிவிக்கும் படியானது. விரோதியின் அரணைச் சரியான வாயிலால் அடைதல் கூடாது. ஆகையா விதற்குத் தகுந்தபடி செய்தோம். விரோதியினிடமாக எங்கள் வேலையைப் பூர்த்தி செய்யாமல் அலனுடைய மரியாதையை யேற்று விருந்துண்டு கொண்

டிருக்க மாட்டோம்” என்றார். ஜராசந்தன் திடுக்கிட்டு “ஐயா! யானிழைத்த தீங்குயாது?” என்றான். “நரபலிபிடப் பிரயத்தனம் செய்ததே பெருந்தீங்கு” என்றார். அதைத் தடுக்கும் பொருட்டுத் தாமும் தம் துணைவரும் ஆங்குப் போந்ததாகவும் அவர்களின் னர் என்பதையும் எடுத்துரைத்து, “மகத தேசாதிபதியே! சிறைப்படுத்தியிருக்கிற அரசர்களை விட்டுவிடுவாய்! அல்லாவிடில் யமனுடைய வுலகம் காண்பாய்! யுத்தத்திற்குடனே புறப்படுவாய்” என்றார். அவனும் யுத்தத்திற்குச் சம்மதித்துத் தநயனைச் சிம்மாசனத்திலேற்றி, பீமனுடன் மல்லயுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். பதினான்கு நாளாயும் அது முடியவில்லை. அந்நாள் முடிவில் ஜராசந்தனுக்குப்பலம் ஒடுக்கிவருதல்கண்டு ஒரே பிடியார்ப்பிடித்துச் சுற்றி யடித்து முடிந்தாலில் அவன் முதுகை வைத்தொடித்தான் பீமன். உடனே ஜராசந்தன் உயிர் துறந்தான். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபசுவான் சிறைப்பட்டிருந்த அரசர்களை விடுவித்தனர். அவரும் பீமார்ப்ஜனரும் ஜராசந்தனுடைய தேரிலேறி அவ்விடம் விட்டு வந்தனர். சிறைமீண்ட அரசர்களும் சிறைப்படுத்தின அரசன் புதல்வனும் யுதிஷ்டிரரை அரசர்க்கரசராக அங்குகரித்தார்கள். *

அதன் பிறகு தருமருக்கினையவர்களாகிய நால்வரும் நாற்றிக்கினும் படையெடுத்துச் சென்றனர் அரசுகளின் வடக்கிலும், பீமன்கிழக்கிலும், சகாதே

வன் தெற்கிலும், நகுலன் மேற்கிலும் சென்றான். இவர்கள் நாற்றிசையிலுமுள்ள அரசர்களைவென்று தம் தமையனைச் சக்கிரவர்த்தியாக அங்கீகரிக்கும்படி செய்தார்கள். நான்கு திக்கிலும் சென்றவர்கள் நவரத்தினங்களோடும் கணக்கற்றகிரவிபத்தோடும் திரும்பிவந்தார்கள். அவற்றை யெல்லாம் தம் தமையன் முன்வைத்து நமஸ்காரஞ்செய்து அங்கீகரிக்கும்படி வேண்டினார்கள். பிறகு தருமருக்கு இராஜசூய யாகம் செய்துமுடிக்கலாமென்னும் தைரியம் வந்தது. *

மகாபாரதத்தைப் படிக்கும் போதெல்லாம் பூர்வீகத்தில் இந்தியா எவ்வளவு ஐசுவரிய முடையதாயிருந்த தென்பது நன்றாய்த் தெரியவரும். தெய்வபக்தி முதலும் உலக விஷயங்கள் அதற்குப் பின்னுமாகவிருந்த காலத்து அப்படி யிருந்தது. தெய்வபக்தி குறையக்குறைய இந்தியாவின் பலமுங் குறைந்துபோய் அது பற்பல அந்நியர் கையிலகப்பட்டுத் தன்னுடைய பொருளெல்லா மிழந்தது. அந்தக் காலத்திலே நவரத்தன கசிதமான அநேக மாடமாஸிகைகளும் கூடகோபுரங்களு மிருந்தனவென்பது தெரிய வருகிறது. யுகிஷ்டிரரைக்காண வந்த குடிகளும் அரசரும் பற்பலவித ரத்னங்களும், சுவர்ண நாணயங்களும், சுவர்ணத்தாலாய தட்டு முட்டுக்களும், அததகைய மற்றைச் சாமான்களும், தந்தப்பிழிகளில் ரத்னங்களிழைத்த பட்டாக்கத்திகளும், பட்டுள்ளிட்ட மெய்க்கவசங்களும், அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களும், ஆட்டு ரோமத்தாலாய பற்பல வர்ணம் வாய்

* வியாச பாரதம், சபா பருவம் § 25-33.

ந்த கம்பளங்களும், பற்பல விதமான பட்டு வஸ்திரங்களும், அதிக விலையுயர்ந்த படுக்கைகளும், படுக்கைச் சாமான்களும், பொன்னூல் வெள்ளி நூலிவைகளாற் பற்பல பூவிட்டுச் சித்திரித்துள்ள திரைச்சீலைகளும், பற்பல விதமான வாசனைத் திரவியங்களும்; உயர்ந்த அகிலும் ஆரமும், எண்ணிறந்த யானை, குதிரை, ஒட்டை முதலியனவும் அவருக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து வைத்து வணங்கிப் போவார்கள். இந்தியாவி் னெப்புறமும் அக்காலத்தில் அதிக ரம்மிய மாய்க் காணப்பட்டது. இன்னகாலத்திற்குள் ஏற்பட்டதென்பது இன்னும் சரியாய்க் கண்டறியக்கூடாத ப்ரீமத் இராமாயண மகாபாரதங்களில் எடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கும் கிரியை, யக்கியம் முதலியவற்றினுடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போதே இந்தியாவினுடைய அக்காலத்து நாகரீகத்தினுயர்வும், கணக்கற்ற திரவியமும், ஏராளமான ஐசுவரியமும் மிக்கிருந்தன வென்பதும் நன்கு தெரியவரும். சாமானிய சனங்களும் அதிக நல்ல ஸ்திதியில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது தெரியவருகிறது. தெய்வபக்தியும் தர்ம சிந்தையும், நன்னடையும் இவைகளின் காரியமாகக் கடவுளது அருளுயிருக்கும் பகூதத்தில், வினையாத நன்மையும் உளவோ? இகபரத்திற்குரிய எல்லாச்சம்பத்தும் அக்காலத்திருந்தன.

இந்தியாவின் பூர்வீக நிலைமை யில்வாறாக மிகவும் உயர்ந்தநிலையில் இருந்திருப்ப, இதனையறியாத சிலர் இந்தியா அக்காலத்திருந்த ஏனைய நாடுகளைப் போல மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிருந்த தென்றும்

அக்காலத்து இந்தியர்களெல்லாம் நாகரீகந்திருந்தாத வர்களென்றும் பலதிறப்படக்கூறி அபசார மிழைப் பாராயினார். அன்றோர் அக்காலத்து நிலைமை இன்ன தென்பதைச் சரித்திரத்தின் உயர்வு வாய்ந்த வியாச மகாபாரதம் போன்ற நூல்களிற்கண்டு தெளிவாராக.

தருமர் செய்த இராஜகுய யாகத்திற்குப் பற் பலநாட்டரசர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். பீஷ்மரையும் திருதராஷ்டிரரையும் அழைத்து வரும் பொருட்டுத் தர்மர் தமது தம்பியருள் நகுலனை அழைத்து அஸ்திபுரத்திற்கு அனுப்பினார். அவர்களும், விதுரர், துரோணர், துரியோதனனாதியர், கிருபர், கர்ணனென்னு மிவர்களும் பாரத யுத்தத்தில் வரும் மற்றை வீரர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களெல்லோரும் வந்து சேர்ந்ததும் யுதிஷ்டிரர் தாம் யாகத்திற்குச் சேகரித்துவைத்த திரவிய முழுவதும் பீஷ்மர்துரோணர்முதலான தம் முன்னோரிடம் ஒப்பித்து மற்றவற்றை நடத்தத் தமக்கு உத்தரவு கொடுக்கும்படி அவர்களை வேண்டினார். யாகம் ஆரம்பித்தது முதற் கடைசினாள் வரையில் எல்லாம் செவ்வனே நடந்துகொண்டுவந்தன. அன்றுதான் தருமர் சக்ரவர்த்தியானதற் கறிகுறியாய் அவர்மீது பரிகுத்த தீர்த்தம் சம்புரோக்ஷண மாதற்குரிய தினம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் கூடிய சபையில் நாரதரும் வந்திருந்தார். இதுதான் இரண்டாவது கூடிய சபை. அச்சபையிலுள்ளாரையெல்லாம் உற்றநோக்கினார் முனிபுங்கவர். தேவர்களெல்லாம் மானுடராய்ப் பிறக்கப் போகிறார்க ளென்பதும், ப்ரீமந்நாராயணனே

மனுஷ்யாவதார மெடுக்கப் போகின்ற னென்பதும், இன்னும் கொஞ்சக்காலத்திற்குள் இச்சபையிலுள்ள ரணைவரும் மண்ணுலகத்தைத் துறக்கச் செய்விப்பா னென்பதும், தாம் முன்னமே கேட்டிருந்தது இப்போது அவர்தம் ஞபாகத்திற்கு வந்தது. அதை நினைக்கும்போது அவர்க்கு அது மிக்க பயங்கரமாய்த் தோன்றியது. ஆகையால் அவர் வாய்திறவாது சிந்தனையோடே வீற்றிருந்தார். பின்வரப்போகிற பெரிய யுத்தத்திற்கு அலிகுறியாய் இந்தச் சபையிலே சில துர்க்குறிகள் நிகழ்ந்தன. யாகார்க்கியத்தைப் பற்பல அரசர்களுக்குங் கொடுக்கும் பொருட்டுப் பீஷ்மர் அதைக் கொண்டுவரும்படி சொன்னார். முதலில் அதை எவருக் களிக்கவேண்டு மென்னும் சந்தேகம் பிறந்தது. இந்தச் சபையிலிருப்பவர்களிடெல்லாம் யாரா முதன்மையாளரோ அவர்க்கே கொடுக்கவேண்டியதென்பது எல்லார்க்குந் தெரிந்த விஷயம். யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரைப்பார்த்து “எவர் இச்சபையிற் கிரேஷ்டரென மதிக்கப்படுகின்றவர்? யாருக்கு அர்க்கியத்தை முதலிற்கொடுக்கவேண்டும்?” என்றதற்குப் பீஷ்மர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் காட்டி, “ஒளியுள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் எப்படிச் சூரியன் பெரியனோ அப்படியே இச்சபையிலுள்ளோர்க் கெல்லாம் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் தலைவர்” என்று சொன்னதும் சகாதேவன் முதலில் அர்க்கியத்தை ஸ்ரீகேசவ பிரானுக்குக் கொடுத்தான். அவரும் அதை ஏற்றுக்கொண்டார். சேதி தேசாதிபதியாகிய சிகபாலன் மாத்திரம் இதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு திடீரென்றெழுந்து, பாண்ட

வர்களுையும் பீஷ்மரையும் தங்கள் கடமை தெரிந்து நடவாததற்குக் கடிந்து, “கிருஷ்ணன் அரசனா? அல்லது வயதில்முத்தோனா? குலகுருவா? ஆர்யனா? அவனைப் பார்க்கிலும் சிறந்தோர் இச்சபையின்கண் யாருமில்லரா? அரசர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து என் இவ்வாறு அவமானம் செய்விக்கவேண்டும்? அவனுக்கேன் முதலில் வந்தனை வழிபாடுக ளெல்லாம்?” என்று கடுகடுத்துச் சொல்லிச் சபையினின் றுந் திரும்பிச்செல்லலும் மற்ற அரசர்களிற் பலர் அவன் பின் சென்றார்கள். இதைக் கண்ட தருமர் அவனைப் பின் றொடர்ந்து லணங்கி உபசார வார்த்தை சொல்லி பழைத்தலும் பீஷ்மர் அவரைத்தடுத்தது, “உலகில அநாதியாயிருக்கும் பெருமானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் முதலிற் செய்யத்தகா தென்று எவன்நினைக்கின்றானோ அவனுக்கு உபசார வார்த்தை யேன்? மரியாதையேன்?” என்றார். மேலும் அவர், மானுடவுருக்கொண்டு அங்கிருந்த மகாவிஷ்ணுவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை வெகுவாய்த் துதிசெய்ய ஆரம்பித்தார். பிறகு சகாதேவனும் அம்மாதிரி யாகவே புகழ்ந்தான். நகுலனும், “எவனொருவன் கமலக்கண்ணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்கு முதலில் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்யானோ அவனுயிர்த்திருந்தும் அவனை நடைப்பிணமாகவேயெண்ணல் வேண்டும். அவனுடன் கலந்து பேசலும் தகாது” என்றான்.

அந்தப் பெரிய சபை முழுதும் அப்போது மிக்க மனக்கலக்க மடைந்திருந்தது. யாகம்சரியாய் நிறைவேற வேண்டுமே யென்னு மேக்கங்கொண்ட

யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துப் பீஷ்மர், “அப்பா தர்மா! சுணங்கன் கேசரியைக்கொல்ல நினைத்தாலும் கொல்ல முடியுமா? அச்சுத (ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா)னோ நித்திரை செய்யும் சிம்மம்போன்றுள்ளன்” என்றார். இதைக் கேட்ட சிசுபாலன் கோபத்துடன் பீஷ்மரையும் ஸ்ரீ கண்ணபிரானையும் வைய ஆரம்பித்தான். இதைப் பொறுது பீமன் அவனுயிரை முடிக்க முயன்றான். அப்போது பீஷ்மர் அவனைத் தடுத்தது “அப்பா! பீமா! ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சிசுபாலனுடைய தாயாருக்கு வாக்களித்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு அவளுடைய பிள்ளைசெய்யும் நூறு தப்பிதம் வரையில் அவனை மன்னித்து விடவேண்டுமென்பது” என்று அவன் பூர்வோத்தரத்தை எடுத்துச் சொன்னார்.

* “யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.”

என்பதனைச்சிசுபாலன் சற்றேனும் யோசியாது வைய ஆரம்பித்தான். அந்தோ! ஆன்றோரது மெய்யியல் பை யறியாது சிசுபாலன்போல அன்னாரை யிகழ்ந்து கெட்டழிவா ரெத்தனைபேர்! கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்ட பொறிகளைந்தனுள் தலைநின்றதாகிய வாய் அவனையும் அவனருள்வழிப்பட்ட சான்றோரையும் புகழ்ந்து துதித்தற்கே யமைந்ததாயிருக்க அதனை யுணராது அநேகர் மதிமயங்குதல் என்னே!

* திருக்குறள்.

* “ ஆக்கப் படுக்கு மருந்தனைவாய்ப் பெய்விக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலைநாகத் துய்ப்பிக்குங்
காக்கப் படுவனவு மிந்திரிய மைந்தினு
நாக்கல்ல தில்லை நனிவெல்லு மாறே.”

என்ற ஆன்றோர் வாக்கு யாவரானும் மறக்கற்பால
தன்று. இதுநிற்க, பீஷ்மர் அவனைப் பார்த்து “நீயிப்
படி வைவதனால் யாதொரு பிரயோசனமும் அடையா
யாய். யாங்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்குத்தாம் முத
லில் வந்தனைவழிபாடுகள்செய்வோம். அதற்குரிய பய
னைப் பெறுவோம். எவனொருவனின்வலகைவிட்டு வி
ரையில் ஒழியவிரும்புகின்றானோ அவனை சங்கசக்ர
தாரியாகிய கமலக்கண்ணனை வாதுக்கழைக்கட்
டும்” என்றார். சிசுபாலனுடைய இறுதிக்காலம்
வந்து விட்டதென்று அவர்க்கு நன்றாய்த் தெரியும்.
அதற்குத் தகுந்தபடி சிசுபாலனும் வாசுதேவனை
வாதுக்கழைக்க ஸ்ரீ கேசவப்பெருமான் அவனை அரு
கழைத்து இனிய மொழி மொழிந்து “அப்பா!
உன் தாயார் நிமித்தம் நீ செய்து வந்த குற்றத்தை
யெல்லாம் இது வரையில் கூழித்து வந்தோம். இத
னோடு நூறு குற்றங்களாகின்றன. இது வரைக்குந்
தான் கூழிக்கும்படி உன் தாயார் வரம்பெற்றுக்
கொண்டிருக்கிறாள்” என்று சொன்னதும் சிசுபா
லன் மறுபடியும் இவரை நேரிலேயே வைய எத்த
னித்தான். இவனிறுதிக்காலமுங் கிட்டியது. அச்ச
தனும் தம் சக்கிரத்தை நினைக்க, அஃது அவர் தம்
கைசேர்ந்தது; உடனே அவன்தன் சிரசும் துணிக்

கப்பட்டது. அவன் இடிவீழ்ந்த பாறைபோல் தெறித்துவீழ்ந்தான் ; அவன் விழவும் சண்டை சச்சரவும் மனக்குழப்பமும் ஒழிந்தன. யாகம்முடிவேறுகிறவரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தாம் முன்னின்று எல்லாவற்றையும் பாதுகாத்தார். யாகமும் செவ்வனே முடிந்தது. அங்கிருந்த அரசர் குழாங்களும் யுதிஷ்டிரரைத் தங்கட்கெல்லாம் தலைவராக மதித்து ஆரவாரித்தன. பிறகு பற்பல வரசர்களும் தத்தம் நாட்டிற்கேகினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் துவாரகைக்குச் சென்றனர். இவர்களெல்லாம் போவதற்குச் சற்று முன்பாக வியாசர் தருமரை யழைத்து இனிவருங் கெட்டகாலத்தையும் யுதிஷ்டிரர் பொருட்டு நடக்கும் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்களுடைய நாசத்தையும் குறித்துக்காட்டிப் போயினர். ஆகையால் யுதிஷ்டிரரும் தாம் சக்ரவர்த்தியாய் அப்போது அதிக ஐகவரியம் பெற்றிருந்த போதிலும் இனிவருங்காலத்தை உத்தேசிக்கவே முகமலர்ச்சியு மகமலர்ச்சியுமொழிய, விசனமுற்று யாதேனுங் கடுஞ்சொற் சொல்லநேரில் அது யுத்தத்திற்குக் காரணமாய்ப் போய்விடும் என்ற பயத்தினால் இன்சொல் அல்லன மொழிவதில்லையெனச் சபதஞ்செய்து கொண்டார். *

இதற்குப் பிறகு துரியோதனன் மாத்திரம் சில நாட்பாண்டவர்களுடன் தங்கியிருந்தான். மாதூலனாகிய சகுனியையும் தன்னுடன்கொண்டு மயன்கட்டின அந்த விசித்திரமான அரண்மனையின் விசேஷங்களைப் பார்க்கும் பொருட்டுப் புறப்பட்டான். அநேக இடங்

களில் மதிமயங்கி நின்றான். மயனுடைய யுக்தியினால் சமைக்கப்பட்ட வற்றைக் கண்டு மயங்கினான். கண்ணாடி புதைத்திருந்த இடங்களுக்கருகிற்போனபோது கீழிருப்பது ஜலமென மருண்டு தொங்கவிட்டிருக்கும் தன் வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டான். ஜலம் நிறைத்துவைத்திருந்த தடாகத்தை ஆடியென்றெண்ணி நடக்க முயன்று ஜலத்தில் வீழ்ந்தான். ஆடியாலான கதவத்தருகிற் சென்று ஆங்கொன்று மில்லாதிருந்ததைக் கண்டு நேரேபோக யத்தனிக்கையில் தன் தலையில் இடித்துக்கொண்டான். இனி யிப்படி மோசம் போகக்கூடா தென்றெண்ணிப் போகையில் திறந்திருந்த புதவத்தைக் கண்டு ஆடியாலடைக்கப் பட்டிருக்கிறதென நினைத்து அதன் மீது சாய்கையிற் கீழே திடீரென வீழ்ந்தான். இதைக்கண்ட பீமன் கலகலவென்று சிரித்தான். இதனையும் மற்றவற்றையுங்கண்ட நகுலசகாதேவரும், வினையாளரும் நகைத்தனர். இதைக் கண்டுகொண்ட துரியோதனன் கண்ணும் மனமும் சிவந்தன. அழுக்காறும் வெகுளியு மதிசுப்படத் துரியோதனன் மனச்சஞ்சலத்துடன் சென்றான். காந்தார தேசாதிபதியும் தன்மாதலனுமாகிய சகுனியினிடம் இதைக்குறித்து முறையிட்டு இந்த அவமானத்தைப்பொறுப்பதைப்பார்க்கிலும் தன்னுயிர் துறத்தல் நலமெனச் சொல்லி, “தர்மருடைய ராஜாதிபத்யமும், அவர்களுடைய ஐசுவரியமும் பிரபலமான ராஜ குய யாகத்தையுங் கண்டால் யார் தாம் பொறுப்பார்கள்? திருதராஷ்டிரனுடைய பிள்ளைகளோ கிருஷ்ண பகஷத்துச் சந்திரன் போற்றேய்ந்து போகின்றார்கள். குந்

தி புத்திரர்களோ நாளுக்கு நாட் சக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன் போன்றொளிர்கின்றார்கள்” என்று கதறினான். மாதலன் மருகனைக்கட்டியனைத்து இனிய, வார்த்தை சொல்லி அவன் கோபத்தைத்தணித்து, “அப்பா துரியோதனா! நம்முடைய வரும்படிக்கென்ன குறைவு! அப்படி இதுவும் உனக்குப் போதாதெனக் கருதினாற் பாண்டவர்களுடைய பொருளையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது தானே. அஃதென்ன அருமையா? ஆயினும் அவர்களைப்போரில் வெல்ல முடியாது. அவர்களுடைய சேனைகளோ எண்ணிறந்தன. சூது மார்க்கமாய்த்தான் அவர்களை வெல்லல் வேண்டும். குந்தி புத்திரனுக்குச் சூதாடுவதில் மிக்க பிரியமுண்டு. ஆயினும் நன்றாய் ஆடத்தெரியாது. சூதாட வாவென்றழைத்தால் வரமுடியாதென்று சொல்லான். சூதாட்டத்தில் நான் சமர்த்தனென்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயந்தானே. குரு புத்திரா! மூன்றுலகிலும் இதில் என்னை வெல்ல வல்லுநர் யாவர்? ஆகையாற் சூதாட வரும்படி யுதிஷ்டிரனை வரவழைப்பாய். என் சாமர்த்தியத்தினாற் சூதில் அவன் இராஜஜியத்தையும் மற்றுமுள்ள பொருள்களையும் வென்று உனக்குத்தருவேன். மாந்தரிற்காளை போன்றோய்! ஆனால் இவற்றை அரசனுக்கு முன்னதாய்த் தெரிவித்து விடு. அவனதானே மேற்கொண்டு சூதாட்டத்தில் யுதிஷ்டிரருடைய பொருள்கள் யாவும் எளிதிற் கைக்கொள்ளலாம்” என்றுதன் மருகன்மீதுள்ள அபிமானத்தாற் குடியைக்கெடுக்குஞ் சகுனியிவ்வாறு துரியோதனனுக்கு ஆறுதல் சொன்னான். பிற

சு சகுனி தன் மைத்துனனாகிய திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று துரியோதனனுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க, அவன் தன் தநயனை வருவித்து அவன்றன் துர்மதியைக் கண்டித்துப் புத்திசொல்லிப் போவென்றான். ஆயினும் துரியோதனன், “மூர்க்கனு முதலையுங் கொண்டது விடா” வென்பதற்கேற்பத் தான் பிடித்ததையே சாதிக்கவெண்ணி அழுக்காற்றின் பயனாய் பல தீமொழி யியம்பலாயினான். சகுனி பாண்டவர்களுடைய இராஜஜியத்தைக் கவரும் பொருட்டுக் கவரூடல் நலமென்றான். திருதராஷ்டிரன் தன் தநயன் மைத்துன னிவர்களுடைய வார்த்தையைக் கவனியாது விதுரருடன் யோசனை செய்தபிறகுதான் பதிற் சொல்வேனென்று சொல்லி விதுரருக்கு ஆளனுப்புவித்தான்.

துரியோதனன் தன் தகப்பனாரைப் பார்த்து, “ஐயா ! தாங்க னென்னுடைய விருப்பத்திற்கியையா விடின் என்னுயிர் உடனே துறப்பேன் ; அப்படித் துறந்தபின்னர் நீவிரும் விதுரரும் சுகமடைவீர்கள்” என்று புலம்பிக்கொண் டிருந்தான். விதுரர் வந்தவுடன் தன் புத்திரன்மீதிருந்த காதலினால், அவருடன் தன் தநயனுடைய விருப்பத்தையுந் தன்னுடைய சம்மதத்தை அவன் பெற்றதையுஞ் சொல்லிப் பாண்டவர்களிடம் அவரை அதனிமித்தம் தூது செலுத்தினான். விதுரர் மிக்க மனக்கிலேசமுற்றவராய்ப் பிஷ்மரிடம் சென்றார். குருட்டசையன் மறுபடியும் தன் மூத்த பிள்ளையை வருவித்து “ உன்னெண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டா” மென்று மிக்க வினயத்து

டன் கேட்டுக்கொண்டான். அவன் என்ன சொல்லியும் * “கொடியும் பேதையுங் கொண்டது விடா” தென்பதுபோல் முரட்டுத்தனமாய் நின்றான். இவன் அவர்களுடைய மாளிகையில் தனக்கு நேர்ந்த குறைகளை யெல்லாமெடுத்துச் சொல்லி முறையிட ஆரம்பித்தான். தன் புத்திரனைப் பார்த்து “அப்பா, அழுக்காறுடையவ னாகாதே, அவர்களுடைய பொருள்களைக் கைக்கொள்ள எண்ணுவது மிக்க அறிவீனம். அந்தத்தில் அஃது அதிக அநர்த்தங்களை விளைக்கும்.

† “அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத் தீயுழி யுய்த்து விடும்.”

அதிக ஆசையுள்ளவன் உள்ளதுமிழப்பான். தனக்குள்ள வரையில் திருப்தியுடையவன் சுகமடைவான்” என்று நல்லறிவுசு சுடாகொருத்தியும் துரியோதனன் மனவிளக்கமின்றித் தான் நினைத்ததையே சாதிக்க முயன்றான். தகப்பனும் தன் மகன் தனது விருப்பத்திற்கு விரோதமா யிருப்பினும் தனயன்மீதுள்ள ஆர்வத்தினால் சூதாடுவதற்குச் சம்மதித்து விடைதந்தான். அதனால் வரக்கூடிய கேடுகளின்ன வெனத்தெரிந்திருந்தும் கண்ணொளியோடு மனவொளியுமிழந்த திருதராஷ்டிரன் ‘விகி’ என்பதை விலக்க முடியாது என்றெண்ணினான். ஐயோ பாவம்! ஒருவன் தன் வினைக்குத் தானே காரணனென்பதையும், ஆற்றியுயிர்க்குரிய பகுத்தறிவு தனக்கிருக்கும் வரை

* திருவாசகம். † திருக்குறள்.

க்கும் ஊழை மாற்றுவதற்கு இவன் வல்லவனென்ப
தையும் அறியான் போலும்! விதூர சூதை விரும்பா
தவராதலாற் கடைசியில் தம் தமையனை அணுகி
“ஐயா! கங்குலைய உத்தரவு அவ்வளவு சரியா
னதாகத் தோன்றவில்லை. இச்சூதாட்டம் நம்மவர்
நாசத்திற்குக் காரணமாகும்; சற்று யோசிப்பீராக,
பிறர் நலங்கண்டு சந்தோஷப்படுதலின்றி அசூயைமே
ற்கொண்டு மனம் புழுங்குதலும், அது காரணமாக
அவாக்குத் தீங்கிழைக்கப் புகுதலும் முதற்கட் சிறிது
அவர்கட்குத் துன்பமும் இவர்கட்கு இன்பமும் தரு
வனபோற் றேன்றினும், இறுதியில் நிலைமாறி அவர்
கட்கு என்றென்றுங் குன்றப் புகழும், இவர்கட்கு
ஒருநாளு நீங்காத துயரமும் இழிவும வந்தெய்தும்.
பொருமை மேலீட்டினாற் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்
தாருள உயந்தவ ரெவரே? இதனை யுய்ததுணராமல்
அறிவுதிரிந்துநாம வேறுபட ஒன்றுங்கருதப்படாது.

* “உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மாணஞ் சிதைக்கு—மருவு
மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து”

என்று இன்னாச் சொல்லியும் அரசன் வேறுத்தரவு
அறியாததைக் கண்ட விதூர், தமையனது ஆக்ஷே
பை நிறைவேற்றவேண்டிக் காண்டவ பிரஸ்தத்திற்
குப் பாண்டவாசனிடம் தூதுசெலுறா. நன்மை
யும் அறமும் ஓர் உருக்கொண்டு வந்தாற் போன்ற

விதூரர் தம்மனத்திற்கு விரோதமாக இவ்வாறு தூது செலலற்கியைந்தது நேரிதன்றெனச் சிலர் கருதலாம். எப்போதும் அரசன் ஏவிய தொழில் எத்தன்மையதாயினும் அதன் குணகுணத்தை ஆராய்தலின் றி அதனைச் செய்துமுடித்தலே குடிகளுக்கும் கடமைதலானும், நூல்களாற் கூறப்படும் ஐங்குரவருள் தமையனும் ஒருவனாதலின் அவனது ஆணைவழி யொழுதுதல் கடமையாதலானும், விதூரர் அங்ஙனம் தூதுசெல்லற் கியைந்தார். என்னே நம்மவர்தம் அரசவிசுவாசம்! அரசன் அவ்வழி யொழுகினும் அவனானே கடப்பரோ அவர்? அங்குச்சென்றதும் யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு அவர்தம் பெரிய பிதாதாம் புதிதாய்க் கட்டுவித்த மானிகையில் வந்து தம் தநயனோடு சூதாடும்படி வேண்டினாரென்று சொல்லலும், யுதிஷ்டிரர் விதூரரைநோக்கி,

* “அறத்தையேர் கல்லு மருநாகிற் சேர்க்குந்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கு—மறத்தையே
பூண்டிவிரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்க
டண்டிவரோ வென்றார் தெரிந்த”

என்பது போன்றவற்றைச் சொல்லி, அதன் பயன் சண்டையாய் முடியுமென்னுங் காரணத்தால் அதை வேண்டாமென்று மறுத்து, விதூரர்தம் அபிப்பிராயம் யாதென வினவினார். அதற்கவர் தருமரை நோக்கிச் “சூது சகல தெளர்ப்பாக்கியத்திற்குங் காரணம்; சூதாடுவதற்காக உன்னை வருவித்தல் வேண்டாமென்று

அரசற்குச் சொல்லித்தடுக்க முயன்றேன். அவன் என் வார்த்தையைக் கேட்டானல்லன். மேலும் என்னை, வியன்றவளவில்,

*“ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
தெய்துநல் குரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக் கருந்துணை புன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர்”

*“என்றாக சூதினை யிகலி வென்றதூஉங்
கள்ளமேற் கொடுவலை கரந்து வேட்டுவ
ருள்ளுற வமைத்திடு முணவை யோர்கிலாப்
புள்ளின மருந்தின போலு மென்பவே”

என்பனவற்றை முன்னொரு காலத்து நளற்குச் சொல்லியவண்ணம் இப்போது யானும் துரியோதனனுக்குச் சொன்னேன். அவனு மதைக்கேட்டானல்லன். எதுயுத்தமோ அதன்படி செய்வாய்” என்றார். “திருதராஷ்டிரர் ஆக்ஞையாயிருந்த போதிலும் சூதாட எனக்குவிருப்பமில்லை” என்றார் தருமர். ஆயினும் என்செய்வார் இவர்! கூத்திரிய தருமம் குறுக்கே நின்றது. அதாவது ‘சூதாடுவையோ என்று சொல்லியழைத்தால் யான் வரமாட்டேன் என்று சொல்லுதல் கூடாடுதல்’ இதை நினைத்துத் தருமர் விதுரரைநோக்கி, “ஐயா, நான் அங்கு வருவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. எனக்கோ சூதாட விருப்பமில்லை. சகுனி என்னை அழையாவிடின் யான் ஆடேன். அவன் என்னைப் பரிகாசஞ்செய்யு மெண்

ணத்துடன் அழைக்கும் பகஷத்தில் ஆடாதிரேன், அதை விரதமாப்பூண்டேனாகலின்” என்றார்.

தருமர் தாமும் தந் தம்பியரும் தையலும் அஸ்தினுபுரத்திற் கேகிலார். தர்மருககுச சூதாட்டத்தி லிருந்த விருப்பத்திற்களவிலலை. ஆயினும் தம் மதியினால் அதனை வெளிப்படுத்தாது அடக்கிவைத்தனர். அவர்க்கிருந்த இக்குறையும்நீங்கும்பொருட்டுத்தேவர்கள் இமமாதிரியாகக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அவர்கள் அஸ்தினுபுரம் சேர்ந்ததும் புதிதாய்க் கட்டு வித்ததோர் மாணிகையிற் றங்கினர். இதிற்கூடினது தான் மூன்றாவது சபை. இதனோடு பாண்டவர்க்குரிய தீங்கும் மேன்மேல் முடுகி வளர்ந்து உயாநிலையையுற்றது. சப்த மேகங்களும்கூடும் பேரிடி முழக்கஞ் செய்து அடைமழை பொழிவதன் பொருட்டு ஒருங்குகூடி யெழுதல போலப் பாண்டவர்க்கு இனி வரக் கூடிய தீங்குகளெல்லாம் ஐர் உருவெடுத்து முனைந்து நின்றன.*

சூதாட்டத்தில் வல்லவனாகிய சகுனி தருமரை நோக்கி “என்னுடன் சூதாடதும்மால் முடிபுமேற் சிக்கிரம் வருக” என்றழைத்தான். தருமர் அதற்குச் சம்மதித்து ஆட்டத்திலாடினும் சூதிலலாதிருத்தல் வேண்டுமென்று விரும்பினர். சகுனி “யான் தான் ஜயம் பெறுவேன்; இது நிச்சயம்! உம்மால் முடியாதென்று நினைத்திராசில் ஆடாதுவிட்டு விடலாம்” என்று பரிசாசமாய்ச் சொன்னான். அதற்குத் தருமர்,

* வியாசபாரதம், சபாபருவம் § 47—58.

*“ வேலை கரையிழந்தால் வேத நெறிபிறழ்ந்தான்
 ஞால முழுது நடுவிழந்தாற்—சீல
 மொழிவரோ செம்மை யுரைதிறம்பாச் செய்கை
 பழிவரோ செங்கோ லவர்”

என்று நளன் சொன்னதுபோலவே தாமும், “ சொ
 ன்னசொற் பிறழேன். சத்கிரியத்தினின்றுந் தவ
 றேன். இஃது என் சபகம்” என்றார். ஆயினும் அவ
 ருடன் தகுந்த பந்தயம் வைத்தாடக்கூடியவர் யாவ
 ருளர்? அகற்காகத் துரியோதனன் தான் முன் வந்து
 தன் ஆஸ்தியையெல்லாம் பந்தயமாக வைத்துத் தனக்
 குப் பிரதிரிதியாய்த் தன் மாதலனை யாடச் செய்
 தான். “ சூதாட்டத்தில் ஒருவர் மற்றொருவர்க்காக
 ஆடுவது கூடாது. இது வழக்கத்திற்கு விரோத
 மானது; ஆயினும் தகாததை மேற் கொண்டொழுக
 விருப்ப மிருக்கும் பகைத்தில் ஆட்டத்தை ஆரம்
 பிக்கலாம்” என்றார் தர்மர்.

ஆட்டத்தையும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தர்
 மர் தம் முத்துமாலையை முதன் முதல் பந்தயமாக
 வைத்தார். வட்டை உருட்டினான் சகுனி. உடனே
 “ மாலையை வென்றேன்” என்றான். பிறகு கனக்
 குரிப பொன்னையும் வெள்ளியையும் மற்றுலோகங்க
 ளையும் வைத்தனர். அவற்றையும் வென்றான் சகுனி.
 தன்னிரதத்தை வைத்தார். அதையும் உடனே வென்
 றான். பிறகு பெண்ணடிமைகளையும் வைத்தார்; உட
 னே, ‘வென்றேன்’ என்றான் சகுனி. பிறகு ஆணடிமை

களைப் பந்தயமாக வைத்தனர். அவர்களையும் தன வாக்கிக்கொண்டான். பிறகு தர்மர் தம் களிற்றினத் தையும் பிடியினத்தையும், பிறகு சதுரங்கத்தின் மற்ற வற்றையும் வைத்தார். சகுனி முன்போலவே 'வென்றேன்' என்றான் ; இவைகளையும் முன்போலவே தனவாக்கிக் கொண்டான். இதனைப் பார்த்திருந்த விசுவாமிதன் மனம் பொருது, பாண்டவர்களுடைய நிலையைக்கண்டு பரிதபித்துத் தம் தமையனைப் பார்த்து “ஐயகோ ! இப்போதாயினும் இதனை நிறுத்துமின். கவறாடல கடைசியில் அநர்த்தமாய் முடியும். துரியோதனனா பாண்டவர்களுடன் சூதாடுவது! அவன் வெல்வதைக்கண்டு பரமானந்தங் கொள்கின்றீரே ! இது தான் கடைசியிற் பெரும் போர்க்குக் காரணமாய் முடியும். அதன் காரியமாக மனிதர்களெல்லாம் நாசமுடைய வேண்டிவரும். பாண்டவர்களுடைய பொருள்களைக் கவர்வதனால் என்ன லாபம் அடையப் போகின்றீர் ? இதற்குப் பதிலாய்ப் பாண்டவர்களையே வென்று உம்மவராக்கிக் கொண்டால் அவர்களுடைய பொருள்களைவிட அவர்கள் மிக்க பிரயோசன முடையராவார்கள். சூதாட்டத்திற் சுவலனுடைய சாமர்த்தியம் நமக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயந்தானே. இந்த மலையாசனுக்கு அநேக விதங்களில் வட்டை யுருட்டி இந்திரஜாலம் செய்யத் தெரியும். இவை எல்லாம் மோசமே யொழிய வேறொன்று மில்லை. வந்த வழியே சகுனியும் போகட்டுமே. ஓ பாரதா ! பாண்டவர்களுடன் போர் புரிவதற்கு வைத்துக்கொள்ளாதே” என்று தெருட்டி

னா. துரியோதனன் விதூரை நோக்கி “ஐயா ! அன்னமிட்ட வீட்டிற கன்னமிடுவீர் போலும் ! உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கலாமோ ? ஏன இவ்வளவு பகஷ்பாதமாயப் பேசுகின்றீர் ? இவ்விடத்தை விட்டுப்போய்ச்விடும், கற்பறற பெண்டி ரை எவ்வளவு வாஞ்சையுடன் வைத்திருந்த போதிலும் அவர்கள் தம் புருஷர்களை மோசனஞ் செ யது பரபுருஷரிடஞ் சோவதிலேயே எண்ணமுடையவர்களாயிருப்பார்கள். நாமெனசெயவது?” என்று கூறிட்டுத் துரியோதனன் மொழிந்தான். இவ்விதமான வார்த்தை நாராசம போற் காதிமபாய்தலும் விதூரா தம் தமையனை நோக்கிப் “பகஷ்பாதமில்லாமல் தங்களுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவிப்பீர்களாக” என்று சொல்லிப் பிறகு துரியோதனனைப் பார்த்தது “அப்பா துரியோ தனா ! என் மீது சோதிப்பதனால் யாது பயன ? குணத்தைக் குறியாது செவிக்கினியன மாத்திரம் சொல்லவோ உன்னுண்மைச் சினைகொராகாரா. அத்தகையா உன்னன்மையை நாடினவரல்லர். அவர்களை நம்பி மோசனம் போகாதே. அத்தகையா அநேகா அகப்படுவார்கள்.

* “இனியவ ரெனசொலினு மின்சொல்லே யினனார் கனியு மொழியுங் கடுவே—யன்ல்கொளுநதும் வெங்காரம் வெய்தெனினு நோய்தீர்க்கு மெய்பொடிப்பச் சிங்க குளிர்துங் கொலும்”

† “நகுதற் பொருட்டன று நடடன் மிகுதிக்கண் மேற்சென திடித்தற் பொருட்டு”

என்று நூல்கள் கூறுவன அறியாயோ? இத்தகைய சிநேகிதர்கள் அகப்படுவதோ மிகவுமருமை. விருப்பு வெறுப்பென்பதை மாத்திரம் கவனியாது நலமனைத்தையுங் கவனித்துப் புத்தி கூறுபவனெவனோ அவன் தான் உன் உண்மையான சிநேகிதன். நீ என்னை யிகழினி எனக்குப் பாதகமில்லை” என்று சொல்லி வருத்தத்துடன் அசசபையினின்றும் நீங்கிச் சென்றனர்.

அவரிவவளவு சொல்லியும் சூதாட்டம் நின்றபாடில்ல, தருமாது ஆடுமாடு, சதுரங்கசேனை, வேலையாட்கள், குடிகள், சிற்றரசா எல்லாம் பந்தயமாகச் சென்றன. இனி ஐவரும் திரௌபதையுந் தாய்ருக்கிராகள். அந்நோ! நகுல சகாகேவர்களையும் பிறகு பீமராச்சுனர்களையும் தமமையும் பந்தயம் வைத்திழந்தார். “உம்முடையதென்று ஏதேனுமிருப்பின அதையும் வைத்தாடும்” என்றான் சகுனி. தம்தம்பியர் நால்வரும் பலவீனராய நின்றார்கள். மேலும் அடிமைத்தனம் பூண்டு பராதீனராய் விட்டார்கள். ஐயகோ! அவர்கட்கும் துரதிாஷ்டம் வந்துசேர்ந்ததே! அதை மாறா மார்க்கம யாதொன்றும் காணோம். அவர்கள் விதியானது இதனிலும் யாது கொடிய செய்யவல்லது? ஐவரும் துக்காக்கிராந்தராய் மௌனமாயிருக்கும்போது சகுனி தாமரைப்பார்க்கு “ஐயா! ஏன் மௌனம் சாதிக்கின்றீர்? உம்முடைய பொருள் இன்னுமொன்றிருக்கின்றதே. வேண்டுமாயிற் பாஞ்சாலியைப் பந்தயம் வைத்துப் பாண்டவரை மீட்டுக்கொள்ளுமே” என்றான். அவருடைய பெயர் சகுனியின் வாயினின்

றும் வரக்கேட்டுத் துன்பமுற்றுத் துடித்து ‘அந்தோ! நமது கடதியும் இப்படியாயிற்றே! கிருஷ்ணாவையுந் துறக்க வேண்டுவதோ? அவன் இல்லறத்தை எவ்வளவு மேன்மையாய் நடத்திக்கொண்டு வந்தான்? மறறெவரையும் இல்லாளெனத் தகுமோ? இவனையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்க வேண்டுமா?’ என்று தமக்குட் சிந்தித்துக் கடைசியில் ஒரு வேளை ஜயித்தால எல்லாரையு மீட்கலாமென்ற எண்ணத்தினாலும் சூதினிடத்திஞ் சூதாக்கிருந்த ஆவலினாலும் அவனையும் பந்தயமாக வைத்தார். சபைமுழுதும் மனங்கலங்கி நின்றது. அருவார் சிலரும் சிரிப்பார் சிலருமாயினர். அந்தோ! சகுனிடடை உருட்டித் திரௌபதையை யுங் கொண்டான்.

சூதாட்டத்தில் துரோபதையை வென்றதும் துரியோதனன் விதூரரை நோக்கிப் “பாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்களுக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள். வீடு வாயில்களுக் கலகிடச்செய்யுங்கள். பணிப்பெண்களுமைவிடத்திருந்துங்கள்” என்றான். விதூரர் அவனைக்கடிந்து பதிற் சொல்லியும் துரியோதனன் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. தன் வெற்றியின் பிரதாபத்தைக் கருதினானே யொழிய மற்றவர்க்கும் தனக்கும் வரும் அவமானத்தைக் கவனித்தானல்லன். வினையாள னொருவனை விளித்துத் திரௌபதையைத் தன்முன் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டான். அவனும் அப்படியே கேசரியின் குகையிற் சுணங்கன் நுழைவதுபோல் நுழைந்து, பாண்டவர்களுடைய

பத்னியைப் பார்த்து அவளருகிற் சென்று, அவளைத் துரியோதனன் தர்மரோடு சூதாடி வென்றனென்றும், அவளைப் பணிப்பெண்ணுக்க நனைத்திருக்கின்றனென்றும் சொன்னான். திரௌபதை நடந்த வற்றைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பிறகு சிந்தித்துத் தெளிந்து அச்சமயத்திற்குத் தனக்குத் தோன்றிய யுக்தியைக்கொண்டு தன்மானத்தைபுங் காத்துத் தன்புருஷர்களுடைய அவமானத்தையும் நீக்கமுயன்றான். தருமர் தம்மை முன்னர்த் தோற்றனராயின் சுவாதீன மிழந்த அவர், தன்னை வைத்தாடுதற்கு நியாயமில்லை யென்றும், அவர் தம்மைத்தோற்றபோதே தானும் அவருளடங்கியவளாகக் கருதப்படின, தன்னை மீட்டும அவர் வைத்தாடவேண்டிய அவசிய மில்லையென்றுங் கருது, வந்தவனை யழைத்து, “நீபோய்த் தருமர் தம்மை முன்னர்த் தோற்றனரா அல்லது என்னை முன்னர்த் தோற்றனரா வென்று அவரைக்கேட்டு இங்குவா” என்றான். அவனங்குச் சென்று தருமரைக்கேடக அவர் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நின்றனர். துரியோதனன் அவனைப் பார்த்து “நீ யவளை யிங்கே கொண்டுவா. அவளே யந்தக்கேள்வியைக் கேட்டுப் பதில்தொந்து கொள்ளட்டும்” என்றான். அத்துதுவன் தான் அத்தசைய தீச்செயலை நிறைவேற்றவேண்டுமே யென்னுந் துக்கத்தோடு திரௌபதையினிடஞ் சென்று துரியோதனன் சொன்னதைத் தெரிவிக்க, அவள் “நீ சபையிலுள்ள பெரியோர்சனிடம் நான் சொன்ன

தைச் சொல். அவர்கள் என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறார்களோ அப்படியே செய்வேன்” என்றான். தூதன் திரும்பிவந்து அவள் சொன்னதைத் தெரிவிக்க, யுதிஷ்டிரர் இப்போது தாம் அவளை யுந் துறந்ததை நினைத்துத் தமக்குவந்த மானபங்கத்தையும் பொறுத்து ‘இவ்விடம் வரும்படிசொல்’ என்றார். தூதுவன் மறுபடியும் துரோபதையினிடம் செல்லச் சற்று யோசித்து நிற்கையில், துரியோதனன் ஆலசியம் பொறுக்கமாட்டாது துச்சாதனை யழைத்துச் “சீக்கிரம் துரோபதையை யிவ்விடம் கொணர்வாய்” என்றான். இப்படிச்சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பே, அவன் தன்னிடம் விட்டுக் குத்திகெழுந்து சிறிதேனும மான மென்பதின்றி அவளிருந்த அந்தப்புராஞ்சென்று, “பாஞ்சாலீ! உன் நாணத்தைச்சற்றே யொதுக்கிவைப்பாய். அறையிலென் செய்கிறாய்? அம்பலத்திற்குவா” வென்று சிறிதான். துரோபதை நடுநடுங்கி ஏக்கங்கொண்டு இருந்த விடத்தை விட்டுத் துரியோதனன் துச்சாதனை என்னு மிவர்களுடைய தாயார் மனைவியிருந்த இடந்தேடி யோடினான். துச்சாதனனோ, மயிலைப்பிடிக்கத் தொடரும் வேடன்போலவும், மானைக் கௌவிக்கொள்ளப் பாயும் புலிபோலவும், அவனைப் பின்றொடர்ந்து கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துச் சபைக்குக்கொணர முயன்றான். ஐயகோ! இவட்கும் இக்கதியேன் வாய்த்தது? அவள் மீது காற்றுங்கடுகி வீசியறியாதே! அயலார் கண்ணும் தாக்கியிராவே! சில நாளைக்கு முன்புதான் கங்கை முத

லிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள் கொண்டு மந்திரோச் சாரணத்தோடு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு விளங்கும் அவள் தன் கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துக் கொண்டு வந்து அவளைச் சபையின்கட் சேர்த்தான். அந்தோ ! உலகிற்கெல்லாம் ஒங்கொருதலைவனாகி யொளிரந்து சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெற்ற அரசர்க்கரசனுடைய தேவியோ இந்நிலையுறுவது ! மகளிர்க்குரிய மென்மைத் தன்மையைப்பற்றிச் சிறிதேனுங்கருதாது, பாவமேயோருரு வெடுத்தனைய துச்சாதனன் இன்னணம்புரிந்த செயல் சான்றோரனைவரானும் பழிக்கப்படுவதொன்றன்றோ ? ஐயோ ! அந்தப்புரத்து உடையோடும் இவ்வலங்கோலத்தோடும் இனிச் சபையிலுள்ளார் ஏறட்டுப்பார்க்கப் பங்கயத் தேவி போன்றவளைக் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருப்பவளையுடனே சபையி னுப்பண் நிறுத்தினான். அவன் தன்னை மானபங்கஞ் செய்ததைக் குறித்து மிகசுமையாகொரு பங்கொண்டு துரோபதை வேறு வழியொன்றுங் காணப்பெறாது, சபையிலுள்ள வீரர்களை நோக்கி “வீரர்கள் ! இப்படியொரு செய்தல் தகுதியோ ? உங்கட்கு மான மென்பது சிறிதேனும் இல்லையோ ? இஃதுங்கள் குலத்திற் கடுக்குமோ ? குருகுல மன்னர்தம் தலைவன் இக்குற்றத்தைக்கண்டும் ஏன் மௌனமாயிருக்கின்றான் ?” என்றும், இன்னும் பற்பலவாறுகவுளு சொல்லிப் பிரலாபித்து நின்றான்.

அவளுடைய நாயகர்களும் அங்கிருந்தார்களே ! அவர்களால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடிய வில்லையோ ?

ஐயோ பாவம்! என் செய்வார்கள்! தங்கனையுந் தோற்றுத் தம்வயமற்றுப் பராதீனமுறறு இருந்தார்களாயால ஒன்றுஞ் செய்வதற்கிலலை. இதனை யறிந்த துச்சாதனன் அவளை 'அடிமை' என்றும் 'பணிப்பெண்' என்றும் இன்னும் மற்ற இழிசொற்கொண்டிவைது அவள் வஸ்திரத்தைப் பற்றி நிரிழுத்தான். காணனும் கலலென்று சிரித்தான். சகுனியுஞ் சந்தோஷமுற்றான். துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலியோரடைந்த ஆனந்தத்திற் களவு முண்டோ? இவர்கள் நாலவருந்தாம் அவளது நிலைபையைக் கண்டு மிக்க களிக்கத் தாடினவர்கள். பிறகு பிஷ்மர் எழுந்த துக்கமேலீட்டினால் மெதுவாய்ப் பேச வாரம்பித்தார். துரோபதைகேட்ட கேள்விகுத் தகக சமாதானம் சொல்ல அவராலும் முடியவில்லை. 'யுதிஷ்டிரன் தன்னைத்தோற்ற பிறகு தனக்கொன்றுங் கிடையாது ; ஆரினும் மனைவியைப் புருஷனின் மும் பிரித்துப்பாக்கலாமா? அவளோ அவனிடத்தைக்கியம்' என்று தனக்குள் யோசித்து "இதற்கெப்படி முடிவுசொலவது? சரியாய் முடிவு சொலவ தசாததியம்" என்றார். அச்சபைக்கண் அவராலேயே தகக சமாதானம் சொல்ல முடியாமற்போன யார்தாம் முடிவு சொல்ல வல்லவர்? துச்சாதனன் துன்புறுத்துவதை நிறுத்தினாலலன. அவளோ கண்ணீராராய்ப் பெருகவிட்டுக் கதறுவா ளாயினாள். இதைப் பீமனற் சகிக்க முடியவில்லை. அவனுக்குக் கோபம் மீதேறி வருகின்றது. தன் தமையனையும்

அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திழந்ததற்காகக் கடிந்தனன். ‘எல்லாவற்றையுந் துறக்கினுந் துறக்கலாம். உயிர்க்குயிராகிய உத்தம பத்னியையும் இவ்வாறு துறக்கலாமோ?’ என்றான். “அரசே, அவள் நிமித்தம் உங்கள் மீது கோபித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. அவளைப் பந்தயம் வைத்தாடின கையைக்கொளுத்திவிடுகிறேன். சகாதேவா! கொண்டுவாநெருப்பு” என்றான் பீமன். அவனுடைய கர்ச்சனை கோடையிடி போனது, நிஸ்ஸப்தமாயிருந்த அச்சபையி லுள்ளோரைப்போய் வாட்டியது. அர்ச்சுனை அவனுடைய அவசரத்தைக் கண்டு கண்டித்து, “யுதிஷ்டிரர் தம்மெண்ணத்துக்கு மாறாய் ‘மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்’ என்பதற்கேற்பக் கம்பிரமேஸிட்டு அவ்வாறு நடந்தனரேயன்றி வேறென்ன? அப்படி நடந்தபோதிலும் தமையனை எதிர்த்துப் பேசலாமோ?” என்றான். பீஷ்மர் அருச்சுனை நோக்கி “தனஞ்சயா! யுதிஷ்டிரன் கூத்திரிய தர்மத்தின்படி செய்தானென்பதை அறிந்தேனாகையால் யானும் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். வேறுவிதமா யிருக்கும் பகூத்தில் நானே அவனுடைய இரண்டு கரங்க ளையும் பற்றித் தீயிட்டுச் சாம்பராக்கி யிருக்கமாட்டேனா?” என்றார்.

தூற்றுவரில் துரியோதனனாதிபதிக்கு இளையோனும் நற்குணம் வாய்ந்தவனுமாகிய விகர்ணன் சபையினின்று அதிக கோபக்குறியுட நெழுந்து சபையாரைக் கடுகித்து நோக்கி “அரசர்காள்! நன்றாயிருந்

சுது துமசெயல் ! இதுவோ அரசியல் ! இதுவோ
 அறநிலை ! நீவினைவிரும் ஆனெடு பெண்ணெடு பிறந்
 தவர்களல்லீரோ ? துரியோதனனுடைய வல்லமைக்
 கஞ்சுகின்றீர்களோ ? தருமதேவதைக்கஞ்ச வேண்
 டாவோ ? ஏன் எல்லாரும் மெளனம் சாதிக்கின்றீர்
 கள் ? திரௌபதை கேட்ட கேள்விக்கு ஏன் சமாதா
 னம் சொல்லவில்லை ? தருமே வாய்திறந்துரைமின்,
 அறிவான் மிககீர் !” என்றதும் அங்கிருந்த அரசர்
 களிலநேகர் அவனைக் கொண்டாடினார்கள். கர்ணன்
 எழுந்து விகர்ணன் தனக்கு முகியோர் முன்பு வாய்
 கூசாது பேசினதற்காகக் அவனைக் கண்டித்துத்
 திரௌபதையை பிம்மாதிரி நடத்தியது நியாயந்தா
 னென்று சொல்லித் துச்சாதனை அழைத்துப் பா
 ண்டவர்களுடைய உத்கரீயத்தையும் பாஞ்சாலியின்
 சேலையையும் உரியும்படி உத்தரவு செய்தான். இப்
 படிச் சொன்ன மாத்திரத்திற் பாண்டவர்கள் தங்கள்
 மேலிருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்துவைத்து விட்
 டார்கள். துச்சாதனை துரோபதை தரித்திருந்த
 ஒற்றைத்துகிலையும் உரிய ஆரம்பித்தான். மானுடர்
 சகாயமற்று நின்றவள் ஆபத்பாந்தவனான ப்ரீமந்நா
 ராயணனே தனக்குக் கதியென்று நினைத்து, அவனது
 திவ்ய ஸ்வரூபத்தைத் தன்மனத்தூன்றி,

எந்தாய் ! காக்க ; இறைவா ! காக்க ;
 மன்னா ! காக்க ; மனாளா ! காக்க ;
 அஞ்சன வண்ணத் தரியே ! காக்க ;
 குஞ்சரங் காத்த கோவே ! காக்க ;
 கஞ்சனை யடர்த்த கண்ணா ! காக்க ;

கருங்கடற் றுயினற காரே ! காக்க ;
 ஆயிரந் தோளுடை யடுபோர் வாணனை
 நேமியிற் றுணிச்ச நெடியாய் ! காக்க ;
 சேதி பதியைச் சிரநதுணிச் சருளிய
 ஆதி மூலத் தண்ணூல ! காக்க ;
 பேய்முலை யுண்ட பிரானே ! காக்க ;
 மருதிடைத தவழ்ந்த மாபா ! காக்க ;
 பெருவரை யெடுத்த பிரானே ! காக்க ;
 திருமறு மார்ப ! திருமால் ! காக்க ;
 திவினை கெடுக்குஞ் செலவா ! காக்க ;
 அனியேன் துயர்கெடுத தாள்வாய் ! காக்க.

அச்சுதா ! நாராயண ! ஆபத்பாந்தவா ! அநாதரசுஷ்
 கா ! என்னைக்காவாயோ?" என்று அவனுடைய
 ஆயிரநாமங்களையுஞ் சொல்லி அலறியும் அவனுதவி
 யைக்காணாது, 'அச்சுதனே கதி ; நம்மால் ஒன்
 றும் முடியாது' என்று நினைத்து, தானென்பதையும்,
 தான் உறுதியாய்ப் பிடித்திருந்த முன்தானையையும்
 விட்டுவிட்டு நின்ற மாத்திரத்தில் அச்சுதன இரக்கங்
 கொண்டு அருட்கண்ணாற் பார்த்தான். தர்மதேவதை
 மறநோர்க்குப் புலப்படாது எதிர் நின்று துரோ
 பதையின ஆடையை வாரச செய்துகொண்டே
 வந்தது. துச்சாதனின் இழுக்க இழுக்கப் பறபல
 வர்ணங்களோடு கூடிய வஸ்திரங்கள் வெளியே மாய
 னுடைய மாயத்தால் ஒன்றன் பின்னொன்றாய் வளர்ந்
 துகொண்டிவந்தன. இப்படியிழுத்த வஸ்திரங்களின்
 குவையே மலைபோன்ற ஒருபெருமபோராய்விட்டது.
 இவன் எவ்வளவு முயன்றும் இவனாற் சாத்தியப்பட
 வில்லை. கடைசியிற் சோர்ந்து தரைமீது வீழ்ந்தான்

துச்சாதனன், பீமன் அப்போது ஒருமுறை கர்ச்சித் தான். அவன் செய்த சபதம் மிக்க பயங்கரமானது. ‘கூத்திரிய வீரர்களே ! யான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இம்மாதிரியும் இனி நேரிடாது. நான் சொல்வதை நிறைவேற்ற முடியாமற் போய்விட்டால் எம் முன்னோர்களடைந்த நற்கதி எனக்குக் கிடையாமற் போகக்கடவது. இங் கெதிர்நிற்கும் பாதகனுடைய (துச்சாதனன்) மார்பைப்பிளந்து அவனுதிரத்தைக் குடியாவிடின் எனக்குத் துறக்கங் கிடையாமற் போகக்கடவது’ என்றான். இந்தச் சபதமோ மிகவும் பயங்கரமானதுதான். இதை நிறைவேற்றுவதும் மிக்க அருமையேயாம்.

கண்ணீர் ததும்பக் கலங்கும் துரோபதைக்குச் சமாதானம் சொல்வா ரொருவருமில்ர். துரியோதனன் துச்சாதனை அழைத்துத் துரோபதையைச் சுட்டிக்காட்டி “இப்பணிப்பெண்ணை உள்ளே கொண்டிபோ” என்றான். அவனும் அவளை யிழுக்க ஆரம்பித்தான். அவள் அசையாது ஏக்கங்கொண்டு எல்லாருடைய முகத்தையும் பார்த்து நின்றாள். துரியோதனன் துரோபதையைப் பார்த்து “எல்லாரையும் பார்ப்பதனால் யாதுபயன் ? உன் புருஷர்களைப் பார்த்துக் கேள். அவர்கள் யுதிஷ்டிரர் தங்கட்குத் தலைவரல்ல ரென்றும், அவரைப் பொய்யரென்றும் சொல்லிவிடுவார்களேயாகில உன்னையிப்போதே அடிமைத் தனத்தினின்றும் நீக்கிவிடுகிறேன். அல்லது யுதிஷ்டிரர் தாம் உன்னுடைய புருஷரல்லரென்று சொல்லட்

மும், நான் உன்னை இப்போதே விட்டுவிடுகிறேன்” என்றான். அதற்கு “யுதிஷ்டிரர்தாம் எங்களுக்குத் தலைவர், எங்களுயிர்க்கு முரியர், தம்மையே தோற்று ரென்று நினைக்கும் பகஷத்தில் யாங்களும் தோற்கப்பட்டவர்களானோம்” என்று பீமன் சொன்னான். கர்ணன் எல்லாரையும் பரிகசித்துத் துரோபதையைப் பார்த்து அவளுக்குிட்ட வேலையைப் போய்க் கவனிக்கச் சொன்னான். மேலும் அவளை நோக்கி “இத்தகைய சூரசிரோமணிகளை நாயகராய்க்கொண்டதனால் யாது பிரயோசனம்? நீ யிப்போதாயினும் வேறோர் புருஷனைத்தேடிக்கொள்ளலாம்; அவனிம்மாதிரி உன்னை இடையிற் கைவிடான், சூதாடித்தோலான்” எனப் பரிகசித்தான். கோபமே ஒருருவெடுத்துவந்தாலன்ன பீமன் தன் தமையனுக்கும் தர்மத்திற்கும் பயந்து பெரு மூச்செறிந்துகொண்டு வாளாவிருந்தான். துரியோதனன் தருமரை நோக்கித் தான் கேட்டவைகளுக்கு உத்தரம் தம்மினென்றான். சுமமாவிருக்கும் பீமனைத் தூண்டக்கருதித் துரோபதையைத் தன் தொடையில வந்துட்காரும்படி சொன்னான். இதைக் கேட்கப் பீமன் பொறுப்பனோ? “இனி நிகழப்போகிற யுத்தத்தில் உன் தொடை எலும்பை முறியாவிடின் யான் எம்முன்னோரடைந்த பதவியை யடையாமற் போகக்கடவேன்” என்று இரண்டாவது சபதம் செய்தான் பீமன்.

திருளபதை அந்தத்தில் அந்தகனாகிய திருதரா ட்டிராணிட்டுசென்று முறையிட்டிக் கதறினான். அவன் தன் பிள்ளையின் தூர்க்கிருத்தியத்தால் வரக்கூடிய நா

சத்தைப் போக்கும் நிமித்தம் அவளுக்கினிய வார்த்தை சொல்லி அவள் கோபத்தைச் சற்றுத் தணித்து “உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள்” என்றான். தனக்குப் பிறக்கும் குழந்தை அடிமையின் பிள்ளை யென்னும் இழி பெயரடையா திருக்கும் பொருட்டுத் தர்மரை அடிமைத் தனத்தினின்றும் நீக்க வேண்டுமென்றான். இவ்வரத்தைத் தந்து, “வேறோர் வரங்கேட்பாய்” என்றான். அவர்தம் சகோதரர் நால்வரையும் அவர்களாயுதங்களுடன் விடுதலை செய்தல் வேண்டுமென்றான். அவ்வரத்தையுந் தந்து, “வேறோர் வரமும் வாங்கிக்கொள்” என்றான். அதற்குத் திரௌபதை “இனியாதொரு வரமும் வேண்டாம். என்னுயர்ர்கள் சுவாதீன மடைந்தார்கள். தங்களுடைய வல்லமையினால் ஐசுவரியமும் பெறுவார்கள்” என்றான். இதைக்கேட்டிருந்த கர்ணன், “துன்பக்கடலுளாழ்ந்து கரைதெரியாது நியங்கிக்கொண்டிருந்த கணவர்க்குத் துரோபதை தானோரோடம் போல் நின்று மாலுமியுமாகிக் கரை சேர்த்தனள்” என்றான்.

பிறகு யுதிஷ்டரர் தம்மிருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு தம் பிதாவிற்கு அஞ்சலிசெய்து “தங்களுக்கொருபின் பிரகாரம் நடக்கச் சித்தனாய்க் காத்திருக்கின்றேன்” என்னக், குருட்டரையன் அவரை “உன்னுடு சேர்ந்து சுகத்துடன் வாழ்க” என்றுசீர்வதித்தான். துரியோதனனுடைய துர்க்குணங்களைக் கவனியாது தன்னையும் காந்தாரியையுமாத் திரம் நினைத்துத் தேறுதல் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டினான்.

ஐவரும் உத்தரவு பெற்றுப் போருந்தருணத்தில் துரியோதனன்தன் தந்தையிடஞ்சென்று “பாண்டவர்கள் அதிக கோபத்துடன் செல்கிறார்கள். அவர்களை யிப்படிவிடுவதனால் தேசத்திற்குத்தீங்கு நேரிடும். இன்னொருதரம் சூதாடித் தோற்கிறவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தல் வேண்டும்” என்றான். மதியின் முதிர்ந்தோராகிய பிஷ்ம துரோணவிதூரர் எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும், காந்தாரியும் இப்படிப்பாண்டவர்களை வருத்துவதைப் பார்க்கிலும் துரியோதனனையே யிழந்துவிடலாம் என்று சொல்லியும் அவற்றைச் செவிக்கொளாது அரசன் தன்கதையை சுயோதனன்சொல்லி அங்கீகாரஞ்செய்தனன். பாண்டவர்களைத்திரும்பவு மழைத்துத் துரியோதனனுடைய ஏற்பாட்டிற்கு உடன்படச்செய்து அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்து திரும்பிவருகிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாசமுதையுங் கொடுப்பதாக வாக்களித்தனன். பின்னடந்த சூதாட்டிலும் சகுனியே வென்றான்.

எல்லாவற்றையு மிழந்தவர்கள் பாண்டவர்கள். தாங்களுடுத்திருந்த பட்டாடைகளைத் தவிர்த்து மான்னோல் மரவுரி தரித்துக் காட்டிற்குப் போடும் வண்ணம் சென்றார்கள். இந்நிலையைக்கண்ட துச்சாதனன் ஆனந்தங்கொண்டு ஆரவாரித்தான். துரோபதையைப் பார்த்து “இவர்களை யேன் பின் தொடர்கிறாய்? இந்த நபும்சகர்களால் என்ன செய்யக்கூடும்?

நீ ஏன் வேறொரு நாயகனைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது?" என்றான். இதைக்கண்ட பீமன் மந்திரத் தாற் கட்டுண்ட சர்ப்பத்தைப் போன்றிருந்து அவ னருகிற் சென்று அவனைக் கடிந்து மேற்சென்றான். துச்சாதனன், பீமனிவ்வாறு நடந்ததற்குக் கை கொட்டி நகைத்து, "புருஷ சிம்மமே! ஏனிவ்வாறு வீராவேசத்துடன் போகின்றாய்?" என்று குறித்துக் கூத்தாடி நின்றான். பீமன் இந்த அற்பனுடைய வார்த்தையை யொரு பொருளாய் மதியாது தனக் கிருந்த கோபத்தையடக்கி அவர்களுக்கு வரப்போ கிற நாசத்தை எண்ணிப் பரிதபித்துத் தன் தமைய னுடன் சென்றான். அர்ச்சுனன் பீமனை நோக்கி, "அப்பா! சுத்த வீரர்களுடைய எண்ணம் செய லால் வெளிப்படவேண்டுமே யன்றி வார்த்தையால் வெளிப்படவேண்டியதில்லை. பதின்மூன்று வருஷம் முடிந்து பதினான்காவது வருஷம் ஆரம்பித்தவுடன் அவர்களுடைய கதி யின்னதெனத் தெரியவரும். நாமிப்போதேன் வாய்திறத்தல்வேண்டும்?" என்றான். இவனல்லவோ வீரன்! தர்மரைத்தவிர்த்து நால் வரும் தங்கள் விரோதியினை யொழியாது விடுவதில்லை யெனச் சபதம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு ஐவ ரும் வனத்திற்கு விடைபெற்றுச் செல்லவெண்ணித் திருதராஷ்டிராநிடஞ் சென்றார்கள். அரசன் அதிக துக்கக் குறியுடன் வந்தவர்களை விசாரித்து விடை தந்தனுப்பினான். பாண்டவர்கள் வெட்கத்தினால் பதி லொன்றும் சொல்வதற்கில்லாது திருதராஷ்டிர னுடைய க்ஷேமத்தைக் குறித்துக் கடவுளைத் தியா

னித்தார்கள். பிறகு விதுரர் குந்திகேவியரைத் தம் மிடம்விட்டுப் போம்படி ஐவரையுங் கேட்க அவர்களும் இவருடைய விருப்பத்திற்கியைந்தார்கள். அவர்கள் செய்யப்போகிற வனவாசத்தினால் அவர்கட்கு அநேக நன்மைகளுண்டாகு மென்று சொல்லி விதுரர் ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். அக்காலத்தை ஒரு வன் சரியாய் உபயோகிப்பானாகில் அதனால் அவனடையக்கூடிய பலத்தை எத்தகைய எதிரியும் எளிதில் வெல்லமுடியாது. “குந்திபுத்ரா! எங்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்வாய். உனக்கொரு குறையும் வராது. எல்லாம் சுபமேயாகும். எங்களுடைய ஆசீர்வாதம் வீணாகாது. பாபமான காரியம் யாதொன்றும் நீ செய்தாயென ஒருவனும் சொல்லான். பதினமூன்று வருஷகாலமுஞ் சென்ற பிறகு க்ஷேமமாய் தீரும்பிவந்து உன் இராஜஜியத்தைப் பெற்று ஆள்வாய்” என்னும் உறுதிச்சொல் மறுபடியும் சொல்லியனுப்புவித்தார் விதுரர். குந்திகேவியரினின்றும் அவள் தன் புகதிரர்கள் பிரிந்தேக வேண்டியதனால் அவட்குவந்த சோகத்தை யென்னென்று சொல்வது! அவள் மிக்க சோர்வுற்றுத் தன்வய மற்றிருந்தாள். கடைசியில் அவர்கள் எல்லோரும் தேற்றுவிக்கப்பட்ட பிறகு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். முகத்தை முன்தானையால் மூடிக்கொண்டு முன் சென்றார் தருமர். பீமன் தன்னிரு புஜங்களையும் பார்த்தவண்ணமாய்ப் பின்சென்றான். அர்ச்சுனன் மணலை வாரி இறைத்துக்கொண்டு அவன்பின் சென்றான். சகாதேவன் தன் முகத்தில் மண்ணிட்டுக்கொண்டு போ

னன். நகுலனும் தன் தேகமுழுதும் மண் பூசிக் கொண்டு சென்றான். துரோபதை துக்கத்தில் மூழ்கினவளாய் வாய்விட்டரற்றியும், அவிழ்ந்து அலங்கோலமாய்த் தரையளவும் புரளும் கூந்தலினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டும் சென்றனள். அவர்களுடைய புரோகிதராகிய தேளம்யர்கையில் தருப்பையைக்கொண்டும், யமனைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் பயங்கரமான சாமவேத மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டும் சென்றனர்.

பாண்டவர்க ளிவ்விதமாய்ச் சென்றார்களெனக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் விதுரரை யழைத்து அதனுடைய பொருள் யாதெனக் கேட்டான். அதற்கவர் அரசனை நோக்கி “ஐயா ! தருமனோ எப்போதும் அன்பும் அருளுமுள்ளவன். அத்தகையனுக்கு இப்போதிருக்கும் கோபாக்கினியால் விழிக்கெதிர் நின்ற பொருள்கள் அழிவுறுமெனப்பயந்து தான் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டான். பீமனோ தன் விரோதிகளைத் தன் புஜபலத்தைக் கொண்டு எப்போது ஒழிக்கலாம், எப்போது பழிக்குப்பழி வாங்கலாம் என்று தன் புஜத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். அர்ச்சுனன் தான் யுத்தகாலத்திற் பொழியப் போகிற சரமாரிக் கறிகுறியாய் மணலைவாரி வீசிக் கொண்டு சென்றான். சகாதேவன் கஷ்டம் வருங்காலத்து இன்னொருனப் பிறர் தன்னை யறியாதவாறு செய்து கொண்டான். நகுலன், அன்பினால் எவருடைய இதயத்தையுங் கொள்ளாவண்ண மிவ்வாறு செய்தான். துரோபதை தன் விரோதிகளின் மனைவி

யர் சில்லாண்டு சென்றபின்னர் அதேவழியில் அவர் தம் புருஷருக் கழவேண்டிவருமே என்பதை எண்ணினவளாய் அப்படிச் சென்றாள். இனிப்பின்னர்ப் பிரேதத்துடன் செல்லும புரோகிதா உச்சரிக்கவேண்டியவற்றை தேளம்யர் இப்போது உச்சரித்துச் சென்றார்.

உலகமும் தன்னிடம் நடந்தேறிய குற்றங்களைக் கண்டும் இனி வரப்போகிற அநாத்நங்களை நினைத்தும் அதிக சிந்தனையுடனிருந்தது. இஃதிப்படியிருக்க, மற்ற ருஷிகளுடன் நாமதர் அந்தரத்துத் தோன்றி “இன்று முதற் பதினான்காம் வருடம் பிறந்தவுடன ஷௌரவர்கள் துரியோதனனிழைத்த திங்கிற்காகப் பீமார்ஜ்ஜுனர்களால் நாசமடையப் போகிறார்கள்” என்று சொல்லிப் பிறகு அனைவரும் எவ்வளவு சீக்கிரத்திற் றேன்றினார்களோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறைந்து விட்டார்கள். பாண்டவர்கள் நாடடினீங்கிக் காட்டிறகுச சென்றதைக்கண்ட ஆதவனும் அலமந்து அலைகடலுள் மூழ்கினான்.

சபாபருவம் முற்றிற்று.

விஷய அகராதி.

	பக்கம்.
அரக்குமாளிகை	81
அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிடல்	83
அர்ச்சுனன் ஓரங்கணற்கு உதவுதல்	101
அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை மணத்தல். .	103
இடும்பாசுரவதம்	85
இந்தியாவின் பூர்வீகநிலைமை	117
இராஜசூய யாகம்	119
ஏகலைவன் ஆயுதப்பயிற்சி	67
ஏகலைவன் குணம்	69
ஏகலைவன் சரித்திரம்	65
கங்கை சந்தனுவினின்றுப் பிரிதல்	37
கணிகன திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லும் உபாயம்	79
கர்ணன் விலத்திறம்	73
காண்டவவன சகனம்	105
குருபுத்திரர்கள் அரங்கேற்றம்	71
சகுனியோடு தருமர் சூதாடல்	133
சந்தனுமணம்	35
சபையில் துரோபதை பிரலாபம்	141
ஜராசந்தன் வரலாறு	113
ஜராசந்த வதம்	115
சிசுபால வதம்	123
சிசுபாலன் கண்ணனை யிகழ்த்தல்	121

		பக்கம்.
சுபகதிரையின மணம்	...	103
சூசாட்டத்தின் தீங்கு	131
தருமர் துரோபதையைத் தோற்றல		137
திருதராட்டிரான மகற்கு அறிவுறுத்தல	.	127
துரியோதனன் சூனியொடு சூழ்சல	.	125
துரியோதனன பிறப்பு	.	57
துருபதன பங்கம் ...		75
துரோணர் படைத்திறம்	.	63
துரோணா வரலாறு		61
துரோபைச அரங்கனனுக்கு மாலையிடல		93
துரோபதையை துரியோதனனாதிபா ஹிம்ஸித்தல		145
துரோபதை ஐவருக்கும் மனைவியாதல	..	97
துரோபதை பிரலாபம்		141
துரோபதை கண்ணனைக துதித்தல	143
துரோபதையைச் சபையினகண் உய்த்தல	.	139
துரோபதை சுயமவரம்	.	91
தேவவிரதன சபதம்	..	41
நாரதர் உபதேசம்		111
நூலின் (பாரதம்) கதாநவங்கள்	.	11
நூலின் நீதிகள்	.	5
நூற்சரித்திரம்	15
நூற்சிறப்பு	.	3
நூற்பெயர்	..	29
பகாசுரவதம்	87
பாஞ்சாலி வரம்பெற்றுப் பாண்டவரை மீட்டல்	...	147

பக்கம்.

பாண்டவர் கிருகப்பிரவேசம்	109
பாண்டவர் செயல் விளக்கம்	151
பாண்டவர் வனம் புகுதல்	149
பாண்டவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முதற்றரம் பார்த்தல்...			95
பாண்டு சாபமேற்றல்	53
பாண்டுவின் மரணம்	55
பிரம்ம சாபம்	33
பீமனுக்கு நஞ்சூட்டல்	59
பீஷ்மர் துரியோதனனுக்கு அறிவூட்டல்	99
பீஷ்மர் மனவுறுதி	47
பீஷ்மர் வரப்பேறு	43
மரண வியப்பு	39
விசித்திர வீரியன்மணம்	45
விசித்திரவீரியன் வித்தியாப்பியாஸம்	51
விதூரர் துரியோதனனுக்கு நல்லறிவு புகட்டல்	135
விதூரர் நன்மொழி புகறல்	129
வியாசர் வருகை	49
மீமனுக்கு நஞ்சூட்டல்	59
ஸ்ரீகிருஷ்ண சரிசனம்	95

செய்யுண் முதற்குறிப் பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	அற்பெயர்.
அம்புவி யரசன்	... 43.	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.
அழுக்காறென	... 58, 128.	திருக்குறள்.
அறத்தைவேர்	... 130.	நளவெண்பா.
அன்றெனக்	... 75.	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.
ஆக்கப்படுக்கும்	... 123.	வளையாபதி.
இனியவரென்	... 135.	நீதிநெறி விளக்கம்.
இன்று நற்றினம்	... 44.	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.
உருவழிக்கும்	... 129.	நளவெண்பா.
எந்தாய்காக்க	... 143.
எள்ளுகஞ்சுதினை	... 131.	நைடதம்.
ஐயநீயாடு	... 131.	நைடதம்.
சித்திரமுங்கைப்	... 64.	தனிப்பாடற் திரட்டு.
சொல்லுதல் யார்க்	... 7.	திருக்குறள்.
தந்தைசொன் மிக்க	... 10.	கொன்றை வேந்தன்.
தந்தையர்க்குதவு	... 43.	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.
திங்குவந்தடையு	... 26.	கந்த புராணம்.
தொன்மை	... 62.	ஆத்திசூடி.
நகுதற்பொருட்டன்று	... 135.	திருக்குறள்.
பாளையாந்தன்மை	... 23.	குண்டலகேசி.
புல்லாகிப்பூடாய்	... 12.	திருவாசகம்.
பூமழை சொரிந்தார்	... 93.	கம்பராமாயணம்.
மெலியது மேன்	... 14.	நீதிநெறி விளக்கம்.
யாகாவாராயினு	... 122.	திருக்குறள்.
யாமெய்யாக்கண்ட	... 47.	திருக்குறள்.
வேதந் தொகுத்த	... 1.
வேலைகரை	... 133.	நளவெண்பா.

க. தமிழ்மகண் மேகலை.

கிங்கிணி : க.—நாடகவியல்.

[இது நாடகத் தமிழிலக்கண நூல் ; நாடகவமைதியை நன்கு விளக்கி இனிமை தோன்றக் கூறுவது ; தமிழ் மொழியின் மீது ஆர்வமுடைபார் யாவர்க்கும் இனற்பலமாயாதது ; மிகவும் புதுமையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது ; 272 குத்திரங்களினியன்றது ; வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; நல்ல பளபளப்புள்ள கடிதத்தில அச்சிடப்பட்டுள்ளது ; 1903-ஆம் வருஷத்திற் பி. ஏ. பரீட்சைக்குப் பாடமா யேற்பட்டுள்ளது ; விலை : அணா 0—8—0. கலிகோகட்டட முளதாயின அணா 0—12—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கிங்கிணி : உ.—தனிப்பாசுரத்தோகை. முதல்வரிசை.

[இது 41 தனிப்பாசுரங்கள் எடங்கியதோர் உறுதிநூல் ; அருமையும் பெருமையும் உயர்ந்த பல பொருள்களை யெடுத்துரைப்பது ; மாணாக்கர் யாவர்க்கும் பெரிதும் பயன்படத்தக்கது ; வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றிப் பரிதிமாறிகலைஞன் என்னும் புனைவு பெயரில் வெளியிட்டது ; சனம் பொருந்திப் ஜி. யூ. பொப்பையரவர்களான ஆங்கில பாஷையினுஞ் செய்யுளாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது ; உயர்ந்த பளபளப்புள்ள கடிதத்தில அச்சிடப்பட்டுள்ளது ; விலை : அணா 0—4—0. கலிகோகட்டட முளதாயின அணா 0—8—0. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முடன் கொண்டது ரூ 1—0—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கிங்கிணி : ஈ.—பாவலர் விடுத்து. முதனாள்.

[இஃது இனிமையும் புதுமையும் வாய்ந்த பதினொரு சிறிய
செய்யுணூல்கள் கொண்டது; ஆங்காங்குச் சில புதிய கருத்
துக்கள் அடங்கியது; வி. கோ. தூரியநாராயண சாஸ்த்
ரீயார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை : அணு 0—8—0. கவி
கோ கட்டட முளதாயின் அணு 0—12—0. தபாற்கூலி
வேறு.]

கிங்கிணி : ச.—தாமரை நான்மலர்.

[இஃது இனிமைவாய்ந்த சிறிய செய்யுணூல்கள் ஆறு
கொண்டது; யாவர்க்கும் பயன்படத்தக்கது; ந. பலரா
மையர் இயற்றியது; விலை : அணு 0—6—0. கவிகோகட்ட
முளதாயின் அணு 0—10—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கிங்கிணி : ரு.—புட்பபாண விலாசம்.

[இது வடமொழியினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த்ததோ
செய்யுணூல்; உவகைச்சுவை பெரிதும் உற்றது; அகப்
பொருட் கருத்தமைந்தது; சுருக்கை-இராமசாயி ஐயங்
கார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை : அணு 0—2—0. தபாற்
கூலி வேறு.]

கிங்கிணி : கூ.—மேன்மொழித்தரளம்.

[இஃது ஆங்கில மொழியினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த்த
பல செய்யுணூல்கள் கொண்டது; இனிய கருத்துக்க
ளடங்கியது; சுருக்கை - இராமசாயி ஐயங்கார், பி. ஏ.,
இயற்றியது; விலை : அணு 0—4—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கிங்கிணி : எ.—உமைதிருமணம்.

[இது வடமொழியிற் காளிதாச மாகவி இயற்றிய குமாரசம்ப
வத்தின் முதலேழு சுருக்கத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகும்;
இச்செய்யுணூல் வி. கோ. தூரியநாராயண சாஸ்த்ரீயார்,

பி. ஏ., யாத்தது; விலை : ரூ 1—0—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

சிங்கிணி : அ.—அவ்வைக்காட்சி.

[இது புதுவழியால் யாக்கப்பட்டதினதோர் இனிய செய்யுணால் ; மெய்ச்கோள் பல விளக்குவது ; வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : ரூ 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

உ. நாமகள் சிலம்பு.

பரல் : க.—சூபாவதி அல்லது காணாமற்போன மகள்.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்; ஐந்து அங்கமுள்ளது; ஆடவரும் பெண்டிரும் அகமகிழ்ந்து வாசிக்கத்தக்கது; கதையின் மூலமாய்ச் சிறந்த நீதிகள் பல கற்பிப்பது; வி. கோ. துரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது; கலிகோ கட்டடமுள்ளது; விலை : ரூ 1-0-0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : உ.—கலாவதி.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்; ஏழங்கமுள்ளது; மகளி ராடவர் மகிழ் சிறந்த படிக்கதர்பாலது; கதையினடியாய்ச் சிறப்பு வாய்ந்த நீதிகள் பல கட்டுரைப்பது; கற்றாருங் கல்லாருங் கண்டு ஒருங்கே களிகூரத்தகுவது; சுபநதிர யுகமுங் கற்பனைத்திறனும் வாய்ந்தது; வி. கோ. துரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; நல்ல உயர்ந்த பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது; விலை : ரூ 1-8-0. கலிகோ கட்டடமுளதாயின் விலை ரூ 1-12-0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : ஈ.—சரசாங்கி.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்; ஐந்து அங்கமுள்ளது; காலஞ்சென்ற திரு-கலகலோசனச் செட்டியார் இயற்றியது; மக்கள் யாவரும் மகிழ்ந்து படிக்கதர்பாலது; நல்ல கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது; 1900-ஆம் வருஷத்து எவ்.ஏ., பரீட்சைக்குப் பாடமாயிருந்தது; கலிகோ கட்டடமுள்ளது; விலை : ரூ 1-0-0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : ச.—சுருண சுகேசர் அல்லது நட்புங் காதுலும்.

[இஃது ஒருபுதிய தமிழ்நாடகம்; ஐந்து அங்கமுள்ளது; சுருக்கை-இராமசாமி ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது; எத்தகைய மக்களும் விருப்பங் குன்றாதவாறு படிக்கத்தக்க இனிமையான நடையி லெழுதப்பட்டுள்ளது; பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது; விலை : அணா 0—8—0. கலிகோ கட்டடமுளதாயின் அணா 0—12—0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : ரு.—தசரதன் தவறு.

[இஃது அங்கம் என்னும் ஒருவகை நாடகம்; ஐரங்கமுள்ளது; அவலச்சுவை பெரிது முடையது; ந-பலராமையர் இயற்றியது; விலை : அணா 0—4—0. கலிகோ கட்டடமுளதாயின் அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : கூ.—இந்துமதி அல்லது கற்பரசி.

[இஃது ஒருபுதிய தமிழ் நாடகம்; ஆறங்கமுள்ளது; இனிய தமிழ் நடையி னியன்றுள்ளது; யாவரும் வாசிக்கத்தக்கது; சுருக்கை - இராமசாமி ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை : அணா 0—12—0. தபாற்கூலி வேறு.]

பரல் : எ.—சூர்ப்பணகை.

[இது பிரகசனம் என்னும் ஒருவகை நாடகம்; ஈரங்கமுள்ளது; நகைச்சுவை பெரிதும் வாய்ந்தது; எத்தகையோரும் படித்துக் களிகூரத்தக்கது; வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை : அணா 0—6—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : அ.—மானவிஜயம்.

[இஃது அங்கம் என்னும் ஒருவகை நாடகம்; ஐரங்கமுள்ளது; அவலச்சுவை யாற்றவும் வாய்ந்தது; வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை : அணா 0—6—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கௌ.—உஷாபரிணயம்.

[இது நாட்டியராசகம் என்னும் ஒருவகை நாடகம் ; நாலங்க முள்ளது ; இனிய நடைவாயந்தது ; கருக்கை - இராமசாய் ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கௌ.—முத்திரா ராட்சசம்.

[இது வடமொழியினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த்ததோர் நாடகம் ; ஏழங்க முள்ளது ; வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; இராச தந்திரங்களுட் பலவற்றை யினிது விளக்குவது ; விலை : அணு 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கௌ.—தமயந்தி.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம் ; ஐந்து அங்கமுள்ளது ; இனிமையான தமிழ் நடையி னியன்றுள்ளது ; பெண்பா லாரும் ஆண்பாலாரும் பெரிதும் போற்றிப் படிக்கத்தக்கது ; பி. ஏ. பிரணதார்த்திஷா சிவனார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கௌ.—லிக்குரமோர்வசீயம்.

[இது துரோடகம் என்னும் ஒருவகை நாடகம் : வடமொழியி னின்றும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தது ; ஐந்து அங்கமுள் ளது ; இன்பச்சுவை பெரிதாயியைந்தது ; கருக்கை-இராம சாய் ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கௌ.—

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம் ; ஐந்து அங்கமுள்ளது ; இனிய தமிழ் நடை வாயந்தது ; கல்துளம்-தப்பசாய் முத லியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கசு.—திரிபுர தகனம்.

[இஃது இடிமம் என்னும் ஒருவகை நாடகம் ; நாலங்கமுள் ளது : வெகுளிச்சுவை மிக்கது ; ந. பலராமையர் இயத் தியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கரு.—பழிக்குப்பழி.

[இது பிரத்தானம் என்னும் ஒருவகை நாடகம் ; ஈரங்கமுள் ளது ; சித்தூர் - சுப்பிரமணியாசாரியார், பி. ஏ., எல். டி., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—6—0 விரைவில் வெளி வரும்.]

பரல் : கசு.—வதுவிஜயம்.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம் ; ஐந்து அங்கமுள்ளது ; நகைச்சுவை நண்ணியது ; நற்கோள்பல நாயம்பெறக்காட் டுவது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றி யது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கள.—ஜோதிமாலை.

[இது நாடிகை யென்னும் ஒருவகை நாடகம் ; நாலங்கமுள் ளது ; உவகைச்சுவை பெரிது முற்றது ; கருக்கை - வரதா சாரியர் இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

பரல் : கஅ.—மிருச்சகடிகை.

[இது பிரகாணம் என்னும் ஒருவகை நாடகம் ; வடமொழியி னின்றும் மொழி பெயர்த்தது ; மனித வாழ்க்கையின் இரக சியங்களை யினிதெடுத்தரைப்பது ; கு. ரா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங் கார், பி. ஏ., யும், டி. எஸ். ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், பி. ஏ., யும் சேர்ந்து இயற்றியது ; விலை : அணு 0—12—0. விரை வில் வெளிவரும்.]

h. இன்ப வல்லி.

மலர் : க.—வித்யாரண்யநகரம்.

[இஃது எளிய நடையில் எழுதப் பெற்றதோர் சர்க்கிர
விரோதத்தை ; து. ரா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், பி. ஏ. இயற்
றியது ; விலை : அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : உ.—மதிவாணன்.

[இது மிகவும உயரிய நடையினியன்றுளதோர் புதுமையான
செந்தமிழ்க்கதை ; வி. கோ. துரியநாராயண சாஸ்திரியார்,
பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—12—0. தபாற்கூலி
வேறு.]

மலர் : ஈ.—கமலினி.

[இஃது ஒரு புதுமையான தமிழ்க்கதை ; கற்றாருங் கல்லாரும்
ஒருங்கே படித்துக் களிகூரத்தக்க நடையில் எழுதப்பட்டு
ளது ; சருக்கை - இராமசாமி ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றி
யது ; விலை : அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : ச.—இலீலை.

[இஃது உயர்ந்த செந்தமிழ் நடையி லெழுதப்பட்டுளதோர்
புதுமையான சதை ; ந. பலராமையர் இயற்றியது ;
விலை : அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : ஞ.—நன்றியறியாமகன்.

[இஃது ஒரு புதுமையான தமிழ்க் கதை ; மகளிரும் ஆடவரும்
மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் படிக்கத்தக்கது ; து. ரா. ஸ்ரீநி
வாச ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0.
தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : சு.—இன்னுமா ?

[இஃது இனிமையும் புதுமையும் வாய்ந்ததோர் தமிழ்க்கதை ; யாவர்க்கும் விளங்கத்தக்கவாறு எனிய தமிழ் நடையில், எழுதப்பட்டுளது ; வி. கோ. துரியநாராயண காஸ்திரியார் பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : எ.—சங்கரன்.

[இஃது இனிமையான செந்தமிழ்க்கதை ; ஏ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை, பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : அ.—வசந்தவல்லி.

[இஃது ஒரு புதுமையான தமிழ்க்கதை ; எனிய இனிய தமிழ் நடையிலியன்றுளது ; ந. பலராமையர் இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : சு.—சேத்தவன் பிழைப்பனா ?

[இஃது ஓர் இனிமையான தமிழ்க்கதை ; ந. பலராமையர் இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : சு0.—வருங்குலம்.

[இஃது அரும் பொருளடங்கிடதோர் தமிழ்க்கதை ; தி. அ. சுவாமிநாதையர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : சுசு.—ஹிரண்மயி.

[இஃது ஒருசுமிழ்க்கதை ; இனிய எனிய நடையில் எழுதப்பட்டுளது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—2—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : கஉ.—இராதாராணி.

[இஃது ஒரு தமிழ்க்கதை ; இனிமைவாய்ந்த தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—3—0. தபாற்கூலி வேறு.] *

மலர் : கங.—காதம்பரி.

[இது வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் சுருக்கிச் செய்யப்பட்டதோர் தமிழ்க்கதை ; யாவர்க்கும் எளிதில் விளங்கத்தக்க இனிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—12—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : கசு.—நீலாம்பா.

[இஃது ஒரு புதிய தமிழ்க்கதை ; எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; ஜக்கராஜு-ப. வாசுதேவையபந்துலு இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : கரு.—இவ்விருவம் விடியுமா ?

[இஃது ஓர் இனிய தமிழ்க்கதை ; யாவர்க்கும் பொருள் விளங்கத்தக்க நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; சுருக்கை-கி. சுந்தராசாரியர் இயற்றியது ; விலை : அணு 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : கசு.—ஐயதரன்.

[இது புதுமையும் இனிமையும் வாய்ந்ததோர் தமிழ்க்கதை ; எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; இரண்டு பாகங்களுள் ளது ; ஜக்கராஜு-ப. வாசுதேவையபந்துலு இயற்றியது ; விலை : பாகம் ஒன்றுக்கு அணு 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : கஎ.—உலோபிமகள்.

[இஃது ஓர் புதிய தமிழ்க்கதை ; இனிய எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; சுருக்கை - கி. சுந்தராசாரியர் இயற்றியது ; விலை : அணு 0—12—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

மலர் : கடி.—பள்ளியறைப் பிரசங்கம்.

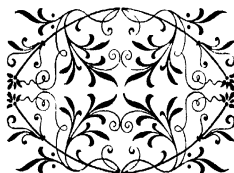
[இது மிகவும் விநோதமான பிரசங்கங்கள் பல கொண்டது ; நகைச்சுவை மிக்கது ; இந்துக்கள் வாழ்க்கையை யினிதெடுத்தாரைப்பது ; ஜக்கராஜு - ப. வாசுதேவையபந்துலு இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : கக.—பெர்த்தாள் : ஓர் உழவன் மகள்.

[இஃது எளியநடையில் எழுதப்பெற்றதோர் சரித்திர விநோத கதை ; து. ரா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

மலர் : உ௦.—நரபலியீடு.

[இஃது இனிய தமிழ் நடையில் மாவார்க்கும் பொருள் விளங்கத் தக்கவாறு எழுதப்பட்டதோர் புதிய கதை ; து. ரா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், பி. ஏ., இயற்றியது ; இரண்டிபாகங்களுள்ளது ; விலை : பாகம் ஒன்றுக்கு அணா 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

சு. கலாநிதி.

கலை : சு.—பாரதஸாரம்.

[இஃது ஆங்கிலத்தில் அனிபெஸன்ட் அம்மையவர்கள் செய்த தினின் நுந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டது ; தெளிவான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; கல்துளம் - துப்புசாய் முதலியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; மூன்று பாகங்களுள்ளது ; விலை : முகற்பாகம் அணு 0—10—0 ; இரண்டாற்பாகம் அணு 0—8—0 ; மூன்றும்பாகம் அணு 0—10—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : உ.—ஸ்ரீமணியசிவனார் சரித்திரம்.

[இஃது இடையிடையே வடமொழி மேற்கோள்கள் பெய்யப் பெற்றதோர் சரிதம் ; எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; சைவமதத்தின் உண்மைபல தெரிப்பது ; வி. கோ. துரிய நாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—2—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : ஈ.—லிவேக சந்திரிகை.

[இஃது இளஞ்சிறுவர்சுட்டு விவேகப்பிரகாசந் தருவதோர் உறுதிநூல் : கதைதின் மூலமாய் நீதி போதிப்பது ; எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர் எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : ச.—நல்லறிவுச்சுடர்.

[இஃது இளஞ்சிறுர்கட்கு நல்லறிவு புகட்டுவதோர் உறுதி நூல் : கதைதின் மூலமாய் நீதிகள் அறிவுறுப்பது ; இனிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர்,

எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது; விலை : அணு 0—8—0 தபாற் கூலி வேறு.]

கலை : ரு.—தற்பயிற்சி.

[இஃது ஆங்கிலத்தினினறும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப் பட்டதோர் உறுதிநூல் ; உயரிய தமிழ் நடையில் இயன் றுளது; சுருக்கை - கி. சுந்தராசாரியர் இயற்றியது; விலை : அணு 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : கூ.—இல்லறவியல்.

[இஃது இல்லற மார்க்கத்தினியலுபுகளை யினி தெடுத்த விளக் குவதோர் உறுதிநூல் ; இனிம தமிழ்நடை வாய்ந்தது ; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை : அணு 0—8—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : எ.—வாழ்க்கைப்பயன்.

[இஃது ஆங்கிலத்தினினறும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப் பட்டதோர் உறுதிநூல் ; நல்ல தமிழ் நடையில் எழுதப் பட்டுள்ளது ; சுருக்கை - வரதாசாரியர் இயற்றியது ; விலை . அணு 0—12—0. தபாற்கூலி வேறு.]

கலை : டி.—ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகள் சரிதம்.

[இது ஸ்ரீ மத் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீ விசுபாரணய சுவாமிகள் சரித்திரம் ; எளிம தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது ; தி. அ. சுவாமிநாதையர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது ; விலை . அணு 0—8—0. விரைவில் வெளிவரும.]

கலை : கூ.—ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷதர் சரித்திரம்.

[இஃது இனிம தமிழ் நடை வாய்ந்தது ; சைவ மதத்திற்கு இன்றியமையாத உண்மைகள் பல வுரைப்பது ; ந பலரா

மையர் இயற்றியது ; விலை : அணா 0-8-0 விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை : க௦.—இழிசினர்வழக்குரைவரையறை.

[இஃது ஆந்திரமொழியில் வேசம்-வேங்கடராய சாஸ்திரியா ரவர்கள் செய்ததினின்றும் மொழி பெயர்த்துச் செய்யப் பட்டது ; நாடகங்களில் இழிசினர் வழக்குரை வழங்கு மாற்றைத் தெளிவுறக் காட்டுவது ; நல்ல நடையில் எழுதப் பட்டுள்ளது ; வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி.ஏ., இயற்றியது ; விலை : அணா 0-4-0. விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை : கக.—அவ்வையார் சரித்திரம்.

[இது மிகவும் இனிமைவாய்ந்த செந்தமிழ் நடையில் எழுதப் பட்டுள்ளது ; காலவரையறை வரைந்து சுட்டப்பட்டுள்ளது ; சித்தூர் - சுப்பிரமணியாசாரியார், பி. ஏ., எல். டி., இயற்றியது ; விலை : அணா 0—4—0. தபாற் கூலி வேறு.]

ந. ஞான தரங்கிணி.

தரங்கம் : க.—பகவத்கீதை (மூலமும் உரையும்)

[விலை : ரு 1—4—0 தபாற்கூலி வேறு.]

தரங்கம் : உ.—உத்தரகீதை (மூலமும் உரையும்)

[விலை : அனா 0—4—0. தபாற்கூலி வேறு.]

தரங்கம் : ஈ.—உபநிஷத்துக்கள்.

[பலபாகங்களுள்ளது; பாகமொன்றுக்கு விலை : அனா 0-8-0.
தபாற்கூலி வேறு.]

தரங்கம் : ச.—புராணவாராய்ச்சி.

[விலை : அனா 0—4—0. தபாற்கூலி வேறு.]

தரங்கம் : ஐ.—கீதையாராய்ச்சி.

[விலை : அனா 0—4—0. தபாற்கூலிவேறு.]

[இந்த ஞான நூல்க ளைந்தும் தீ. அ. சுவாமீநாத ஐயர்,
எவ். டி. எஸ்., மொழி பெயர்த்தனவுஞ் செய்தனவுமாம்;
விரைவில் வெளிவரும்.]

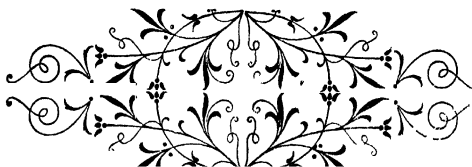
தரங்கம் : கூ.—வித்தியாவிருத்தி.

[இது சிவ வித்தையைத் தெளிவுறக்கூறுவதோர் அரிய ஞான
நூல்; வடமொழியினின்று வி. கோ. சூரியநாராயண
சாஸ்திரியார், பி. ஏ., மொழிபெயர்த் தியற்றியது;
விலை : ரு 1—0—0. விரைவில் வெளிவரும்.]

- க. தமிழ்மகண் மேகலை.
- உ. நாமகள் சிலம்பு.
- ங. இன்பவல்லி.
- ச. கலாநிதி.
- ரு. ஞானதரங்கிணி.

இவ்வைவகை நூற்றொகைகளுக்கும் பதிப்பாசிரியர் செனனைக கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ..

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

